

CATALUNYA $\neq$ CRISTIANA

Any XX • Núm. 1.013

18 • febrer • 1999

225 ptes.

Un de cada deu usuaris és del Tercer Món

Si bé Internet es presenta com la panacea per a tots els problemes i les desigualtats entre països rics i pobres, els números són prou expressius. Segons un informe que ha presentat el Panos Institute de Londres, de cada 100 usuaris d'Internet, 92 es troben als països del Nord, mentre que només 8, als països del Sud.

Segons aquest estudi, Internet podria apropar Nord i Sud, fins i tot podria democratitzar les comunicacions internacionals i, alhora, ser un estímul per a noves formes de comerç. Però hi ha el perill d'un nou elitisme de la informació que exclou la majoria de la població mundial.

Pàgina 5

Les pàgines joves s'atreveixen a oferir un reportatge sobre les «mogu-des» nocturnes. Reflecteixen algunes de les maneres que la joventut escull per divertir-se. Però van més enllà. Després de la radiografia sociològica s'atreveixen a apuntar que la resposta

al desig de diversió pot ser més profunda, més joiosa, més cristiana. I, aleshores, el rerefons i el retrat prenen la veritable dimensió i sentit que hem volgut imprimir en aquest espai.

Pàgines 20 i 21

Laics i preveres: a punt per estrenar el Vaticà II

Foto: Josep Masip

Les III Jornades d'Apostolat Seglar per a Preveres, organitzades per l'arquebisbat de Barcelona al Casal Borja de Sant Cugat, s'han basat en el tema: «El servei a la corresponsabilitat del laicat i el ministeri presbiteral.» Una de les idees que es va repetir al llarg de les diferents aportacions va ser l'acompanyament del laic. El treball i la relació dels sacerdots amb els laics fa créixer totes dues parts. Testimonis de

primera mà, ponències, diàleg i en el fons de la qüestió un interrogant: de quina manera els preveres poden servir la llibertat dels laics? Reflexió. Anàlisi. Dubtes i voluntat de recerca. Segons un dels ponents, Antonio Bravo, responsable general de l'associació sacerdotal del Pradó, la resposta és senzilla però no fàcil: estrenant el Concili Vaticà II.

Pàgina 18

I aquesta no és la dada més sorprenent. Joan Ferrés, professor de la Universitat Pompeu Fabra i expert en anàlisi de la imatge, en la conferència inaugural de les V Jornades Socioculturals Centre Passatge sobre els mitjans de comunicació, va afirmar que la televisió ens afecta molt més del que ens pensem. Queda lluny la creença que som invulnerables a la influència de les imatges. Estudis recents demostren que el fenomen televisiu està modificant els comportaments dels adolescents i dels joves. Creixen els nivells d'impaciència, es reafirma la cultura de la immediatesa, les valoracions responen a con-

dicionants emotius —«m'agrada o no m'agrada»— i no a condicionants reflexius —«hi estic d'acord o no».

El zàping s'ha convertit en una actitud vital: la dispersió acompanya la nostra manera de menjar, de moure'ns (el sistema de transport), la moda, la fidelitat (tant en la parella com en el camp del vot polític) i fins i tot les relacions. No és casual que avui molts joves s'avorreixin en una conversa on no hi participin més de tres persones...

Podríem seguir amb la llista, però preferim recomanar-vos el nostre reportatge.

Pàgina 29

Sumari

Document de la CEE sobre la iniciació cristiana

Noces d'argent de Santa Teresina de Lleida

Pàg 22 Mn. Claver i la «Miscel·lània arquebisbe Pont i Gol»

Vic: mirada a la immigració magribina

Consciència ecològica fluvial

Editorial

Any d'eleccions

Finalment, tot i que encara no sabem la data exacta, s'ha esvaït la darrera incògnita en relació amb la convocatòria de les eleccions al Parlament de Catalunya. A la primavera hi haurà dues conteses electorals, les municipals i les europees, i uns mesos més tard, a la tardor, les autonòmiques. De fet, que l'any 1999 és un *any electoral* es nota no tan sols en el debat parlamentari, les confrontacions dialèctiques dels diferents candidats o la presentació constant de propostes. El ciutadà també percep amb nitidesa que hem entrat en un any d'eleccions. El conjunt de carrers oberts, places, avingudes i vies ràpides en construcció als nostres barris i ciutats, en són testimonis fidedignes; les corredisses per acabar un munt d'obres de tot tipus, a temps per poder fer la típica fotografia d'inauguració, ha esdevingut ja una tradició «normal» en la nostra societat democràtica.

Més enllà de l'anècdota, d'altra banda ben significativa, de les presses per finalitzar obres públiques —emparant-se en la creença prou relativa que això comportarà un increment de vots—, davant de les tres convocatòries electorals dels propers mesos convé formular algunes reflexions. En primer lloc, cal reafirmar la postura d'independència de l'Església, mantinguda de fet des de les primeres eleccions democràtiques: cap partit ostenta el monopoli del vot catòlic. Ningú no pot pretendre capitalitzar, en positiu o negatiu, el vot. La llibertat política dels catòlics és inqüestionable i cadascú haurà de discernir, d'acord amb la pròpia consciència, l'opció o el programa global que s'acosti més al major bé possible o al mal menor, a partir de la constatació de la relativitat de la política. Es tracta, per tant, de subratllar la necessitat de defugir les temptacions reduccionistes o inhibicionistes.

En aquest darrer sentit, un cop més, s'ha d'insistir en la reivindicació de la política com a servei i com a vocació, explicitada amb claredat per les resolucions aprovades en el Concili Provincial Tarraconense. Així, els cristians «no poden abdicar de la política, com a activitat destinada a consolidar i a promoure el bé comú. Les acusacions d'arribisme, d'idolatria de poder, d'egoisme i de corrupció no justifiquen l'absentisme polític» (resolució núm. 106). Potser perquè de vegades, al llarg de les darreres dècades, han coincidit en la política activa —en un ampli ventall d'opcions ideològiques— tants líders polítics a Europa que es confessen cristians.

Precisament per superar la pèrdua de credibilitat i el desprestigi dels partits polítics, i en general de les nostres institucions democràtiques, els cristians podem aportar un compromís per la política entesa com a servei. Ahora, la nostra contribució s'ha de situar en el terreny de les actituds, de l'exigència d'uns valors allunyats de l'afany de protagonisme. Sense ostentacions, amb senzillesa, hem de saber construir un nou estil en la política, que transcendeixi la conjuntura d'unes campanyes electorals en un any en què els ciutadans serem cridats tres cops a les urnes.

Sumari

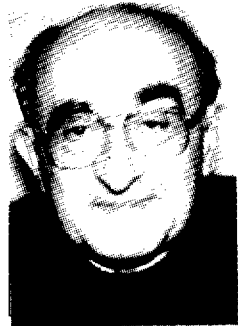
10

Document de la CEE sobre la iniciació cristiana

19

Noces d'argent de Santa Teresina de Lleida

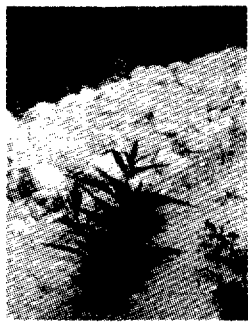
22

Mn. J. Claver, coordinador de la «Miscel·lània arquebisbe Pont i Gol»

24

Una mirada a la immigració magribina

27

Consciència ecològica fluvial

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, *ANDALUSIA i MADRID*; Miriam Diez, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Jean Pierre Denis, *PARÍS*; Lluís Serra, *ROMA*; Guillem Ferrer, *SES ILLES*; Antoni Mirabet, *SEU D'URGELL*; Albert Muntada, *SOLSONA*; Joan Boronat i Guillem Soler, *TARRAGONA*; Joaquim Blanc, *TORTOSA*

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Carme Rullo, Albert Sáez, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggari, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Jordània, un invent britànic

La mort del rei Hussein de Jordània ha situat aquest estat àrab al centre de l'atenció mundial durant uns quants dies. La seva rellevància no ve donada ni per l'extensió (és un país petit), ni per la riquesa (és pobre), ni per la seva demografia (hi ha menys jordans que catalans) ni per cap altre factor dels que donen projecció internacional a un estat. La seva importància és geoestratègica ja que està situat enmig d'una zona de gran inestabilitat, de conflictes constants i on el control del petroli és considerat essencial pel món occidental, fet que implica la intervenció permanent dels Estats Units i dels grans estats europeus. A més a més, té frontera a l'escenari de confrontació amb l'enemic del món àrab, Israel, i està envoltat d'estats poderosos amb ambicions expansionistes. Aquests són alguns dels factors essencials que expliquen l'interès per Jordània i la figura del seu rei.

En produir-se la mort del rei Hussein els mitjans de comunicació han ofert una imatge totalment positiva del líder desaparegut, destacant-ne sobretot el seu treball en favor de la pau a la regió, que el va conduir el 1994 a la signatura d'un tractat que posava fi a la guerra amb Israel. De fet, en els gairebé 47 anys de regnat va tenir encerts i errors, va ser autoritari i democratitzador (amb molta mesura i fins a un cert punt), no va matar els seus oponents polítics (pràctica habitual en els règims de la zona) però va causar la mort de milers de palestins el 1970, en el Setembre Negre, quan les organitzacions politicoguerrilleres palestines havien creat una mena d'estat propi dins de Jordània i constituïen una seriosa amenaça per al seu règim. Com és normal, al llarg de tants anys de govern en la vida del sobirà ara desaparegut hi ha punts foscos i aspectes positius. Aquests darrers són els que s'han imposat a l'hora de fer balanç, i han amagat els moments negatius i les equivocacions que van repercutir de manera nefasta en la vida del seu

poble, com quan va alinear-se amb el dictador iraquí Saddam Hussein quan es formà una coalició internacional per fer-lo fora de Kuwait, el 1991. Les conseqüències econòmiques van ser desastroses i les va pagar el poble.

Els mèrits de Hussein

Ara bé, el gran mèrit de Hussein va ser mantenir dempeus, enmig de les tempestes polítiques que sacsegen l'àrea, el petit

empentes dels qui el volien fer fora del tron. El problema ara és que quan s'ha personalitzat tant el poder, quan aquest depèn tant d'una sola persona, la seva desaparició obre moltes incògnites, fragilitza tot l'edifici estatal.

El territori de l'actual Jordània va formar part de l'imperi turc fins a la derrota d'aquest a la Primera Guerra Mundial. Foragitats els turcs, els britànics van passar a controlar la zona i van pagar els serveis prestats per la família dels haiximi-

Hussein durant la firma dels acords de Wye Plantation.

regne, evitant-ne el naufragi. Perquè Jordània va ser un estat que es van inventar els britànics. La seva composició no és gens homogènia donada la dicotomia existent entre la població d'origen beduí i la d'origen palestí. Aquestes diferències tenen la seva traducció en la vida política, social i econòmica. Així mateix, va saber navegar amb prou habilitat per no ser absorbit pels seus veïns amb apetència d'imperi (Síria i l'Iraq) ni ser esclafat per Israel, la potència militar més gran de la zona. En els moments més delicats va tenir al seu costat amics prou poderosos (Gran Bretanya i els Estats Units) per resistir les

tes nomenant emir de Transjordània, el 1921, a Abdullah ibn Hussayn, avi del rei ara mort. Quan el 1946 acaba el mandat britànic, Abdullah passa a ser rei del nou estat independent. Des dels primers moments l'invent de l'imperi de Sa Graciosa Majestat, la Gran Bretanya, va necessitar ajut exterior per sobreviure. A la península aràbiga a partir del 1902 Abd al-Aziz III ibn Sa'ud havia iniciat un seguit de conquestes que el 1937 el van portar a formar el regne d'Aràbia Saudita unint els regnes de Najd (capital Riad) i Hijaz (on són les ciutats de la Meca i Medina) i els emirats d'Asir, Njran i Al Hasa. En la seva expansió els saudites van estar a punt d'ocupar també la Transjordània però els britànics els en van dissuadir.

Quan neix l'estat d'Israel, el 1948, l'exèrcit format, armat i comandat pels britànics a Jordània, la Legió Àrab, fa un bon

paper i permet al rei Abdullah ocupar Cisjordània. En els anys cinquanta l'onada del nacionalisme panàrab impulsada pel règim del president egipci Nasser va posar en perill el règim jordà, dirigit ja pel rei Hussein, nét d'Abdullah. Novament l'ajuda militar i política de la Gran Bretanya va permetre sobreviure el petit regne. No és casualitat que la segona esposa i mare de l'actual rei fos britànica ni que el nou monarca haiximita s'hagi format a Oxford i a una escola militar britànica.

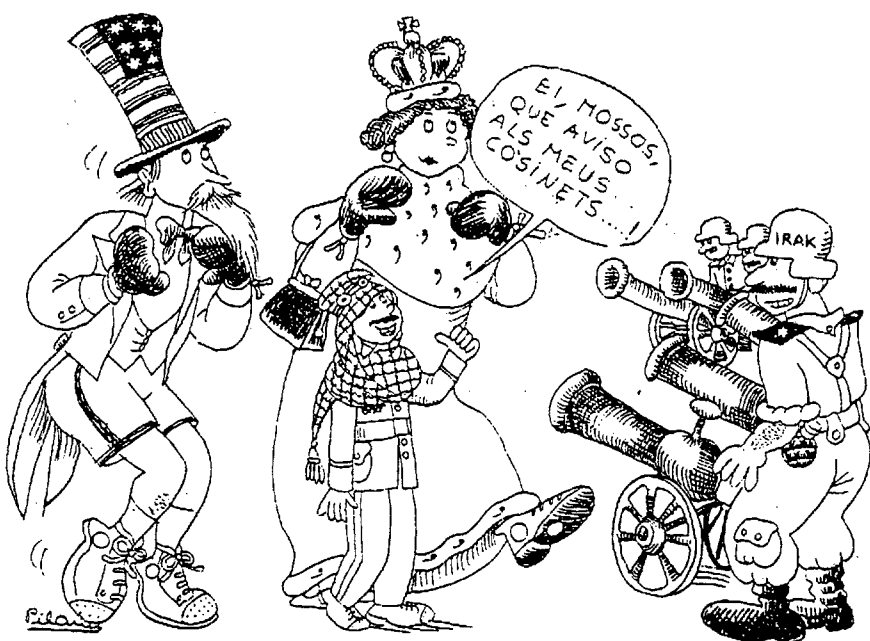
Superats els intents d'annexió de l'Aràbia Saudita i d'Egipte del president Nasser, a partir dels anys seixanta l'amenaça prové de Síria que en diverses ocasions intenta controlar el país (des de fa anys ja ha situat sota la seva «protecció» el Líban). Una vegada més l'ajut exterior de britànics i nord-americans salva el tron. Mentrestant, el 1967 és derrotat per Israel i perd Cisjordània. El 1970 són els palestins els qui estan a punt de fer-lo fora. I ja als anys vuitanta el règim iraquí de Saddam Hussein, que ataca l'Iran i conquereix Kuwait, intentarà situar Jordània dins la seva òrbita d'influència per la via econòmica. A l'interior, a més de batallar amb els palestins, Hussein haurà de fer front a diverses revoltes de la població d'origen beduí i a l'oposició dels islamistes. Tot ho supera amb la fidelitat de l'exèrcit (columna vertebral del país i del règim) i l'ajut exterior britànic i nord-americà. Si en el pla polític el país necessita el suport de la superpotència internacional, els Estats Units, per no desaparèixer, en el pla econòmic també li cal socors internacionals per sobreviure.

Jordània és un estat fràgil i li fa falta una personalitat forta i hàbil per cohesionar el país i mantenir la fidelitat de l'estament militar. Hussein donava la talla. El nou rei encara ha de demostrar-ho. Fa pocs anys hem vist desaparèixer altres invents polítics com Txecoslovàquia, Iugoslàvia, l'URSS, etc. A Washington no li interessa desequilibrar l'actual escenari de la conflictiva zona. Podria trossejar, si volgués, l'Iraq i crear un estat kurd independent però aposta per canviar el règim i no les fronteres. Jordània, per dèbil que sigui, és un factor d'equilibri enmig d'una àrea de tempestes.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

Humor

EN TORNO AL
PADRE-
NUESTRO

CUADERNOS
FISICOS

JULIANEVERMEIRE
Aquel que yo más
quiero
La escucha de Dios-Amor

Reflexiones orantes de una ermitaña a la que su retiro del mundo no la ha alejado de los problemas de la vida que enfoca desde la sabiduría que da la oración. 136 págs. 1.200 ptas.

narcea, s. a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9. 28039 Madrid

Tf. 91 554 61 02. Fax 91 554 64 87

E-mail: narcea@informet.es Internet: http://www.narceaediciones.es

Pelegrinatges a TERRA SANTA

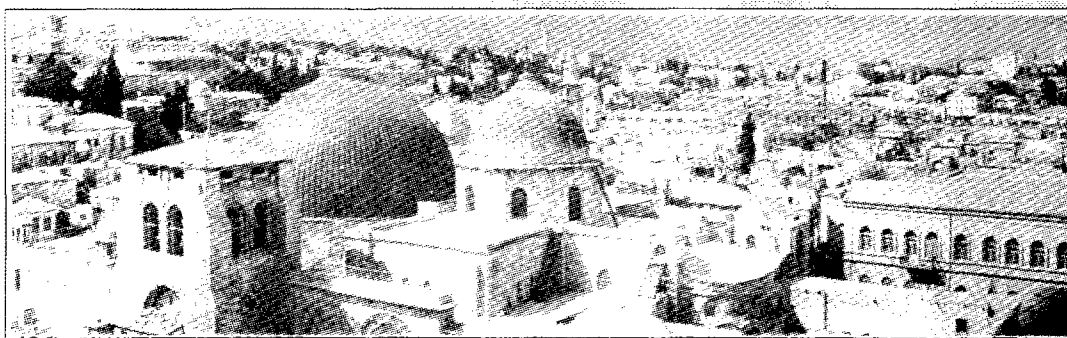
«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 14 al 21 de març (especial contemplatiu)

Del 16 al 23 de maig / Del 2 al 9 d'agost

Del 17 al 24 d'octubre / Del 7 al 14 de novembre

Del 27 de desembre al 3 de gener del 2000

Una preparació ben eficaç
per celebrar el Jubileu
de l'any 2000

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

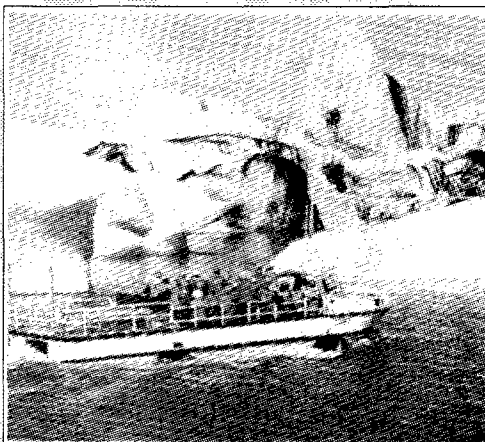
MERCATRAVEL S.A.

Del 2 al 9 de maig

XIPRE / CRETA

Història i cultura de les grans
illes de la Mediterrània oriental

De l'1 a l'11 de juny

ISLÀNDIA

Un enclavament molt característic
de l'Atlàntic septentrional

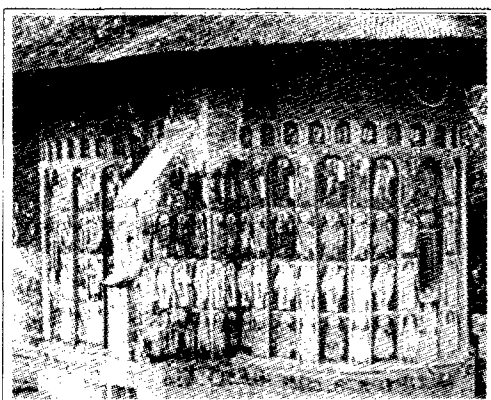
Del 12 al 20 de juliol

ALEMANYA

Dels Alps a Berlín

Pels camins fressats de
l'Europa secular germànica

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

De l'1 al 12 d'agost

ROMANIA / MAR NEGRE

passant per Istanbul

El camí de l'Orient, amb la
cruïlla de l'Imperi bizantí

Del 4 a l'11 d'octubre

**DE LORETO A
METJUGORJE**

Ruta mariana pels santuaris de la
Costa Adriàtica

**Del 20 de novembre
al 8 de desembre**

**AUSTRÀLIA i
NOVA ZELANDA**

Les comunitats humanes de
l'altre extrem del planeta:
les nostres antípodes i el seu entorn

Les desigualtats entre Nord i Sud també a Internet

■ Només un de cada deu usuaris és del Tercer Món

LONDRES.— Les xifres solen revelar el que sovint les paraules miren de dissimular. I si bé Internet es presenta com la panacea per a tots els problemes i les desigualtats entre països rics i pobres, els números

canten. Així ho ha presentat el Panos Institute de Londres en el seu informe *Internet i pobresa*. Segons aquesta organització anglesa, de cada 10 usuaris d'Internet només un és als països del Sud.

Al gener del 1997, al món hi havia més de 71 milions de persones que feien servir el correu electrònic. Es preveu que l'any 2001 la xifra arribarà als 827 milions. Pel que fa a persones que empen tots els serveis que ofereix la connexió a Internet (correu electrònic, navegació per la xarxa, tenir una pàgina web...) la xifra passarà dels actuals 36 milions (1997) als 436.

Ningú no dubta, per tant, del fenomen Internet. Però qui són avui els principals usuaris de la xarxa? Les veus crítiques no han trigat a fer-se sentir.

Distribució desigual

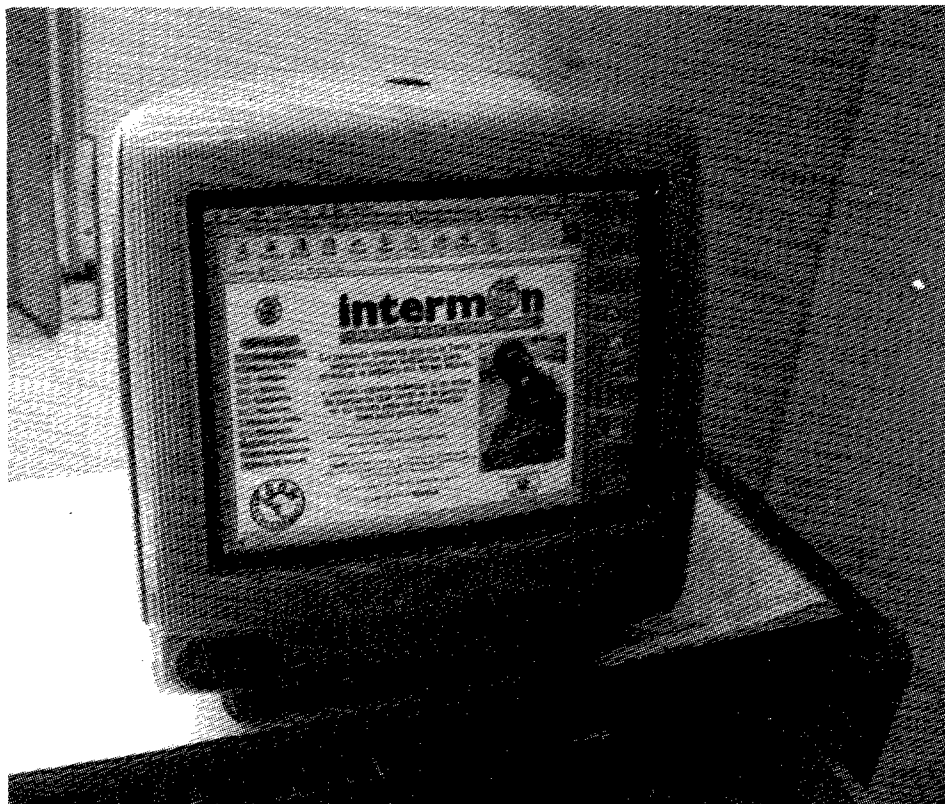
La distribució geogràfica dels usuaris d'Internet mostra que es tracta d'un assumpte més propi dels països rics que dels pobres. Segons dades presentades pel Panos Institute de Londres, a Àfrica, Amèrica Llatina i Europa de l'Est hi ha 7,6 milions d'usuaris d'Internet; a la regió d'Àsia-Pacífic, el nombre es redueix a 6,5 milions; a Europa Occidental la xifra és de 23,7 milions, mentre que als Estats Units la xifra arriba als 51,6 milions.

El cert és que, ara per ara, de cada 100 usuaris d'Internet, 92 es troben als països del Nord, mentre que només 8, als països del Sud. Encara que en els pròxims anys es preveu un augment espectacular dels usuaris als països del Tercer Món, la bretxa que separa Nord i Sud amb prou feines es reduirà en un 2%, i per a l'any 2002 de cada 100 usuaris d'Internet, 90 seran dels països del Nord i 10, del Sud.

Efectivament, les previsions per a principis del pròxim segle apunten que a Àfrica, Amèrica Llatina i Europa de l'Est hi haurà 25,6 milions d'usuaris d'Internet; a la regió d'Àsia-Pacífic, el nombre augmentarà fins a 29,3 milions; a Europa Occidental la xifra ascendirà a 56 milions, mentre que als Estats Units s'arribarà als 106,8 milions.

Però, és necessari Internet?

L'actual debat se centra en la prioritització de què necessita el Tercer Món. Quina importància pot tenir l'accés a Internet en una àrea sense aigua potable i fins i tot sense servei telefònic? Mentre alguns treballadors de la salut canten les excel·lències d'Internet que, via satèl·lit, els permet accedir d'una forma barata i ràpida a la informació mèdica necessària, altres adverteixen que Internet no pot reemplaçar les aspirines o les xeringues tan necessàries en campanyes assistencials.

Un ordinador pot costar el triple en un país del Tercer Món.

Sense línia al Sud

Dels 740 milions de línies telefòniques existents al món, només 148 milions es troben als països del Sud; la resta, 592 milions, es concentren als països del Nord. Llavors, com podrà el Tercer Món entrar en l'era de la informació que promet el fenomen Internet si a penes hi ha telèfons en aquests països?

Efectivament, als països més pobres del planeta el nombre de telèfons és reduïtíssim: a Cambodja, al Txad o al Zaire, hi ha un telèfon per cada 1.000 habitants; a l'Afganistan, Libèria, Níger i Somàlia n'hi ha un per cada 500 habitants.

I és que el mentre 80% de la població mundial ha de fer cua per aquest 25% de telèfons existents en l'àmbit mundial, l'altre 20% de la població —la dels països rics— té el 75% dels aparells de telèfon disponibles.

Passa una cosa semblant en el camp del desenvolupament rural. Internet no substituirà les arades, ni els sistemes de regadiu; tampoc no llançarà les llavors ni alimentarà els ramats... Però els defensors de la xarxa argumenten que aquesta permetrà

conèixer a quant es paga el cafè verd, les bananes o el xai perquè els camperols puguin demanar preus més justos per la seva mercaderia als compradors i millorar les seves condicions i la qualitat de vida.

Segons el Panos Institute, Internet po-

dria apropar Nord i Sud, fins i tot podria democratitzar les comunicacions internacionals i, alhora, ser un estímul per a noves formes de comerç. Però hi ha el perill d'un nou elitisme de la informació que exclougui la majoria de la població mundial. La por que, a curt termini, la diferència informativa entre Nord i Sud comenci a créixer és, per a molts, alguna cosa més que una sospita.

La pregunta és si Internet deixarà al marge el Tercer Món. Amb les dades

«Hi ha el perill d'un nou elitisme de la informació que exclougui la majoria de la població mundial»

presentades, la resposta fa l'efecte de ser força òbvia. I sembla que l'entossudiment d'alguns governs del Sud, d'organismes internacionals i d'algunes organitzacions no governamentals de desenvolupament és canviar-se la tendència. Però abans queden molts passos per fer.

En efecte, els països en desenvolupament encara tenen algunes assignatures pendents abans de poder entrar en l'era de la informació. Segons el Panos Institute, els països del Sud s'enfronten a quatre reptes per millorar els serveis d'Internet: telecomunicacions pobres (els països del Sud només compten amb el 25% de les línies telefòniques mundials), impossibilitat de sufragar els costos d'ordinadors (un PC que a l'Estat espanyol costa 120.000 pessetes, pot arribar a costar-ne 400.000 en un país del Tercer Món), nivells baixos d'educació, i costos elevats de la provisió dels serveis d'Internet (a l'Estat espanyol el cost oscil·la entre les 1.500 i les 4.000 pessetes, mentre que en un país africà, com a mínim, la xifra se situa en les 9.000 pessetes mensuals).

Carles Casals

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Aquest cupó redueix la marginació social, la pobresa i el desconeixement de Déu.

✂

Aquest cupó redueix el 20% de l'IRPF de qui l'envia.

Sr. director, li prego atengui, amb càrrec al meu compte/o la meua llibreta, els rebuts que li presentarà "L'hora de Déu"

Podeu fer aportacions periòdiques

PTS.

Mensuals, trimestrals, anuals

DOMICILIACIÓ DE REBUTS EN BANC O CAIXA

Nom i cognoms del titular

Nom del banc o caixa

Adreça de l'agència

Població Entitat Oficia Control Núm.compte

Codi compte client (CCC)

☐ Compte
☐ Llibreta

Pots fer els teus donatius a: **Caixa Penedès** c/c núm. 2.081/0338/79/3.300.001.658

Enviar el cupó a L'hora de Déu. Carrer Sant Jeroni, 4 · 08001 Barcelona

PROJECTE D'HUMANITZACIÓ INTEGRAL.

"L'hora de Déu", Institució reconeguda d'Utilitat Pública (B.O.E. 7/7/97), fou fundada fa 33 anys amb finalitat exclusivament benèfica. En fa 5 que hem concebut i activat un ambiciós projecte que està empenent ampla volada i que ens demana a tots imaginació, creativitat, esforç, amor solidari als desvalguts, voluntaris i diners. **Els beneficiaris d'aquest projecte són els infants procedents de famílies desestructurades i els homes i dones immersos en la marginació, sense horitzons de futur;**

germans nostres a qui ningú estima, candidats molts d'ells a esdevenir "carn de presó". Amb la col·laboració desinteressada de prop de 100 voluntaris, lluitem perquè els pobres retrobin la seva autonomia i puguin fer servir així la seva llibertat, tal com Déu vol per a tots els homes i dones que ha creat. Aquest programa el portem a terme a tres nivells:

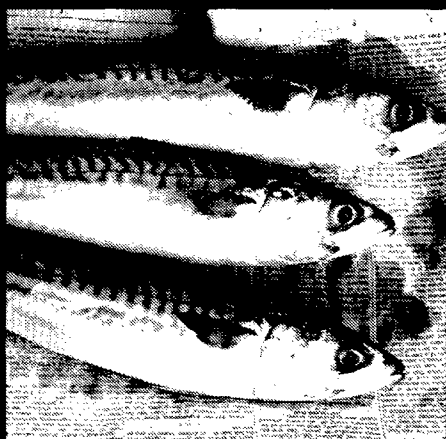
BENEFICÈNCIA - CULTURA - CATEQUESI.
¿T'hi apuntes?

L'hora de Déu
OBRA BENÈFICO SOCIAL

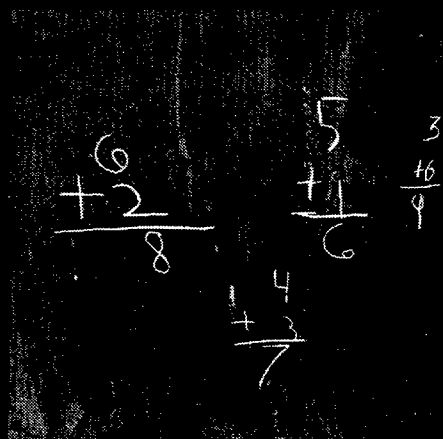
☎ Informació voluntaris 93 381 33 93

Autoestima

Beneficència

Formació

Catequesi

Vaticà

església en el món

Memòria de conversió

■ Missatge de Joan Pau II per a Quaresma

ROMA.— Les paraules d'Isaïes «el Senyor prepararà un banquet per a tots els pobles» inspiren el missatge del Papa per a la Quaresma del 1999. Joan Pau II convida, en aquest any dedicat a Déu Pare, a viure la caritat amb especial intensitat.

Joan Pau II recorda que la Quaresma és un temps per expressar la gratitud a Déu per «la sol·licitud procedent del Pare per a tots els homes, que té la seva plenitud en Jesucrist». Per al Papa, el fet de descobrir la «presència salvadora de Déu en les vicissituds humanes ens aplega a la conversió».

La Quaresma és un temps propici per a la conversió i per renovar la fe mitjançant un camí de «penitència i de purificació (...). Déu ens crida incansablement i cada cop que experimentem la derrota del pecat ens indica el camí de retorn a casa seva, on retrobem la singular atenció que ens ha dispensat en Crist».

El Papa subratlla que el banquet és signe d'alegria perquè és signe de comunió i que l'Eucaristia realitza el banquet anunciat pel profeta Isaïes per a tots els pobles: «El Fill de Déu, amb la seva mort i resurrecció, ens va donar el do de la vida eterna, que comença aquí, però que es complirà definitivament en la Pasqua eterna del cel. Molts dels nostres germans i de les nostres germanes són capaços de suportar la seva situació de misèria, abatiment i malaltia només perquè tenen la certesa que un dia seran cridats al banquet etern del cel.» Per això, la Quaresma convida a no caure en la temptació de considerar com a definitives les realitats d'aquest món.

La casa del Pare

Aquest missatge s'emmarca en l'any de preparació per al Jubileu del 2000

dedicat a Déu Pare, cosa que motiva que el Papa insisteixi de viure amb intensitat la caritat: «L'experiència de l'amor del Pare impulsa el cristià a fer-se do vivent, en una lògica de servei i de participació que l'obre a acollir els germans.» Segons el Pontífex, les noves pobreses i els grans interrogants que angosten molta gent esperen respostes concretes: «Qui està sol o es troba marginat, qui té fam, qui és víctima de violència no té esperança, ha de poder experimentar en l'atenció de l'Església la tendresa del Pare celestial.»

La Quaresma és un temps de caritat en què tots estan cridats a fer obres de misericòrdia, «també les institucions internacionals, els governs dels pobles i els centres directius de l'economia mundial han de responsabilitzar-se d'elaborar projectes audaços per a una distribució més justa dels béns de la terra, tant en l'àmbit de cada país com en les relacions entre els pobles».

Joan Pau II acaba el missatge amb una referència a la Mare de Déu: «Que Maria, Mare de la misericòrdia, encoratgi els nostres passos. Ella va ser la primera de conèixer i acollir el disseny de l'amor del Pare (...). Va obeir en el patiment i, per això, va ser la primera a participar de la glòria dels fills de Déu.» (C.C.)

El Papa convida a respondre a les noves pobreses.

Claret

Dr. Josep M. Guix, bisbe de Vic
Santa Maria
de les feines senzilles

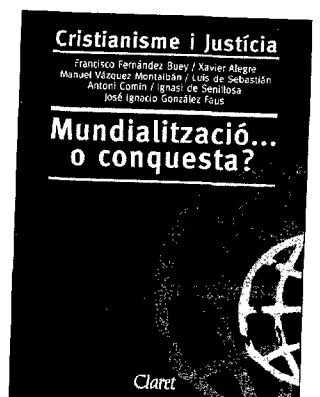
Sobre Maria, la humil noia de Natzaret, la mare de Jesús i l'esposa de Josep, s'han escrit una infinitat de llibres i d'articles, molts d'ells ben valuosos pel contingut, per la bellesa literària, per la riquesa iconogràfica... Tanmateix, el tema exposat en aquest llibre —sobretot pel seu enfocament general i la forma en què és desenvolupat— no compta amb antecedents. Partint de la sociologia, de la Bíblia, de la teologia i de la Doctrina Social de l'Església, l'autor centra la mirada en Maria i en les tasques quotidianes per tal d'oferir a la pietat popular un camí senzill per a santificar el treball i per a santificar-se en el treball i amb el treball.

Els Daus 190. 64 p. PVP: 700 ptes.

Cristianisme i Justícia
Mundialització... o conquesta?

Aquest llibre és el fruit d'un seminari sobre l'actual procés de globalització del model capitalista neoliberal de desenvolupament. En presenta el món dels nostres dies —economia, societat, política, cultura— vist des de baix, és a dir, amb els ulls i des dels interessos d'aquella part de la humanitat que està pitjor.

Els Daus 191

ÍNDIA

Marxa islamocristiana contra la violència

NOVA DELHI.— L'arquebisbe de Nova Delhi i el líder de la mesquita més gran de l'Índia van encapçalar, el 29 de gener, una marxa de milers de persones en protesta per la violència contra cristians i musulmans duta a terme per extremistes hindús. Els manifestants van acusar el Govern nacionalista hindú de no fer gaire cosa per protegir-los. La marxa va ser organitzada arran de l'assassinat d'un missioner australià de 58 anys i dels seus dos fills, de 8 i 10 anys, que van ser cremats per extremistes hindús mentre dormien. (Zenit)

Itàlia

L'Església comprarà quotes de deute extern

■ El país beneficiat ha de finançar projectes de desenvolupament

ROMA.— L'Església italiana s'ha compromès directament a contribuir a la reducció del deute extern del Tercer Món. La Conferència Episcopal italiana (CEI) recollirà enguany i durant el Jubileu fons per adquirir quotes del deute extern que alguns dels països més pobres del món han contractat amb Itàlia.

La CEI ha anunciat que adquirirà del Govern italià quotes de deute extern amb un parell de països africans a determinar. Els països beneficiats s'hauran de comprometre a finançar projectes de desenvolupament en el propi territori pel valor del deute condonat. Però la campanya no comprèn únicament la recollida de fons,

també té prevista una àmplia educació de base i un compromís de pressió política. Segons el president de la Comissió Episcopal per al Servei de la Caritat, Mons. Benito Cocchi, «aquesta iniciativa respon a la crida del Papa i pretén promoure una acció que involucri els creients i els no creients, que tingui un elevat valor simbòlic i que incideixi concretament sobre la situació deutora d'alguns països pobres».

Per coordinar aquesta iniciativa, la CEI crearà un comitè eclesial per a la reducció del deute extern. Aquest projecte arriba després d'un llarg i meticulós treball d'estudi i preparació en què han participat algunes ONG d'inspiració cristiana.

Per la seva banda, el director del Banc Central d'Itàlia, Antonio Fazio, ha donat suport a la proposta de l'Església de pro-

moura una reducció del deute extern dels països més pobres i ha assegurat que «cal seguir amb decisió les accions empreses pel Fons Monetari Internacional i pel

Banc Mundial per treure als països més pobres, fortament endeutats, un pes contrari des de fa anys en condicions d'extrema necessitat». (C.C.)

Colòmbia

Emergència en l'eix cafeter

Els supervivents recuperen pocs béns.

ROMA.— Han passat 24 dies des que un terratrèmol, que va arribar als 6 graus de l'escala Richter, va sacsejar Colòmbia en la zona dels cafetars d'Armènia i Pereira. Des del primer moment, la comunitat internacional s'ha abocat en els colombians i està enviant ajuda als damnificats. Creu Roja i Càritas són les dues organitzacions que més treballen per aixecar la regió. «Actualment, l'ordre a la zona està restablert i el que és evident és que la població continua necessitant la solidaritat internacional», afirma José Luis Barreiro, delegat de Càritas espanyola a Colòmbia. Fins ara, Càritas espanyola ha enviat 20 milions de pessetes de fons propis.

En aquesta primera fase d'emergència es prioritza el suport alimentari: «S'organitzen menjadors comunitaris no tan sols per pal·liar la manca alimentària, sinó per enfortir la convivència negativament

alterada com a conseqüència del desastre sofert», explica Barreiro: Enrere queden les imatges de saquejos i actes vandàlics produïts, segons Càritas, per l'alteració anímica dels colombians i per l'aparició d'agitadors.

A la zona devastada hi ha un gran nombre de franciscans, que demanen solidaritat, pregària i donatius. Segons els religiosos, l'estancament del procés de pau entre el govern i la guerrilla, l'acció de grups paramilitars i *cartels* de la droga fan molt difícil que l'ajuda oficial arribi als damnificats. No obstant això, des de Càritas d'Armènia s'assegura que «l'ajuda arriba, per petita que sigui».

Des del Vaticà s'han enviat diners a Colòmbia i el Papa s'ha demanat que no s'oblidin les poblacions afectades pel terratrèmol. En aquest sentit, des de Càritas d'Armènia es recorda que «ens queden subministraments per a un mes». (R.M.J.)

AJUDA'NS I AJUDA'LS

Subscriu un missioner a «Catalunya Cristiana»

*Més de 300 missioners
reben «Catalunya
Cristiana» a tot el món.
La resta, esperen
un padrí.*

☐ JOSEP LLUÍS CULEBRAS HIDALGO
Bishop's house
P.O. BOX 25
Hwange
ZIMBABWE..... 26.884 ptes.

☐ MN. ANTONI CLAVE
Casa parroquial
Ribera 590
30300 José Pedro Varela
D.P. Lavalleja
URUGUAI..... 26.884ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

Banc / Caixa

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

Entitat *Oficina* *PC* *C/Co Libreta*

CATALUNYA† CRISTIANA

c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

Vaticà

L'Església contra l'explotació naviliera

■ Cimera vaticana de l'apostolat del mar

ROMA.— Del 3 al 6 de febrer s'ha celebrat la quarta reunió de coordinadors regionals de l'apostolat del mar, promogut pel Consell Pontifici per als Migrants i Itinerants. L'apostolat del mar és un dels set àmbits d'aquest organisme, que també es dedica als refugiats, als emigrants, al turisme, als santuaris i pelegrinatges, a l'aviació civil, als nòmades i gitanos, i als estudiants estrangers.

Aquesta és la primera reunió que té lloc després del vintè congrés mundial de l'apostolat del mar, celebrat el 1997 a Filipines, i després de la carta del Papa, *Stella Maris*, en què s'adopten mesures concretes perquè l'Església respongui de forma eficaç als problemes i a les necessitats de la gent del mar.

Els problemes que s'han tractat en aquesta reunió estan relacionats, sobretot, amb el repte d'arribar a la gent que viu la major part del temps al mar. Aquestes persones passen de vegades entre sis i vuit mesos en les anomenades «naus-fàbrica», i no reben els serveis de l'Església com la resta dels fidels.

Altres problemes estan relacionats amb l'explotació. Poden treballar fins a 16 hores diàries sense cap dia de descans

L'Església es preocupa per la gent del mar.

en un ambient de treball molt dur, que és alhora l'ambient en què viuen. En aquest sentit, se subratlla que són persones que moltes vegades no comprenen la llengua que s'utilitza en el món del mar, l'anglès.

Ràdio Vaticano, analitzant aquesta trobada, ha informat que «el mar és un món complex d'interessos amb una infinitat d'organismes i d'institucions que giren al voltant de les naus (societats fantasma, societats mercantils que presten el seu nom sota banderes de conveniència), sovint els mariners són l'anella més dèbil de la cadena, i paguen aquesta situació amb condicions de vida infrahumana, de vegades, fins i tot, amb el sacrifici de la pròpia vida». (Zenit)

La gent del mar, una altra realitat

Unes 249 persones s'han reunit a Santander, recentment, per participar en l'Assemblea Nacional de l'Apostolat del Mar. Aquesta trobada ha servit per descobrir la realitat actual de les famílies del mar, per buscar la màxima participació de les diòcesis i parròquies marineres, i per col·laborar amb els organismes que s'encarreguen de la gent del mar, com confraries de pescadors o autoritats portuàries.

En aquesta assemblea s'han constatat una sèrie de realitats: la dona és la protagonista de la vida familiar, afectada per una falta de relació normal i diària; la falta de contacte quotidià provoca problemes de comunicació i de desorganització econòmica i social. A més, la família marinera pateix un estrès molt acusat a causa de l'estat del temps, la duresa del treball, la inseguretat de recursos econòmics i l'angoixa de la separació.

Com a solucions, l'Assemblea ha proposat que els professionals del treball social ajudin la gent del mar en els problemes de comunicació interpersonal, de falta de convivència, de soledat i d'integració social; determinar compensacions econòmiques per a armadors i tripulants durant els períodes que el vaixell està aturat; crear centres d'*Stella Maris* (apostolat del mar), i exigir a les autoritats, als professionals i a les institucions del mar el respecte per les aturades biològiques i a la mida de les espècies. (R.M.J.)

Es necessita

FAMÍLIA ANALFABETA

disposada a treballar en un latifundi

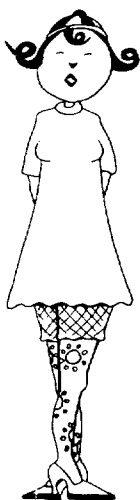
Hi ha milions de persones que no poden triar. Com les famílies que han estat mantingudes en la incultura i subjectes a contractes abusius.

Són víctimes de l'explotació, no poden decidir sobre les seves vides. Et sorprendrien els mètodes emprats avui dia per sotmetre l'ésser humà.

T'agradaria treballar a Europa com a PROSTITUTA?

Hi ha milions de dones que no poden triar. Com les que emigren enganyades per les xarxes internacionals de comerç sexual.

Són víctimes de l'explotació, no poden decidir sobre les seves vides. Et sorprendrien els mètodes emprats avui dia per sotmetre l'ésser humà.

Empresa busca

IMMIGRANTS IL·LEGALS

Hi ha milions de persones que no poden triar.

Com els immigrants que es veuen obligats a treballar en condicions infrahumanes.

Són les víctimes de l'explotació, no poden decidir sobre les seves vides.

Et sorprendrien els mètodes emprats avui dia per sotmetre l'ésser humà.

Empresa de metal·lúrgia necessita

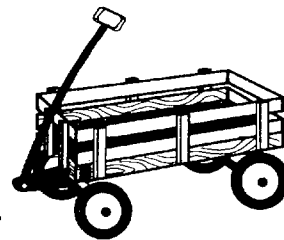
NENS MINERS

Hi ha milions de persones que no han de buscar feina:

els la imposen. Com els nens que treballen com a mà d'obra barata i eficient.

Són víctimes de l'explotació, no poden decidir sobre les seves vides.

Et sorprendrien els mètodes emprats avui dia per sotmetre l'ésser humà.

Mans Unides vol acabar amb aquestes formes d'abús. Ajuda'ns a abolir l'esclavitud.

Mans Unides

Rbla. Catalunya, 32 1er - 1a - 08007 Barcelona Fax 93 487 45 74
www.seker.es/munidas e-mail: bcn_munidas@seker.es

Tel. 93 487 78 78

"La Caixa" 3291-92-2500049778

Caixa Catalunya 0500-11-0202222005 Banc Sabadell 0025-20-0001076414 Caixa Penèdès 0000-83-3300088279 Caixa Terrassa 0056-99-2060208863

Espanya

Per no perdre el nord

■ Document de la Conferència Episcopal sobre la iniciació cristiana

MADRID.— Com us vam comunicar en el número passat us oferim un extracte del document de la Conferència Episcopal espanyola *La iniciación cristiana. Reflexiones y orientaciones*.

- La iniciació cristiana és un do de Déu que repla persona per la mediació de l'Església (...). D'aquí que la iniciació cristiana es dugui a terme en el decurs d'un procés diví i humà.

- La iniciació cristiana abraça alguns elements essencials: l'anunci de la Paraula; l'acollida de l'Evangeli que porta a la conversió; la professió de fe; el Baptisme, l'efusió de l'Esperit Sant i l'accés a la comunió eucarística.

- Existeixen dues formes de recórrer el camí de la iniciació: la destinada als que van ser incorporats en els primers mesos de la seva vida al misteri de Crist i a l'Església pel Baptisme, i que es recorre amb la recepció dels sacraments de la Confirmació i de l'Eucaristia, al llarg de la infantesa, l'adolescència i la joventut; i la de persones no batejades (nens, joves o adults) que es porta a terme a través de la participació en un catecumenat, que culmina amb la celebració dels tres sacraments de la iniciació.

- L'Església particular exerceix la seva funció maternal a través de la iniciació cristiana que es porta a terme a la parròquia, la família cristiana, l'Acció Catòlica i les associacions i moviments laics, i l'escola catòlica.

- La iniciació cristiana es porta a terme mitjançant dues funcions pastorals íntimament relacionades entre elles: la catequesi i la litúrgia.

- La catequesi d'iniciació cristiana és un procés de maduració i de creixement de la fe, desenvolupa de manera gradual i per etapes, unida al coneixement de la Revelació i de la seva transmissió i que s'inspira en la pedagogia divina.

- Els sacraments del Baptisme, de la Confirmació i de l'Eucaristia són «font» i «cimal» de la iniciació.

Renovar la pastoral

- La iniciació cristiana és una tasca de

tots els fidels (...) i reclama una conversió de les nostres comunitats i de cadascun dels seus membres, perquè, ningú no pot evangelitzar i ajudar en la iniciació si abans no purifica la pròpia fe i esperança en la salvació de Déu.

- La preparació dels pares i padrins del nen que serà batejat pot considerar-se com un factor de la seva iniciació cristiana. Aquesta preparació constitueix una de les més grans i greus preocupacions dels pastors davant de l'absència de signes de vida cristiana que s'observen en un bon nombre de pares, a penes evangelitzats, i que mantenen actituds d'indiferència i d'allunyament de la comunitat eclesial i de la pràctica religiosa.

- La preparació catequètica i la celebració de la Confirmació ha de tenir en compte que: tots els batejats haurien de ser convocats a rebre aquest sacrament (...), que ha d'entendre's com un do gratuït de Déu, sense reduir-lo a una simple ratificació personal del Baptisme rebut i de la fe i compromisos baptismals; la pastoral de la Confirmació té com a objectiu portar el confirmand a participar plenament i activament en el banquet eucarístic; la Confirmació és prolongació de l'esdeveniment de Pentecosta.

- L'Església celebra amb goig la incorporació plena dels seus fills a la participació de l'Eucaristia, que significa i realitza la comunió de vida amb Déu i la unitat del Poble de Déu. (...) La iniciació cristiana es completa no únicament quan es reben els tres sacraments de la iniciació, sinó també quan el qui ha rebut en el Baptisme el do de la fe juntament amb els altres dons divins, coneix aquesta fe a la

El Baptisme marca el començament de la iniciació cristiana.

catequesi i està capacitada per confessar-la i donar-ne testimoni davant dels homes.

- Durant la catequesi preparatòria al sacrament de la Penitència ha d'establir-se una ferma connexió entre el sacrament del Baptisme i aquest «segon baptisme» en què Jesús ens porta el perdó de Déu Pare i l'Església ens perdona en nom

de Jesús.

- S'ha d'oferir als nens i adolescents no batejats un veritable i propi catecumenat orientat a la progressiva comprensió de la Paraula de Déu, de l'oració eclesial i de la celebració litúrgica, i a un compromís de fidelitat a l'Evangeli i d'amor al pròxim. (C.C.)

El bisbat de Bilbao, amb el Tercer Món

BILBAO.— L'1% dels pressupostos del bisbat de Bilbao corresponents a l'exercici econòmic del 1998, més de 13 milions de pessetes, es destinaran a finançar 19 projectes del Tercer Món (quatre corresponen al Vietnam, dos a l'Argentina, Angola, el Zaire i el Perú, i un a Paraguai, el Brasil i el Níger). Aquests projectes són molt variats: construir escoles, habilitar camins veïnals, dotar d'equipaments diversos centres, aconseguir medicaments i vehicles per a hospitals, etc. També s'han destinat fons per a «100 projectes del Sant Pare» com preparació a l'any jubilar 2000, per al Fons d'Ajuda a projectes pastorals d'altres Esglésies i per al Programa del Centre Llatinoamericà de Formació per a Moviments Obrers d'Acció Catòlica. (C.C.)

UMAS
MÚTUA D'ASSEGURANCES

ESPECIALITZADA EN ASSEGURANCES PER A L'ESGLÉSIA,
COMUNITATS RELIGIÖSES, RESIDÈNCIES I ACTIVITATS
RELACIONADES AMB LA PASTORAL

INFORMACIÖ: Tel. 932 07 772 - 932 073 615

COMPREM - GESTIONEM

Quadres - Mobles - Antiguitats -
Argent - Ceràmica - Pisos sencers

Tel. 934 876 886 - c/ València, 248
08007 Barcelona

“Vuelva a oír bien”

Uno de los síntomas de la pérdida de audición es la sensación de “oír pero no entender las palabras”, especialmente al ver la televisión o al conversar con varias personas a la vez.

La prestigiosa firma alemana **SIEMENS**, representada por **GAES** en España, ha presentado un nuevo avance tecnológico simple y eficaz, que aporta grandes beneficios:

- 1** resulta prácticamente invisible, ya que se coloca muy cerca del tímpano.
- 2** es extraordinariamente confortable: no se acordará que lo lleva.
- 3** proporciona una gran calidad sonora, gracias a su chip ultraminiaturizado.

*Si desea más información, le ofrecemos totalmente **GRATIS** la publicación **GUIA DE LA AUDICIÓN**.*

Para ello, sólo tiene que enviarnos este cupón debidamente cumplimentado y recibirá nuestro obsequio gratuitamente en su domicilio.

ENVÍE ESTE CUPÓN ANTES DEL 10 DE MARZO A GAES AVDA DIAGONAL, 474 - 08006 BARCELONA

Enviar a GAES,
Avda Diagonal, 474
08006 Barcelona

CC 07

☒ Sí, deseo recibir La Guía de la Audición, sin ningún compromiso por mi parte.

NOMBRE: _____ APELLIDOS: _____

DIRECCIÓN: _____

POBLACIÓN: _____

C.P.: _____ PROVINCIA: _____

TEL.: (____) _____ FECHA NACIMIENTO: ____/____/19____

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Reflexió de Quaresma (II)

Elogi de l'ascesi i l'autocontrol

Una de les coses que més ens ofenen és passar per antiquats. Potser una de les humiliacions més grans és la de no estar al dia.

Hi ha homes vells i homes nous. Uns creuen ser-ho. Altres ho són, realment. Convé, abans de passar endavant, fer notar que, malgrat la independència de criteri de les persones de la nostra època, malgrat el respecte a les opinions alienes que es vol conrear, i malgrat la llibertat de prejudicis de què es fa ostentació, no hem superat la por a certs qualificatius; continua existint la

por —i potser és més forta que abans— de ser jutjat desfavorablement. Ningú no desitja ser encasellat com a retrògrad.

El domini de si mateix no té una bona imatge. Sembla que l'ideal és prescindir de qualsevol autocontrol. Fer allò que ens agrada; evitar allò que ens desagrada. Parlar, per exemple, d'acesi és, per a molts, un retrocés a tabús antiquats. L'ascesi cristiana té un caràcter positiu. Consisteix en l'exercici de les facultats morals per tal d'obrar rectament. Fou sant Pau el qui va introduir en el vocabulari cristià la paraula grega «askēin» que significava exercitar-se, esforçar-se. «Per això m'esforço a guardar sempre irrepreensible la meua consciència davant Déu i davant els homes» (Act 24:16).

Tenint en compte la situació ambiental que tendeix al mínim esforç i a la nul·la mortificació del que és negatiu, per a un mateix i per als altres, sembla convenient insistir en la necessitat del domini de si mateix.

Quan naixem, som un projecte d'home. En cristià, diríem que som un projecte de fills de Déu. D'aquí sorgeix la necessitat de l'autorealització. L'animal no té pas aquest problema. Ni s'ha d'esforçar a ser el que és, ni corre cap risc de deixar de ser-ho. No és pas aquest el nostre cas: l'home té la noblesa d'esdevenir cada vegada millor, superant-se a si mateix, i el risc de no assolir-ho, i romandre, d'aquesta manera, en un nivell

infrahumà o inhumà.

El rebuig d'aquest plantejament i de la necessitat de vigilar-se a un mateix, es fa palès en la freqüència amb què s'afirma que una persona o una acció són inhumanes, és a dir, d'una persona que no obra com a humà.

Entre creients, aquest esforç d'autodomini s'anomena asceti. És obrir les portes a la gràcia de Déu que elimina en nosaltres tot allò que no és recte i ens fa néixer a aquelles bondats encara no realitzades en nosaltres. És una forma de viure el misteri de la mort-resurrecció, que féu Jesús per a nosaltres, i que estem cridats a repetir en les nostres vides.

La tensió a causa de la lluita contra el mal és una condició necessària per al creixement moral. No és una hipocresia (fingiment de qualitats o sentiments contraris als que veritablement es tenen), sinó un esforç per dur a terme el pla de Déu en nosaltres.

S'ha estès força el criteri, equivocac, que només s'és sincer si es diu o es fa allò que brolla espontàniament d'un mateix. I, en nom d'aquesta falsa sinceritat, es produeixen molts comportaments innobles. L'explicació, i fins i tot la lloanç, és ben trista: «És sincer. Fa allò que sent.» Però la sinceritat és una virtut i per això no pot provocar aquestes conseqüències negatives. L'error rau a anomenar sinceritat allò que és una mera esponaneïtat biològica, temperamental o instintiva.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Quaresma, temps de gràcia

El Dimecres de Cendra és el començament de la Quaresma. El ritus de la imposició de la cendra sobre els nostres caps invita a l'autenticitat en les nostres vides. El ritus té més força amb les paraules amb què se l'acompanya: «Convertiu-vos i creieu en l'evangeli.» Amb aquesta celebració comencem el temps quaresmal que és molt propici per al silenci, la reflexió, la pregària i la conversió.

La Quaresma és una preparació per a celebrar la Pasqua. Comencem unes setmanes que ens ajuden a progressar en la nostra vida humana i cristiana, perquè la conversió als ideals i als valors de l'evangeli sempre és un progrés autèntic.

De què ens hem de convertir? Aquesta pregunta és força interessant, especialment en un temps en què vivim bastant distrets dels valors de l'esperit. Per prendre consciència de la necessitat de conversió, cal acostar-se més i més a Déu. Ell ens farà veure el nostre pecat i la major o menor llunyania que mantenim amb relació a Déu.

¿Què en pensem, de l'exaltació de la dignitat humana deslligada de tota relació amb Déu? ¿O de l'hedonisme vital que fuig de tot el que comporta sacrifici, sobrietat, abnegació i cerca obsessivament el benestar i el plaer? ¿És veritat que es dona l'amoralisme progressiu que es va convertint en una mena de convicció que sovint fa desaparèixer els pecats personals i posa en relleu només els pecats col·lectius i estructurals? ¿I el creixent individualisme insolidari que fomenta la nostra societat competitiva que es desenten de molts germans nostres pobres i necessitats?

El temps de Quaresma és un camí vers la Pasqua passant per la passió i la creu. Qui vol ser deixeble de Jesús «ha de prendre la seva pròpia creu i seguir-lo». El cristià ha d'acceptar, com el Mestre, que cal que el gra de blat caigui a terra i mori perquè esdevingui fecund. Són paraules de Jesús. És la realitat diàfana de la vida de cada dia.

Convertir aquelles actituds, accions o omissions ens uneix més i més a Jesucrist en la seva mort i resurrecció. És el camí quotidià del cristià i especialment de la Quaresma. Tot això és creixement i progrés com a

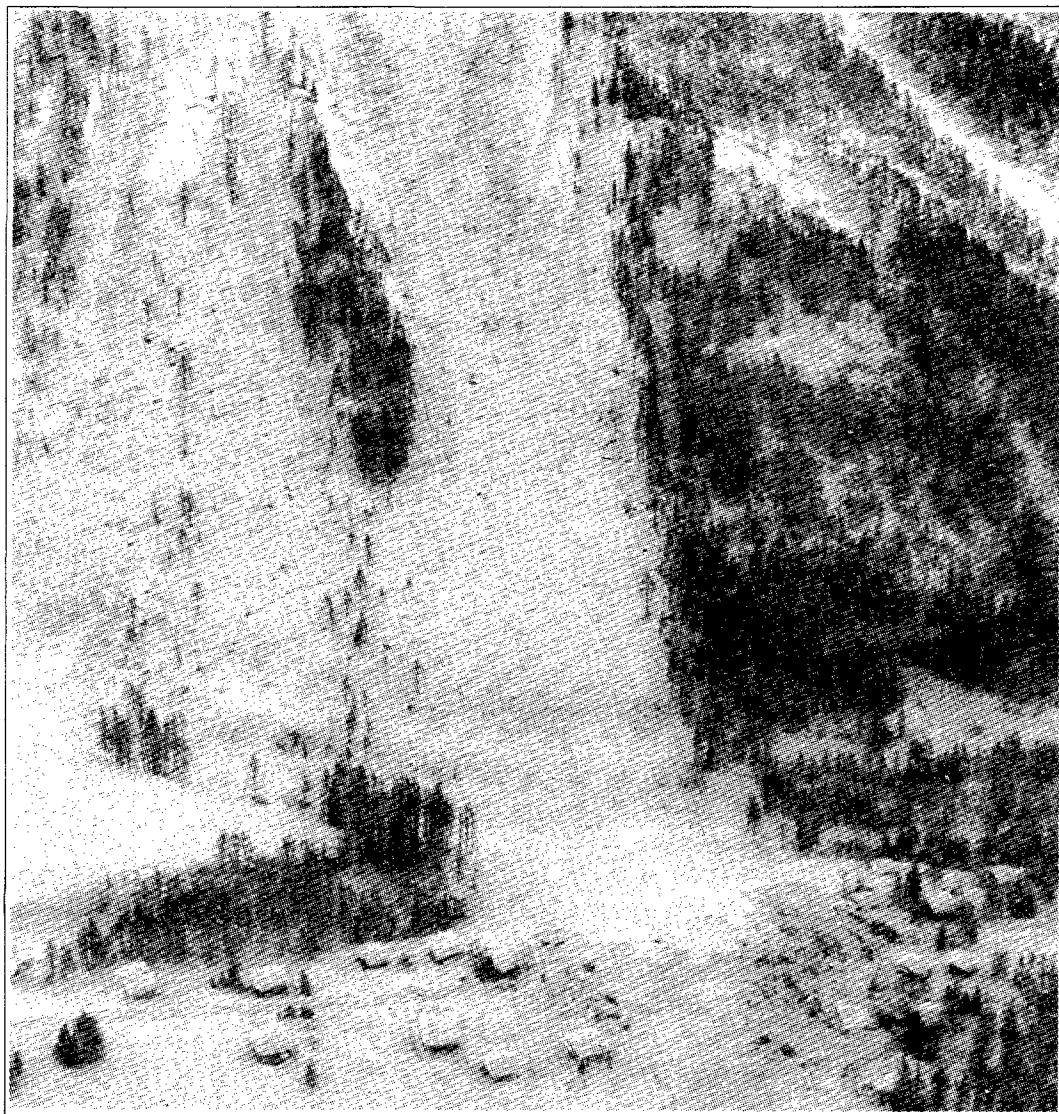
persones i com a cristians. Fonamentalment consisteix a morir a l'egoisme i obrir-nos a l'amor. És el camí de la vida, de la joia i de l'autèntica felicitat, encara que sembli una paradoxa: morir a un mateix, per viure; donar-nos, per trobar-nos; empobrir-nos, per enriquir-nos.

En la preparació per al Jubileu de l'any 2000 de la redempció de Jesucrist, dediquem aquest any al Pare del cel. En el context quaresmal de conversió i fidelitat a l'Evangel, cal tenir molt present una bellíssima pàgina evangèlica que ens parla de la bondat de Déu, reflectida en la compassió i en la tendresa d'un pare: és la paràbola del fill pròdig. Es tracta d'un drama en dos actes. El primer parla de la misèria de l'home: és la fugida del fill petit i la mesquinesa del fill gran. Tanmateix, el segon acte proclama la misericòrdia gratuïta i infinita de Déu que perdona el fill petit i comprèn el fill gran. En aquesta història de cadascun de nosaltres amb Déu hi veiem constantment la nostra misèria i la misericòrdia divina. No hi ha delictes i càstig, sinó delictes i misericòrdia.

Per això la Quaresma és un temps de gràcia. Aquests quaranta dies són propicis per a créixer en el silenci i en la interiorització de la nostra vida. Necessitem aprofundir en les nostres conviccions de fe. Ens cal omplir el nostre interior amb la riquesa de Déu. Les estones de pregària, d'escolta de la paraula de Déu i de diàleg amb Ell han d'augmentar en aquest temps quaresmal ple d'espiritualitat baptismal i pasqual.

opinió

Zoom

La naturalesa es mostra implacable amb els seus fenòmens meteorològics ací i allà de la geografia, sense tenir mai en compte els perjudicis que causa, ni on els causa. I així com fa ben poc ens lamentàvem del desastre de l'huracà Mitch, en una zona pobre i necessitada del Tercer Món, ara ha abocat les seves ires sobre una zona alpina, on el benestar és un orgull, i amb una enorme allau de neu ha esborrat del mapa tota una urbanització de segones residències, amb el consegüent tribut a la mort.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Controvèrsia sobre la beatificació de Pius XII

En una conferència de premsa celebrada a Roma el 3 de desembre passat, l'ambaixador d'Israel davant la Santa Seu, Aharon López, va suggerir que el Vaticà hauria de congelar la causa de beatificació del papa Pius XII, ja que origina controvèrsies.

«Encara no s'ha complert la data que permeti l'obertura dels arxius del Vaticà sobre el període del pontificat de Pius XII», va declarar el representant israelià davant la Santa Seu. Per al senyor López no n'hi ha prou amb la publicació dels dotze volums de les Actes de la Santa Seu relatius a la Segona Guerra Mundial, ordenada per Pau VI i duta a terme pel jesuïta P. Blet i tres col·laboradors més. L'ambaixador considera que per obtenir un «judici objectiu» cal esperar que tota la correspondència del Papa surti a la llum pública.

Aquestes declaracions han estat contestades pel pare Gumpel, jesuïta, postulant de la Causa de Beatificació i Canonització del papa Eugeni Pacelli. Sobre la documentació

recollida per la Causa, Gumpel ha manifestat que durant el moment difícil de la persecució antijueva, l'acció de Pius XII fou avaluada positivament i agraïda justament per part dels sectors hebreus. Així, després de la mort de Pius XII, Golda Meir, primera ministra israeliana i els caps de les comunitats jueves, hongareses, italianes, turques, romaneses i dels EUA van reconèixer al Papa haver salvat centenars de milers de jueus. Ara això és un aspecte que es considera irrellevant.

D'altra banda, Kenneth L. Woodward, corresponsal del prestigiós rotatiu *Times*, va revelar que Pius XII fou la primera figura de pes internacional a condemnar el terrible holocaust jueu. Esmenta el missatge de Nadal del 1942 on el papa Pacelli condemna públicament la massacre: «La persecució de centenars de milers de persones que sense culpa i només a causa de la seva nacionalitat i raça són portats a la mort o a la progressiva extinció.»

Un llibre com *The last three popes and the Jews* (Els últims tres papes i els jueus), fruit d'una compilació d'arxius sobre l'holocaust a Yad Vashem (Jerusalem), arriba a la mateixa conclusió.

«Cal esperar amb paciència unes dècades més d'investigació, i els que insisteixen en les acusacions contra Pius XII actuen de mala fe, manipulant l'opinió pública», ha manifestat el pare Blet, un dels quatre jesuïtes que van tenir cura de la publicació dels *Documents de la Santa Seu referents a la Segona Guerra Mundial*.

Altres historiadors de solvència —no pas catòlics ni jueus— s'inclinen més a les opinions del postulant de la Causa, pare Gumpel, i les del pare Blet, que no pas a les declaracions recents de l'ambaixador israelià.

Notes insignificants

Germà Adrià

Temps de Quaresma

Tres propostes atractives

Senyor, deixa'm que et comenti una mica l'Evangeli que l'Església ens proposa per al primer diumenge de Quaresma.

Tu ets al desert. Has fet dejuni durant quaranta dies. I el vas complir encara millor que els musulmans el Ramadà. I, de sobte, reps tres propostes. Les tres molt atractives, seductores. Almenys per a qualsevol de nosaltres. Però Tu, Senyor, sempre vas actuar una mica contrari; a l'inrevés. I eres un home. I també t'haurien d'haver seduït les coses que ens sedueixen a nosaltres.

Primer et proposen que converteixis les pedres en pans. Podies fer-ho. Ho vas fer més endavant quan vas multiplicar els pans per a molta gent. Però, aleshores, no ho vols... I parles d'un altre pa...

Si a mi em proposen una cosa així, caminant per la Rambla converteixo en pa, xoriço i rostits, fins i tot, els bancs del passeig. I no per a mi. Quin banquet que fariem, hi ha tanta gent que circula per la Rambla amb l'estómac buit!

Després, fracassat el primer intent, et proposen una exhibició que t'hauria fet famosos: treure't del temple a empenes i rodolons, i a la meitat del camí de baixada, uns àngels que et sostenen.

Tant com ens agrada presumir... Amb el somriure de satisfacció amb què apareixen els famosos a tota la premsa del cor. O amb el formigueig que produeix sortir a la televisió.

No saps que els déus més admirats són els artistes i els esportistes... i tanta gent que només aspira que els vegin en el seu èxit personal?

M'ho proposen a mi, i no ho dubto ni cinc minuts. Us imagineu que vaig a Montserrat acompanyat de la premsa i la televisió i des de Sant Jeroni em llenço al buit... i, de sobte, una força secreta (els àngels) em fa volar entre les roques de la muntanya?

Tampoc no ho vas acceptar. Tu, Senyor, no ets com nosaltres, no serveixes per al món modern. Els periodistes, amb tu, no es guanyarien gens la vida.

Per fi, et mostren tota la terra i te l'ofereixen com a regal: Tu, el rei de l'univers. Tu, el poderós arreu. Tu, el que manaria sobre tots els que mnen... I tampoc no ho acceptes. Senyor! No hauries salvat millor el món fent servir el teu poder?

Ja ho veus. A nosaltres ens agrada el poder. Tots aspirem a tenir-lo d'alguna manera, encara que sigui sobre un company de cel·la en una presó. O sobre la nostra muller; o sobre algun nen al que «volem educar»; o sobre una societat qualsevol; o sobre algun grup petit, encara que sigui un grup de captaires.

Comencen malament la Quaresma, Senyor. Fas que la comencem veient les coses a l'inrevés. No segons els nostres ulls, sinó segons els teus, que són ulls de Déu fet home.

Cartes del lector

Bon rotllo

Sra. Directora,

El primer mandatari italià, Massimo D'Alema, ha visitat el Papa, acompanyat de la seva família, d'una forma cordial i distesa; aquests actes, encara que protocol·laris, donen una estampa de relaxació d'antigues tensions. Cal que ens entenguem tots en el diàleg i que catòlics i comunistes vegem la part positiva que tots tenim i sapiguem descriminalitzar l'enemic. D'Alema no ha reparat a reconèixer que el Papa és «una de les grans personalitats d'aquest segle». Molt bé, senyor D'Alema.

HORTÈNSIA ASSENS
La Palma de Cervelló

Treure partit dels mitjans de comunicació

Sra. Directora,

Cal adonar-se que els mitjans de comunicació social tenen un cert poder i poden influir sobre la manera de pensar, sentir i actuar de les persones, i més com més passives i acrítiques són, especialment, la televisió, que arriba a moltes llars.

Es vulgui o no, els mitjans de comunicació social no són neutrals: la informació que donen, les imatges que retransmeten sempre pressuposen una opció, ni que sigui la de no comunicar res, tan sols passar el temps. I per això tenen una repercussió: creen estats d'opinió, sistemes de valors i contravalors.

Els usuaris poden creure erròniament que el que difonen els mitjans de comunicació social és «la veritat». I això no sempre ha de ser així. Segons la manera de donar la informació, elegint alguns aspectes interessants i deixant-ne de banda d'altres, poden deformar la realitat i conduir cap al·l'error. Només cal pensar en la sexualitat despersonalitzada, la violència irracional, l'enriquiment insolidari o la infravaloració de la vida humana.

És habitual sentir queixes —fins i tot entre els mateixos agents de la televisió—

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, obrim aquesta nova secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

La discriminació de la religió

Sra. Directora,

La carta és ben autèntica i, després de comprovar-ne la fiabilitat, considero molt útil posar-la a mans dels lectors, molts d'ells preocupats i afligits, possiblement, per la mateixa problemàtica. La religió ha passat de presidir l'escala de valors a la discriminació i a la qualificació d'un ensenyament *vitandi* i *non gratus*.

«Vaig optar perquè la meua filla rebés ensenyament i formació religiosa. La tutora de la meua filla, que cursa ESO, em va dir que havíem de parlar-ne amb calma: «No sé si vostè sap que si la seva filla opta per la religió serà l'única i a més perdrà l'opció de fer altres activitats que s'ofereixen al centre, com per exemple informàtica...»

«D'una manera subliminal em pren mètodes no gaire ortodoxos, i jo entenc que et pressionen d'una manera molt persuasiva a abandonar. Perquè ells saben que nosaltres volem que els nostres fills se sentin integrats, no pas discriminats, i sobretot desitgem que facin activitats «útils», i juguen amb aquest factor.

«Vaig decidir, després d'haver parlat amb la tutora, que no volia que la meua filla se sentís desgraciada i fent el «ridícul». I vaig canviar d'opinió i vaig dir-li a la tutora que no faria religió. Al cap d'un temps la meua filla va portar-me a casa un imprès del centre on es demanava una mena de ratificació en el meu canvi d'opinió, però escrit, la qual cosa implicava la renúncia formal a rebre formació religiosa. Aleshores em vaig adonar que la meua decisió no era bona, que no era coherent amb mi mateixa. Vaig preguntar-me com era possible que la meua filla, que acabava de rebre la primera comunió i participava a la parròquia, no fos conseqüent, i naturalment vaig decidir que la meua filla faria religió.

«Potser això pugui revelar una mica de llum a un enigma sobre el que està passant a les escoles i als instituts. Encara que optes per l'ensenyament religiós sempre hi ha algú que et deriva cap a altres disciplines que «prometen ser més interessants». Espero que això serveixi perquè s'estudiï el que està passant i s'analitzi aquest terrible problema.»

ANTONI MIRABET
La Seu d'Urgell

al voltant de la qualitat de molts programes, titllats de «telescombraries», tant per la seva forma com pel seu contingut. Els programadors es defensen arguint que

ells es limiten a oferir el que la majoria de la gent vol, quan de fet l'espectador pot no tenir més remei que veure el que no vol (hom menja el que li donen) i ser una

majoria la que desitja programes de més qualitat.

Però això seria intrascendent si no s'arribés al fons de la qüestió. Quina societat volem per al futur? Quin tipus de generacions volem formar? Tal vegada el que volem és gent que no pensi, que funcioni instintivament, i que es limiti a satisfer les passions més baixes? És aquesta la dignitat de la persona humana creada a imatge i semblança de Déu i elevada per Jesús a la condició de filla adoptiva del Pare?

Tampoc és acceptable dir que els espectadors tenen l'última paraula i poden canviar de canal o tancar la televisió (els infants també?), perquè és com si et diguessin: «Té, et dono unes tisores perquè et tallis, però fes el que vulguis.» I fins i tot així tampoc no seria del tot cert, perquè aquesta llibertat només estaria al·l'abast de les persones que haguessin tingut la fortuna d'haver format rectament la seva consciència moral.

EUGENI FITA CATÀ
Canet de Mar

Les drogues

Sra. Directora,

He llegit a la premsa del dia 26 de gener que Iniciativa per Catalunya els Verds (IC-V) ha presentat al Congrés una proposició de llei perquè es despenalitzés la possessió de droga per al consum privat. El diputat d'IC-V Joan Saura veu moltes possibilitats que aquesta proposició rebi el suport de tots els grups del Congrés.

Senyors diputats, siguem seriosos. Si el problema de la drogoaddicció no el consideren prou estès, a pesar d'afectar els nostres joves i alguns gairebé nens; si creuen que encara no és prou greu com per penalitzar-lo, el pas següent, quin serà? Autoritzar la venda a la porta dels col·legis dels nostres fills?

MARIBEL ARDILA QUINTANA
Barcelona

Finestral de la caritat

- 33 Mare sola amb un fill que treballa en l'economia submergida. Els seus ingressos són insuficients. Han de pagar un deute de lloguer i els calen 50.000 ptes.
- 34 Home sol. Sense família. Només troba algun treball esporàdic. Perquè no el treguin de la pensió on viu ha de pagar 115.000 ptes.
- 35 Esposa separada. Té dues filles a càrrec seu. Una d'elles té una malaltia que demana un tractament especial. Sol·licita 36.800 ptes.
- 36 Anciana amb una petita pensió. La seva delicada salut li requereix una alimentació especial que no pot pagar. Demana 15.000 ptes.
- 37 Viuda amb una filla soltera, sense feina. Tenen rebuts pendents d'aigua, llum i gas. Els calen 37.500 ptes.

- 38 Matrimoni amb tres fills petits. Tenen una pensió social en tràmit. Per evitar el desnonament urgeixen 180.000 ptes.
- 39 Pensionista per invalidesa. Té un fill a càrrec seu. Ha tingut problemes en el cobrament de la pensió i s'han endarrerit en el pagament de la hipoteca del pis. Per saldar el deute necessita 42.346 ptes.
- 40 Matrimoni amb una filla petita greu·ment malalta. Han acumulat deutes d'aliments i farmàcia. Necessiten 60.000 ptes.
- 41 Mare sola amb dos fills petits a càrrec seu. En té un de mesos que necessita una atenció i tractament especial. Per fer front a les despeses imprevistes que se li han presentat demana 50.000 ptes.
- 42 Pare de família sense feina. No pot cobrar el subsidi d'atur perquè no estava assegurat. Té dos fills petits. Per a ali-

- ments, 25.000 ptes.
- 43 Esposa separada amb dues filles a càrrec seu. És beneficiària d'una pensió social. Per evitar que els tallin la llum, li calen 9.925 ptes.
- 44 Home sol, malalt crònic. Cobra una pensió social. No pot fer front a una reparació urgent que ha de fer al pis. Són 22.350 ptes.
- 45 Mare sola amb un fill en edat escolar. Subsisteixen de neteges a domicilis particulars. Per a despeses escolars del nen i rebuts d'aigua necessita 50.000 ptes.
- 46 Home estranger, sol. Fa anys que està al nostre país. Ha caigut malalt i té un deute a la pensió on viu. Són 39.000 ptes.

CÀRITAS DIOCESANA DE
BARCELONA
Tel. 933 013 550

Esqueles
a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

Programes de ràdio i raons de la fe

Joan Guiteras i Vilanova

saber escoltar

Seguir un determinat programa de ràdio no resulta fàcil. Sobretot si coincideix amb l'horari laboral. Només alguns dies de grip et poden permetre aquest luxe.

La primera reacció és com d'una certa decepció. Hom té la sensació de navegar enmig de coses impreparades, moltes expressions de les quals no suportarien una anàlisi morfològica i menys sintàctica. Els presentadors, pel que sembla, volen captar realitats arran de la vida i possiblement, per això mateix, improvisen. Està bé pensar que la vida és una eterna improvisació! Les tertúlies tenen gust de conversa de cafè; segurament també, per allò de la vida, els qui les formen tiren pel dret; de manera que alguns no es preocupen de definir els conceptes i, com a màxim, n'hi arrepengen un de nou com si fos un sinònim, però resulta que no ho és. El dia que hi ha un contertulià bo —que també n'existeixen— si el director del programa és prudent, sol callar; en cas contrari, no li escau fer el savi. Aquests programes matinals solen tenir una cloenda humorística, on es veu clar que l'humor és un dels arts difícils. Suposo que els addictes, com tothom sol fer amb les persones i

coses, s'habituen a aquests programes i fins els tenen per als millors. No hi ha més cera que la que crema!

Tanmateix hom pot arribar a tenir experiències inesperades. La culpa la té la pròpia professionalitat. Si sents anunciar que hi ha una enquesta sobre els joves i la religiositat, continues encuriós pel programa. El locutor indica que s'acaba el termini per trucar al contestador automàtic i que contestin els qui pensen que la religió no és important per a la vida, ja que fins al moment present els qui han marcat el telèfon són tots de la banda contrària, és a dir, joves que valoren la fe cristiana.

L'endemà té lloc el final de l'enquesta. El rei-locutor reuneix tota la cort pel torneig religiós. No hi manquen ni l'ateu significatiu ni el bisbe. Els qui consideren innecessària la religió fan ús dels tòpics de costum, els que ja se sentien en la meua joventut i en la dels meus avis. Els qui la valoren no s'evergonyeixen de dir-ho i expressen que Déu és Pare, que el cristianisme els dona plenitud, que el programa de Jesús fa feliç, que la seva experiència personal i la pregària... No entren pas en debat amb els defensors de l'ateisme. L'ateu i el bisbe no tenen massa sort. És evident que segueixen camins

diferents, però el primer resta en el to prepotent i el segon fa ús del respecte i no té ocasió d'anar *ad rem*. Cau el teló. Vull dir: sintonia final del programa. Tal com abans de començar. O no?

He pensat una cosa: que els joves cristians necessiten un equipatge important per córrer la cursa de la fe. Admiro la seva voluntat i el donar la cara. Però desitjaria per a ells una capacitat major per tractar els assumptes en el seu punt just i saber-los enquadrar, una capacitat per tal que, amb fredor de cap, sabessin contextualitzar les dificultats que els no creients ens expressen, una capacitat de no creure com un evangeli els tòpics que almenys necessiten una certa rebaixa (perquè ja duen massa gruix de la pols dels segles), una capacitat que els faci sanament dialèctics... Tot suposa un coneixement profund de la fe que, a més de la pietat, reclama la tasca de la intel·ligència. Heus aquí el gran drama del diàleg entre la cultura i la fe. Només la preparació el farà més fàcil. Dic més fàcil, perquè la veritat és que és difícil. I que el testimoniatge és imprescindible. Per la seva mateixa naturalesa, però, reclama raons ben dites sobre la fe.

La guineu

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà (ynaraja@redestb.es)

a propòsit de la Bíblia

És el rastre de la guineu, em deia un pagès quan m'ensenyava uns forats. Elles tenen amagatalls, vaig pensar jo, però el Fill de l'Home no té on reposar (Mt 8:20 i Lc 9:58). L'altre dia va aparèixer mig enterrada una femella d'ànec dels que viuen al riu al costat de casa meua. Així guarden les preses, per quan no troben menjar, m'expliquen.

Samsó va utilitzar aquests animals per complir la venjança contra els filisteus (Jt 15:4) i l'estimada del Càntic no les oblidava quan gaudeix del seu amor entre les vinyes. També es fa ressò de la seva manera d'actuar Lamentacions 5:18. Tot i que no pertany al text sagrat ara penso en el personatge d'*El Petit Príncep*. Hi ha poca gent que hagi vist guineus vives. Confesso que jo només ho he aconseguit una vegada, al desert del Sinaí. Si estudiem amb deteniment la conducta d'aquests animalets, observarem que els hauríem de tenir un odi immens i, no obstant això, gaudeixen de la simpatia general. Per què?

Escriu aquestes ratlles mentre els

mitjans de comunicació insisteixen a detallar-nos moments de la vida del rei Hussein que acaba de morir. Sóc amic del preceptor de qui fins fa poc estava designat com a successor del regne (un domini francès!). Fa uns anys, vaig observar amb estupor com després de creuar la

frontera d'Israel i, a la vista d'una bandera de Jordània i una fotografia del seu rei, els acompanyants de l'autocar, gairebé tots monges palestines, van començar a aplaudir. Aleshores vaig pensar, però com han pogut oblidar el Setembre Negre? Al llarg de la seva vida l'han acompanyat

dones molt belles, ha gaudit dels esports de risc, tan de moda avui dia, i ha practicat una política de decisions enèrgiques i de trobades secretes i furtives. Va ser un aliat de Saddam de l'Iraq, va pactar amb Israel, es va casar amb una anglesa i una americana. Va ser amic dels polítics occidentals i els seus beduïns l'adoraven. Un home contradictori? No, senzillament una bona guineu semita. Recordem el nostre pare Jacob, que va aconseguir amb les seves estratagemes la primogenitura, o quan es va emportar moltes ovelles de casa del seu sogre Laban.

Ni un animal, ni un personatge històric, han de ser exemples a seguir a ulls clucs. Només tenim un sol Mestre. Però la rabosa i el rei de Jordània (el rei

molt malalt intentant donar suport als esforços de Clinton per aconseguir la pau entre els israelians i els palestins, sobretot) ens han de recordar que hi ha una virtut: l'astúcia, la sagacitat, que la tenim molt oblidada i que Jesús la volia per a nosaltres (Mt 10:16).

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 2)

FEBRER

21. Diumenge

I de Quaresma. Morat. Lectures: Gènesi 2:7-9; 3:1-7 / Salm 50 / Romans 5:12-9 / Mateu 4:1-11ALTRES CELEBRACIONS: *Festa de la Misteriosa Llum, a Manresa*, Sants, Pere Damià, b. dr.; Severià, b. mr.; Pateri, b.; Sèrvul i Vèrul, mrs.; Dositeu, mjo.

Festa Major: a Manresa.

22. Dilluns

La Càtedra de Sant Pere (F) Blanc. Lectures: 1 Pere 5:1-4 / Salm 22 / Mateu 16:13-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Papies, Abili, Pascasi i Aristó, bs. Santa Elionor, reina.

23. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 55:10-11 / Salm 33 / Mateu 6:7-15 (Es pot commemorar *sant Policarp, b. mr.*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Florenci, cfr.; Sirè, mjo. mr. Santes, Marta d'Astorga, vg. mr.; Milburga i Romana, vgs.

24. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Jonàs 3:1-10 / Salm 50 / Lluc 11:29-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Modest, b.; Pretextat, b. mr.; Sergi, mr.; Edilbert, rei. Santa Primitiva, mr. Beata Josepa Naval, vg. seglar.

25. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Ester 4:17ss / Salm 137 / Mateu 7:7-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valeri, erm.; Cesari, metge; Tarasi, b.; Diòscor, mr. Santes, Valburga, vg. i Here-na, mr.

26. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Ezequiel 18:21-28 / Salm 129 / Mateu 5:20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nèstor, b. mr.; Faustinià i Porfiri, bs.; Papies i Diodor, mrs.; Alexandre, b.; Fèlix, mr.

27. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Deuteronomi 26:16-19 / Salm 118 / Mateu 5:43-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gabriel de la Dolorosa, passionista; Baldomer, Basili i Procopi, cfrs. Santa Honorina, vg. Beat Joan de Gorza, ab.

Lectures bíbliques

Diumenge I de Quaresma

Cicle A

Lectura primera

Gn 2:7-9; 3:1-7a

Creació i pecat dels primers pares

Lectura del llibre del Gènesi

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «Així Déu us ha dit que no mengeu dels fruits de cap arbre del jardí?» La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem.» La serp digué a la dona: «No moririeu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i seríeu igual que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal.» La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

Salm responsorial

50:3-4, 5-6a, 12-13. 14 i 17 (R.: cf. 3a)

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que
[estimeu tant;vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes;
renteu-me bé de les culpes,
purifiqueu-me dels pecats.R. *Compadiu-vos de nosaltres, Senyor,
perquè hem pecat.*

Ara reconec les meves faltes,

tinc sempre present el meu pecat.

Contra vós, contra vós sol he pecat,

i he fet el que és dolent als vostres ulls. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur,

feu renéixer en mi un esperit ferm.

No em llenceu de la vostra presència,

ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació,

que em sostingui un esperit magnànim.

Obriu-me els llavis, Senyor,

i proclamaré la vostra lloança. R.

Lectura segona

Rm 5:12-19

*Com més abundava el pecat,
més ha abundat també la gràcia*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat

que tots van pecar.

[Abans que la llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist. És veritat: el do de Déu no es pot ni comparar amb tot allò que va venir per haver pecat un sol home: el judici d'un de sol tingué per desenllaç una condemna, mentre que el do de la gràcia fa justos els homes després de moltes caigudes.]

Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va imperar la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

Vers abans de l'evangeli

Mt 4:4b

*L'home no viu només de pa; viu de tota
paraula que surt de la boca de Déu.*

Evangeli

Mt 4:1-11

*Jesús dejuna durant quaranta dies i és
temptat*

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".»

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li contestà: «També diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu".»

Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores.» Llavors li diu Jesús: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs! L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".»

Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

«Ara és l'hora favorable»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El dimecres de cendra marca el començament de la penitència quaresmal. No és encara l'itinerari dels quaranta dies —aquest comença amb el primer diumenge— però és tanmateix el gran toc d'alerta per a tota l'Església. Per això és bo escoltar, aquest dia, la lectura de la carta de sant Pau als Corintis, quan els exhorta a «no deixar perdre la gràcia de Déu» que «escolta a l'hora favorable». L'apòstol, com Jesús a la sinagoga de Natzaret, actualitza el missatge profètic: «Ara és l'hora favorable, ara és el dia de la salvació» (vegeu segona lectura de la missa del dimecres de cendra).

La Quaresma d'enguany

No és una exageració oportunista afirmar que la Quaresma d'enguany és privilegiada en diversos aspectes. Ho és des del punt de vista de l'ordenament litúrgic: en els seus textos, és la Quaresma

«clàssica», amb el ritme dels evangelis propis dels escrits quaresmals, que posen l'Església en la perspectiva catecumenal. Però ho és també des del punt de vista de la història de l'Església: la Quaresma de l'any immediat al Jubileu de l'any 2000, amb tota la càrrega espiritual del camí vers el Pare que caracteritza el procés de preparació per a aquest esdeveniment.

Aquesta circumstància, sobretot, fa particularment «favorable» la Quaresma d'enguany. No podem deixar perdre aquesta oportunitat. La nostra experiència de Fills de Déu, feta en la fe per la gràcia de l'Esperit Sant, té en la Quaresma el seu moment de purificació i de progrés. El prefaci I de Quaresma ho expressa així: «Vós ens concediu d'esperar, cada any, amb alegria i conversió de cor la celebració de la Pasqua. Així, donats més intensament a l'amor (del Pare) i al servei dels germans, arribarem a ser plenament fills de Déu per una participa-

ció més assídua dels sacraments que ens han donat la vida.»

Els sacraments de la salvació

El procés de la vida cristiana no és un procés que s'esgota en el voluntarisme, en l'esforç espiritual, en els bons ideals... És també això, però abans d'això és un procés de gràcia de Déu que ve a l'encontre de l'home per oferir-li la salvació. Aquesta és l'obra de Crist en la seva encarnació i misteri pasqual, oferta constantment als creients en els sacraments de l'Església. Els sacraments són, de maneres diverses, la presència de «l'hora favorable, del dia de la salvació». Ho són els sacraments de la iniciació cristiana —Baptisme, Confirmació i Eucaristia— i ho és també, d'una manera misericordiosa, el sacrament de la Penitència o Reconciliació.

La Quaresma és un temps particularment sacramental. D'una banda, els qui

es preparen per a la iniciació cristiana; de l'altra, els qui refan el camí de la conversió amb la penitència. La Quaresma és sens dubte el temps més adient per examinar la pròpia consciència, penedir-se dels pecats i proposar la renovació de la vida, confessar amb sinceritat el propi «jo pecador» a Déu davant del ministre de la reconciliació, i acollir amb acció de gràcies el perdó i la pau que ens vénen del do de l'Esperit Sant, en la santa Església.

L'itinerari quaresmal no és individualista, encara que sí fonament personal. És un itinerari que cada cristià fa en comunió amb tota l'Església. Una pregària antiga deia: «Oh Déu, que purifiqui cada any la vostra Església amb la penitència quaresmal...!» Per això el temps favorable ho és per a cada comunitat cristiana: com caminarem vers el Pare, nosaltres, l'Església de l'últim any del segle? «Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu! No enduriu els vostres cors...!»

petites homilies

L'home nou

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Ha començat la Quaresma. Caminem cap a la Pasqua. De fet caminem cap a la vida. Perquè la Pasqua és la vida que esclata. La vida vencedora de la mort. L'hivern serà vençut i la primavera s'alçarà radiant enmig d'un món turgent de vida. La terra és re-creada. I amb la terra nova sorgeix l'home nou. És una nova creació. Déu no ha quedat exhaurit en la seva obra. Té recursos nous, sempre. Ni el pecat ni la mort poden col·lapsar la força creadora de Déu. *El do no té comparació amb la caiguda... ha abundat molt més la gràcia de Déu.* Al món antic succeeix un món nou. Adam —l'home vell i caduc— veu com s'alça Jesucrist —l'home nou projectat cap al futur— ple de vida nova per sempre.

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Comença la història de l'obra de Déu. Comença també la història del creixement de l'home. Són dues històries trenades mútuament. Cadascuna porta la seva dinàmica. La dialèctica que li és pròpia. El conjunt és la història de la salvació. L'alliberament del mal. De tot mal. El pecat. La mort. L'engany. La injustícia. L'ambició. Perquè el mal és en el món i porta a la mort. Però

raula de Déu. Però sobretot un gran amor a Déu i una fidelitat insubornable al camí de la plena realització humana, traçat per Déu. És la Quaresma. La quaresma de la vida. Fins a entrar a la pasqua definitiva.

Déu ha posat el seu do en aquest món. Més exactament: Déu s'ha posat enmig del mal del món i l'ha destruït. És veritat: *el do de Déu no es pot ni comparar amb tot allò que va venir per haver pecat un sol home: el judici d'un de sol tingué per desenllaç una condemna, mentre que el do de la gràcia fa justos els homes després de moltes caigudes.*

La presència de Déu en el món, no és una acció màgica. Déu fa camí amb l'home i el mena cap a la seva realització plena. L'home nou és obra de la gràcia de Déu. Que ajuda la humanitat a tocar de peus a terra. A fer l'opció pel bé. És el primer pas que ens mena a vèncer el mal, malgrat la temptació —la prova— que s'arrapa a la nostra carn. L'home nou és el que marxa cap a la transformació del món. No hi marxa sol. Va amb tots els altres. Solidari en la lluita. Impulsat per l'Esperit. *En aquell temps l'Esperit conduí Jesús al desert.* L'existència humana com un camp de lluita: *perquè el diable el temptés.* Autodomini, pregària, contacte directe amb la pa-

Barcelona

diòcesis

Sacerdots i laics: camí conjunt

■ La corresponsabilitat del laic centra les Jornades d'Apostolat Seglar per a Preveres

BARCELONA.— «Per a mi, acompanyar el fidel vol dir anar junts, donar i rebre, anar més al darrere que al davant.» Aquest és el testimoni de Mn. Manel Coronado, un dels sacerdots presents a les III Jornades d'Apostolat Seglar per a Preveres, sota el lema «El servei a la corresponsabilitat del laicat i el ministeri presbiteral», celebrades al Casal Borja de Sant Cugat, i organitzades per l'arquebisbat de Barcelona.

La promoció d'un laicat adult és un camí vers la maduresa del prevere. La finalitat d'aquestes jornades era reflexionar sobre la potenciació de la corresponsabilitat del laic en les tasques de l'Església, dins la línia que va establir el Concili Provincial Tarraconense i que va ser concretada a la diòcesi de Barcelona en el Pla Diocesà de Prioritats per a l'Apostolat Seglar.

Durant les jornades, es va escoltar el testimoni de cinc preveres, des de la seva experiència personal com a pastors de les seves parròquies. Les aportacions dels diferents participants, que van ser Mn. Xavier Pagès, Mn. Josep M. Romaguera, Mn. Manel Coronado, Mn. Gaietà De Casacuberta, i Mn. Antoni Matabosch, van enriquir el diàleg, que tenia per objectiu reflexionar sobre la postura dels sacerdots envers els seus fidels. Un dels punts més importants va ser el del creixement com a preveres a partir del ministeri amb els laics, és a dir, com han madurat a través del seu ministeri. Mn. Manel Coronado va expressar que «he crescut en el sentit de ser pastor. La gent t'estima, i això implica que volen que estiguis acompanyant-los en el seu dolor i les seves alegries. Cada parròquia et va configurant de manera diferent».

Una de les idees que es va repetir al llarg de les diferents aportacions va ser la de l'acompanyament del laic. «Acompanyar perquè siguin el que han de ser, i estar present a les seves vides per tal de formar-los. S'ha d'acompanyar amb el

cor. Quan Jesús envia Pere a predicar, li pregunta: "M'estimes?" Per tant, la missió és estimar», va expressar Mn. Gaietà de Casacuberta, el qual va ressaltar diferents trets del laicat actual com la diversitat, que caracteritza la societat actual, i que per tant obliga el sacerdot a adaptar-se a diferents mentalitats i espais. «S'han d'utilitzar tots els canals per arribar i fer avançar el laicat. El món secularitzat és la vinya on Déu ens ha posat. Hem de treballar per cultivar el Poble de Déu», va afirmar Mn. Gaietà.

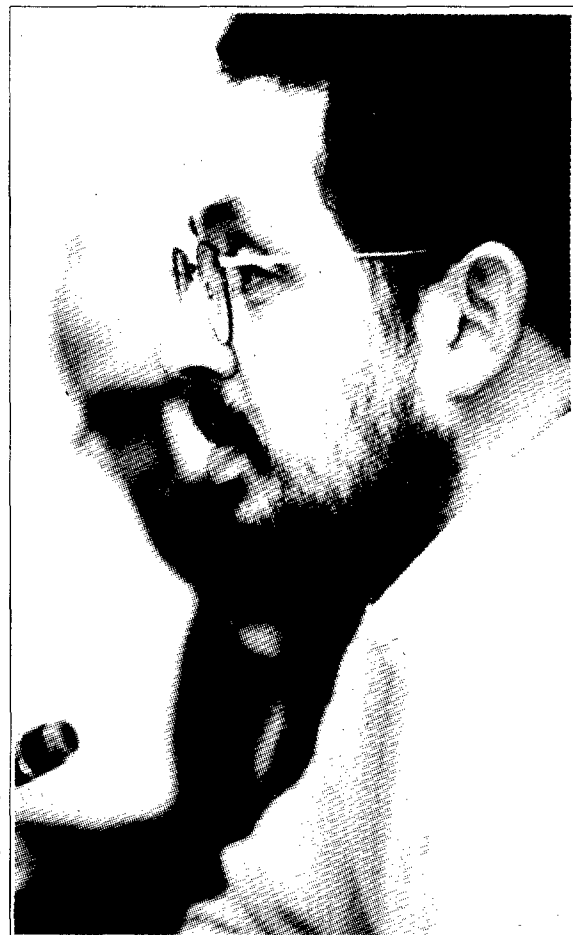
El treball i la relació dels sacerdots amb els laics fa créixer totes dues parts. «Molts cops, els capellans creiem que si els laics tenen moltes responsabilitats dins l'Església, ens treuen la feina. Això és erroni, ja que els laics redefeixen el nostre paper», va afirmar Mn. Antoni Matabosch. Aquesta relació posa en qüestió diferents punts de la tasca del prevere, segons es va comentar en aquestes jornades: fa que el capellà tingui una tensió positiva, sense adormir-se ni ser rutinari, aprofundint a ser instrument de Déu. El fet d'acompanyar el laic, provoca un efecte positiu en el ministeri del sacerdot, ja que fa que aquests estiguin en contacte amb el món real, de la societat i la política, a més «aquesta relació permet superar la visió paternalista del capellà. No s'ha de menysvalorar l'opinió dels laics, ja que els preveres no tenim el monopoli del pensar bé», va afegir un dels presents a les jornades.

Gerard Redó

Antonio Bravo vol estrenar el Concili Vaticà II

El segon dia de les Jornades, Antonio Bravo, prevere de la diòcesi d'Osca i responsable general de l'associació sacerdotal del Pradó, va oferir una experiència de diàleg i d'obertura a partir de les ponències que va desenvolupar. Cristià fins al moll de l'os, no es va estar de fer una crida a la corresponsabilitat entre preveres i laics. Les seves paraules sonaven agosarades si no fos perquè ell, des de la seva profunda trajectòria de fe, les pronunciava: «Els preveres no hem de proclamar una moral, sinó la Bona Nova, la meravella de la mort i la resurrecció. Els sacerdots hem de viure en permanent estat de discerniment i cercar en primer lloc la fe dels laics i no l'obediència.» De tarannà fort i pacient, Bravo recomanava que els sacerdots fossin capaços de fer «un camí més lent, però de comunió, perquè si la corresponsabilitat es viu en comunió dura per sempre». El ponent va posar un llistó molt alt per als preveres, en el sentit de demanar-los que s'obrisin a la totalitat, a la diversitat, a l'alegria. Que no exclouessin ningú i que optessin pels més dèbils, pobres i allunyats. Bravo va ressaltar que en tota comunitat viva hi ha tensions, i que és important per part del prevere de confondre les crítiques amb els atacs personals.

Les seves aportacions van ser molt profundes. Va posar èmfasi a educar correctament la relació entre fe i vida, a ajudar els laics que prenguin la paraula en l'Església, a ser veritables contemplatius en l'acció. Les seves brillants explicacions es podrien resumir en una contundent interpel·lació: de quina manera podem servir la llibertat dels laics? (N.O.P.)

Antonio Bravo.

BALEARS

Llum verda a la comissió interdiocesana escolta

CIUTADELLA.— Els escoltes de Menorca i Mallorca han manifestat la necessitat de treballar més de prop a través d'una comissió interdiocesana balear. Aquesta és la conclusió més destacada de la reunió que van mantenir a Menorca, el 30 de gener, a la qual va assistir Jaume Bosch, president nacional del Moviment Scout Catòlic. Bosch va declarar que veu necessària una interdiocesana per clarificar la presència a la comissió nacional. Per a ell la idea és continuar treballant en el tema, sense presses i sense imposicions, des del con-

sens i entenent que són dues posicions i vivències diferents.

Sota el lema «Escoltisme en la societat» l'associació diocesana d'Escoltes de Menorca ha estat l'amfitriona, els dies 30 i 31 de gener, de la trobada d'equips generals dels moviments escoltes de Catalunya, València, Mallorca i Menorca. La trobada, que es va fer al casat de l'ermita de Sant Joan de Missa, del terme de Ciutadella, que té lloc des de fa uns anys, va servir per aprofundir en el paper que exerceix i com incideix l'escoltisme en la societat catalana, valenciana i de les

illes. Els participants ho van fer a través de tres ponències enfocades des dels tres eixos de la metodologia escolta: fe, educació i país. Els ponents van ser Sebastià Taltavull, Maite Sánchez i Joan López Casanovas, vicari general, pedagoga i professor, respectivament.

El diumenge els escoltes i els tres ponents van dialogar sobre la temàtica tractada en les ponències del dia anterior i es va destacar la necessitat de no caure en la fragmentació dels tres eixos. Així com també prendre consciència que els

caps escoltes són artesans del propi creixement educatiu dels infants i dels joves. Els quatre moviments han reforçat la idea de ser grups d'Església i d'educar des de l'evangelisme de Jesucrist, amb una vida testimonial coherent i amb convenciment personal i comunitari. Des d'aquesta perspectiva els presents van destacar la necessitat d'un seguiment individualitzat dels infants i adolescents, com també la urgència de ser engrescadors, viure des de la felicitat i la vivència de la feina feta en equip. (G.F.M.)

Lleida

L'art se solidaritza amb Mans Unides

LLEIDA.— Més de cent artistes lleidatans —concretament 109— han ofert les seves creacions, quadres i treballs d'artesanía, així com unes 200 mestresses de casa han lliurat els seus brodats per muntar l'exposició que cada any convoca Mans Unides de Lleida amb motiu de la Campanya contra la Fam en el Món, que aquest any arriba a la seva 40 edició.

A la tarda del dia de cloenda de l'exposició, el 10 de febrer, i davant de notari es van sortejar totes les obres exposades entre els números que els visitants havien adquirit, mentre que els brodats i altres treballs van ser posats a la venda. L'exposició suposa cada any uns ingressos aproximats de quatre milions de pessetes si bé la campanya de l'any passat va assolir la xifra de 41 milions.

Aquesta original iniciativa de col·laboració solidària dels artistes de Lleida ha arrelat amb força a la ciutat de Lleida, i és ja l'activitat més singular de Mans Unides. «Pintors de cavallet i artistes del ganxet ofereixen el seu art a canvi de donatius per a projectes de desenvolupa-

ment arreu del món», assenyalava una crònica de premsa en referir-se a aquesta mostra.

Altres actes han conformat, però, la campanya d'enguany a la diòcesi de Lleida. En destaca la Missa de la Fam celebrada a la parròquia de Nostra Senyora del Carme i presidida pel bisbe de Lleida, Ramon Malla, el 13 de febrer. En la seva homilia el prelat va dir que cal escoltar la veu dels que tenen fam i respondre amb obres a la seva crida. Després de la celebració, a la Rambla de Ferran i davant de l'església, es va llegir el Manifest de Mans Unides amb el lema de la campanya d'enguany, «Arrisca't, escolta la seva veu». La jornada va acabar amb el

Sopar de la Fam, consistent en una llesca de pa sucat amb tomàquet i una mandarina.

La col·lecta extraordinària de Mans Unides va destinada als cinc projectes d'ajut i promoció social escollits per la delegació lleidatana: dos a l'Índia, a Aranthangi, la construcció de l'edifici d'una escola rural i a Ernakulam, una escola-taller de confecció; a Palin (Guatemala), un equipament de materials per als tallers d'una escola de formació rural; a Kanifing (Gàmbia), la rehabilitació d'una escola primària, i a Bamuka (Mali), la construcció d'un centre d'acollida per a infants del carrer.

«Nosaltres escollim els projectes que ens agraden i els que pel seu cost ens

resulten assequibles d'acord amb allò que és previst recaptar. Els projectes sorgeixen des del mateix país, perquè ells coneixen millor que ningú les necessitats que tenen», afirma la delegada de Mans Unides a Lleida, Paquita Deltell. L'objectiu enguany és superar els diners que van recaptar en la campanya anterior, encara que la segregació dels pobles de la Franja del bisbat de Lleida podria incidir en la quantitat que es recapti. Paquita Deltell es mostra molt satisfeta amb la col·laboració de la diòcesi de Lleida: «La gent cada cop està més sensibilitzada i el suport a Mans Unides augmenta any rere any.»

Jordi Curcó

Noces d'argent de la parròquia de Santa Teresina

LLEIDA.— El santuari parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús dels pares carmelites de la ciutat de Lleida es troba de festa perquè commemora les seves noces d'argent com a parròquia. El desembre del 1973 el bisbe de Lleida, Ramon Malla, va encomanar als carmelites, arribats a Lleida el 1928, fundar una comunitat i santuari en honor de santa Teresina, patrona de les missions. La parròquia va iniciar la seva activitat el dia 1 de gener del 1974; el nombre de feligresos supera actualment els 10.000.

25 anys després la parròquia vol celebrar aquestes noces d'argent: «No amb grans tocs de campana sinó donant gràcies a Déu per totes aquelles persones que han col·laborat al llarg d'aquests anys en la corresponsabilitat pastoral», assenyalava l'actual rector, el P. Pere Martorell.

Una eucaristia solemne serà l'acte central d'aquest aniversari, concretament el dissabte 20 de febrer, a dos quarts de vuit del vespre, presidida per Mons. Malla i concelebrada pel provincial dels carmelites descalços, Josep Castellà, i tots aquells religiosos carmelites que han col·laborat

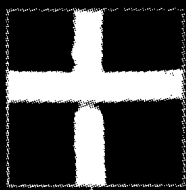
pastoralment en la parròquia al llarg d'aquests 25 anys.

Coincidint amb aquest aniversari s'han organitzat unes conferències quaresmals (a les vuit del vespre) amb el tema central dedicat a la formació d'un laïcat cristianament adult, objectiu del Pla de Pastoral de la diòcesi de Lleida, i que van començar el 17 de febrer (Dimecres de Cendra) amb el tema *Un laïcat davant les temptacions de Jesús, de l'Església i nostres*, a càrrec del P. Enric Camps. El 26 de febrer el P. Lluís Romagosa, actualment a Mallorca i que havia estat prior del santuari, parlarà sobre *Un laïcat que vol transfigurar la vida, l'Església, el món*. El 5 de març l'actual prior del santuari, el P. Àngel Briñas, parlarà sobre *Un laïcat que vol esdevenir com la samaritana, que es deixa interpel·lar per Déu*. El 12 de març el P. Josep A. López tractarà sobre *Un laïcat que es deixa il·luminar pel Crist i opta per ser llum enmig del món*. Les conferències quaresmals tindran la seva cloenda el 26 de març amb una taula rodona que tractarà el tema *Un laïcat adult i compromès que vol avançar en construir una Església de servei*. (J.C.)

CATALUNYA

Xarxa de cristians

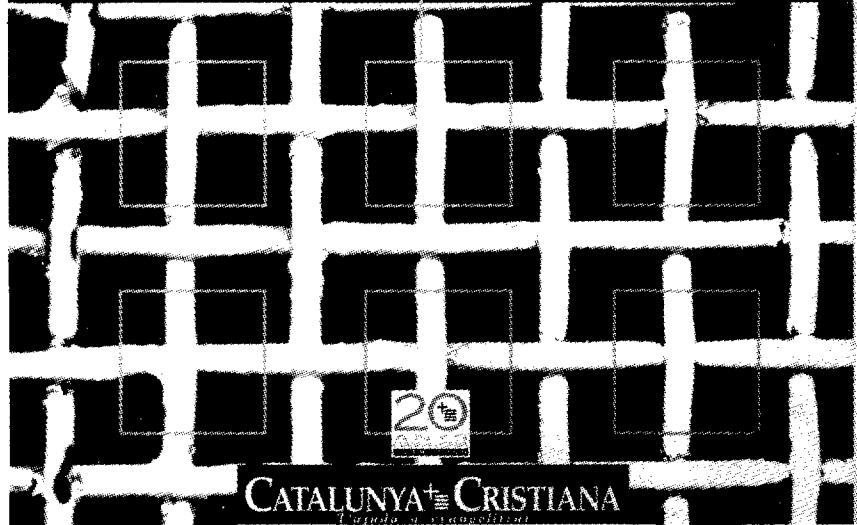
Aquest símbol

fa comunicar un cristià amb un altre.

I amb un altre, i amb un altre, i amb un altre, i amb un altre.

Et convidem a formar part de la xarxa de Catalunya Cristiana. La xarxa és per a tu i per a tots.

CATALUNYA CRISTIANA

Una xarxa per a l'evangelització i per a la comunicació entre tots els cristians de Catalunya. Aquest és el motiu que ha guiat la nova campanya de promoció de Catalunya Cristiana. El missatge és clar: el compromís del nostre setmanari de comunicar amb paraules i imatges la Paraula, tal com la vivim avui dia en l'Església, i de teixir, juntament amb els lectors, una xarxa que sigui capaç de continuar pescant homes. (C.C.)

**CASA
GAY**

**SERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.
CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.**

ROGER DE LLÚRIA, 12 i 14
Tel. 318 14 95 - 301 67 31- Fax 412 44 55

Connecta't

www

L'estètica de la nit

Informa't!

el reportatge

Jordi Vilà i Enri
Josep M. de G.

Drag queens, go-gós, «gent guapa», personatges amb cabells de colors, peus amb sabates de plataforma, orelles i nassos amb *piercings*, col·legues del bon rotllo... A partir de les dotze de la nit els locals del Moll de la Fusta de Barcelona apleguen una de les mogudes més alternatives de primera hora de la nit de tot Catalunya. Diuen que els joves estrangers d'es-

tètica *funkie* residents a la ciutat no deixen de passar cada cap de setmana per aquest indret. És la filosofia nocturna heretada dels locals més cosmopolites del Nova York de fa 10 anys, una combinació de música *house*, roba estrambòtica i colors ben vius, on el respecte a l'estètica de l'altre, és un dels codis fonamentals per relacionar-se i comunicar-se. Però aquesta

marxa no és l'única que els joves poden trobar les nits dels caps de setmana. N'hi ha de millors i de pitjors. Aquest «ambient» és un altre estil entre molts altres. Barcelona ofereix un gran ventall de possibilitats per passar-ho d'allò més bé a les nits, però si vols anar més enllà d'aquestes mogudes, fixa't bé i llegeix el «Rerefons».

3 estils diferents de viure la nit

Un dissabte a la nit. 24.00 h. Moll de la Fusta.

Entrem al «Back Fire» que fa poques setmanes ha canviat de promotors. Ara el porten els Cespedosa, dos germans bessons de 25 anys que també tenen un local al Port Olímpic.

Dani Cespedosa m'explica que si anem de marxa ens podrem trobar, entre d'altres, tres ambients més o menys definits. L'estil *remember*, amb música *disco* dels anys setanta i vuitanta, aplega joves d'entre 18 i 35 anys amb una estètica «convencional». Els que van de *techno* (música amb un ritme molt marcat) acostumen a portar roba més esportiva i militar. Però si un jove vol considerar-se dins l'avantguarda nocturna caldrà que es familiaritzi amb l'ambient i l'estètica *house*: roba amb textura de plàstic, pantalons acabats en semipota d'elefant, si és possible amb una ratlla al costat i colors ben vius al cabell.

La vida dels ambients
«Underground» de
Barcelona

La primera nit a Barcelona!

24.45 h. Ens trobem en una sala de ball de salsa de la planta baixa del Maremàgnum. Topem amb un grup de noies de Girona. Són dues Immes i una Olga, totes tres de 24 anys. Ens fem lloc entre la multitud que no para de ballar i aconseguim parlar amb elles, això sí, acostant-nos-hi molt i molt. La primera Imma em confessa que a la nit canvia estèticament. No para de riure quan m'ho diu. «Vesteixo diferent, em sento diferent, m'arreglo. Durant el dia vaig més informal i a la nit em poso una mica més extravagant. Quan surto no vaig a lligar, vaig a passar-m'ho bé.» L'altra Imma està impactada per l'ambient intercultural. «És la primera vegada que surto a la nit a Barcelona. M'ha agradat molt perquè hi ha gran varietat de races, de maneres de vestir, mariners americans, mexicans, brasilers, catalans... És un estil molt llatí.» Ja ens veurem!

Els «moderns»

01.00 h. Encara al Maremàgnum ara al Tropicana. Si volem trobar el tipus executiu «modern», ben vestit i a qui també li agrada ballar salsa o merengue podem anar al Tropicana.

Els més alternatius

01.45 h. Quan tornem a passar per davant del primer local del Moll de la Fusta topem amb l'Ivan i l'Àngel. No hi ha cap dubte que van del *house*. «A la nit sóc més jo», em diu l'Ivan, el dels cabells aplanats i de colors. I afegeix: «M'agradaria anar durant el dia com vaig ara, però la feina no m'ho permet.» L'Àngel, el de la cresta, ho té ben clar: «Aquesta estètica és ser tal com ets sense lligams de cap mena.»

«Distrito Marítimo», l'estètica del «house»

02.45 h. Només queda un quart d'hora perquè la primera moguda alternativa de la nit arribi a la seva fi. Ens introduïm dins el ball i l'ambient d'un local ple d'estils extravagants on ningú discrimina ningú pel fet de ser gai. I és que l'estètica és un dels requisits indispensables a l'hora de deixar entrar els joves a «Distrito Marítimo», un dels locals pioners en la introducció d'aquest tipus d'ambient a Barcelona, caracteritzat pel respecte a la diferència. Aquí no trobarem pas el tipus «estàndard del Maremàgnum.» És el que el responsable d'aquest local, en Fèlix Romero, anomena «club wear», vestimenta de club. Aconseguim obrir-nos pas entre la dansa del local i parlem amb un grup de dissenyadors d'ulleres que

coincideixen a dir-nos que molt sovint un no es pot refiar del tot de la gent que troba a la nit.

A l'hora de parlar del seu local, en Fèlix Romero ho té ben clar: «Els nois disfressats de noia amb sabates de plataforma de 30 centímetres són els que més animen la festa. Això és diversió, és disfressar-se, és carnaval, és oblidar-te del teu estrès per entrar en un món de fantasia i diversió.» Abans de dir-vos bona nit... Romero acaba la seva frase: «El més important és disfrutar d'una bona música i comunicar-te amb la gent» en un ambient de música piscodèlica gens agressiva.

03.30 h. La moguda continua en altres locals. N'hi ha que arribaran a casa quan surti el sol, però això ja és una altra història.

Rerefons

La festa de la vida

Es fa plenament necessari buscar un sentit a la festa de la vida, que sigui capaç de donar vigor i força a la nostra peregrinació per aquest món. (...)

La satisfacció de la criatura humana consisteix fonamentalment en l'afirmació decidida de la vida. Celebrem la festa perquè la vida té sentit, perquè l'existència humana no és un absurd o una obligació molesta. (...)

És indubtable que avui experimentem una penosa confusió entre la diversió i la festa. La diversió és un simple parèntesi en l'esgotament i l'avoriment de la rutina de cada jornada. És una evasió de la dura realitat que ens envolta, és l'esgotament d'una vida monocolor de la qual, sovint, ens volem escapar.

Al contrari, la festa sorgeix d'un intens amor a la vida. (...)

L'home ha nascut per viure i per ser feliç. Però la felicitat no està fonamentada en l'absència de proves i de patiments, sinó en una força interior que ens impulsa a assumir positivament les nostres possibilitats. És cert que el mal és aquí, al costat nostre. Però sabem que el mal i la mort no tenen l'última paraula. (...)

La veritable festa no és superficial, buida, sense sentit. No ens produeix la tristor i la ressaca del no-res. Suposa viure plenament... Una vida estèril i sense sentit només aconsegueix abandonar les responsabilitats i submergir-nos en un sorollós sotrac que mareja i atordeix. (...)

Quan celebrem la festa, estem pregontant que el món és bo i que la vida té una evident transcendència.

Gregorio Mateu.

en Comp^{ro}mís

el retrat

Edison Fañanàs, 28 anys, químic i estudiant de cinquè de Teologia. Treballa com a professor de ciències a l'escola Pare Manyanet de les Corts, de Barcelona. L'Edison porta vuit anys com a voluntari amb els reclusos de la Model. De fet, com ell confessa, la Model, l'escola i casa seva sempre han estat un triangle a la seva vida. Als 20 anys entra en contacte amb el SEPAP, el Servei de Pastoral Penitenciària, des d'on ha projectat el seu voluntariat en el camp penitenciari. Fañanàs és dels que pensa que el compromís amb els reclusos es pot dur a terme tant dins com a fora dels murs de la presó. Després de dedicar força anys a la tasca educativa a la Model, ara l'Edison realitza l'acompanyament amb uns quants reclusos d'aquesta presó. La darrera acció de l'Edison en aquest camp ha estat la coordinació d'un curs per a joves juntament amb Cristianisme i Justícia anomenat «Delinqüència, presó i reinserció».

«L'autèntica presó és la soledat»

■ Quan es tenen vint anys i entres per primer cop com a voluntari en una presó, què és el primer que t'impacta?

Quan entres de debò en contacte amb els interns no justifiques un crim, un robatori, o una violació, però de vegades, ho entens, et tornes més tolerant. Entens més la realitat humana, el drama humà.

Quin és aquest drama?

Haver volgut córrer massa, bé per manca de mitjans, de referents o de circumstàncies personals i adonar-te que el temps passa.

Si parlem del que significa per a tu la presó...

Estar amb homes i dones com jo però «despullats». A la presó no hi ha tanta mentida com a fora. Potser hi ha més crueltat, però també hi ha més solidaritat.

I després de vuit anys a la Model...

Ara la veig de manera diferent. T'adones que sense una idea clara del que es vol fer els programes de rehabilitació són limitadíssims. En resum, acompanyament personal, persones concretes i problemes concrets. No som salvadors de ningú.

La presó rehabilita?

Si t'ho muntés bé a la presó pots estar vuit hores ocupat. Pots aprendre a llegir, et pots treure el graduat escolar, pots fer el batxillerat o la Universitat a distància o, si vols, et pots quedar vuit hores tirat al pati. Hi ha gent que a la Model i a Can Brians ha canviat, i altres que no.

Quin és el problema, doncs?

La cel·la. Conviure a la cel·la amb persones que et poden fer la vida impossible.

Encara existeixen presons de pel·lícula, d'aquelles fosques, amb rates i barrots rovellats?

La Model té bastants barrots, però de rates n'hi ha com a qualsevol edifici gran. Les

presó
ha tanta mentida
com al carrer.
Potser més
crueltat,
també hi ha més

presons noves porten un altre aire, però no ens enganyem, la realitat de fons és la mateixa. Una gàbia, encara que sigui d'or, és una gàbia. El tabú de la presó sempre hi serà.

S'ha de tenir una «fusta» especial per fer de voluntari a les presons?

Com en qualsevol tipus de voluntariat, ganes de comprometre't. El veritable voluntariat es basa en el treball en equip, la fidelitat i

la gratuïtat. El que importa és la qualitat del servei.

El reclus sense el voluntari trobaria a faltar alguna cosa?

Sí, perquè el voluntari és l'únic que entra a la presó sense cobrar. Ells això ho valoren molt. Generalment acostumen a ser persones que vénen d'un món molt material. Molts cops un funcionari, un educador o un pedagog no pot arribar al grau d'intimitat que pot establir un voluntari.

És un donar i un rebre.

Et puc parlar d'amics interns que han passat per la presó. Això et fa canviar.

Què és el que més t'ha impressionat de les seves vivències?

No tant els fets, que potser eren els que més m'impactaven abans, però sí l'essència de la persona humana, que és la mateixa que els que no estem a la presó. Això et fa trencar esquemes. I pensar que potser nosaltres hauríem d'estar a la presó i no hi som.

Ha canviat per a tu el significat de llibertat?

Sí, completament. Abans ja sospitava que la llibertat no es reduïa a estar a dins o fora. Ser lliure és ser. L'autèntica presó és la soledat, i a la presó n'hi ha molta, però al carrer també. La llibertat és ser autènticament un mateix. A la presó hi ha gent que ha canviat, hi ha gent lliure que té un compromís amb la vida.

Jordi Vila

K

Dies d'ia

Francesc Pasqual

L'espai dels tios i ties com tu!

Ei! Ei! Ei! Sí, tu, el que m'estàs llegint. Atura't! Només t'entretinc un minut.

Aquest espai és el teu espai. Si vols ficar cullerada en els temes que tractem a la pàgina juvenil, si vols opinar, informar o participar en aquesta secció no t'ho pensis més. Només cal que ens escriguis unes línies, hi posis el teu nom i cognoms, i un telèfon de contacte. Cal que adrexis la carta, el fax, o l'e-mail a «Connecta't» Fundació Catalunya Cristiana, c/ Puiggari, 5-7, 08014 Barcelona. Ara és la teva! Connecta't! Fes-te periodista a la pàgina jove! Et mola o què? Sóc en Vila, Jordi Vila i m'hi jugo un briox que no t'atreveixes a escriure'ns. He!

Informa't amb nosaltres

Tarragona

«Mn. Pont i Gol va ser l'arquebisbe ideal en aquell moment»

■ Entrevista a Joaquim Claver, coordinador de la «Miscel·lània arquebisbe Pont i Gol»

TARRAGONA.— Mn. Joaquim Claver ha estat l'encarregat de coordinar la miscel·lània que l'arquebisbat ha editat recentment per recordar la figura de Mons. Josep Pont i Gol, arquebisbe de Tarragona entre el 1971 i el 1983. La miscel·lània conté 46 articles, més una relació bibliogràfica dels escrits del doctor Pont i Gol i una cronologia comparativa.

—Com va sorgir la idea de fer aquesta miscel·lània?

—Va ser una decisió de l'arquebisbe Ramon Torrella i dels altres membres del Consell Episcopal que es va prendre a les darreries del 1995, per tant poques setmanes després de la mort de l'arquebisbe Pont i Gol. Es va crear una comissió formada per Mn. Aragonès, Mn. Barbarà i jo mateix. El fet que se'm demanés de ser el coordinador suposo que devia ser perquè amb l'arquebisbe Pont i Gol vaig tenir una relació força estreta. Vaig treballar-hi com a secretari personal per als assumptes que no eren d'àmbit diocesà. A banda també havia col·laborat en quatre llibres anteriors sobre l'arquebisbe. Aquesta quadrilogia, però, són llibres en què parlava ell, i aquest cinquè, un llibre pòstum, és un llibre en què l'arquebisbe no parla: altres parlen d'ell.

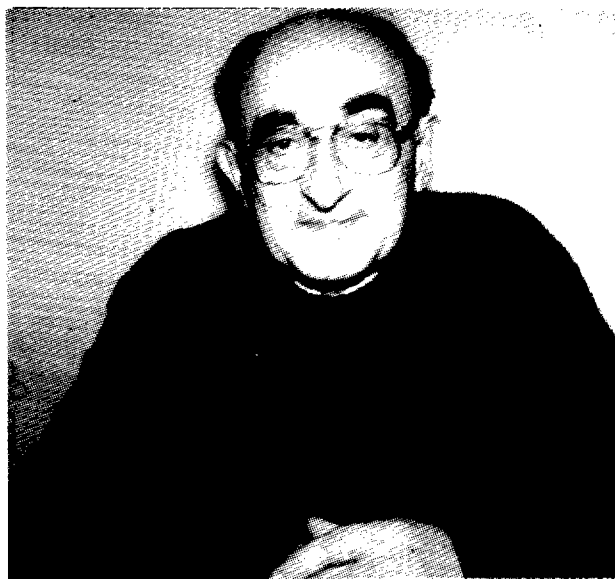
—Com s'ha fet la selecció del material?

—Hem mirat que fossin persones re-

presentatives, també des del punt de vista territorial, tot i que, lògicament, hi predominin els tarragonins. Hi ha tres bisbes, dos abats, dinou capellans, quatre religiosos, dos capellans secularitzats i dinou seglars. Per procedència locativa, nou col·laboradors ho són per Solsona, dos pel País Valencià, vint-i-nou per Tarragona, set per la Tarraconense i dos per Madrid. En conjunt penso que formen un tot satisfactori.

—Quina valoració fa de la figura del doctor Pont i Gol?

—Bé, a la miscel·lània s'hi poden trobar 46 opinions; en tot cas la meua n'és una més. Jo el classificaria com un gran cristià; és a dir, un home que vivia profundament la seva fe. També diria que va ser un bisbe renovador i alhora renovat pel Concili Vaticà II, que el va ajudar a entrar en aquesta nova mentalitat de diàleg amb el món i a l'interior de l'Església. I com a

Joaquim Claver.

tercer punt diria que va ser una persona molt arrelada al país, amb un profund sentit de la catalanitat. Tot això va fer d'ell l'arquebisbe ideal en aquella època. No podem oblidar que encara van passar uns anys en què Catalunya estava mancada d'unes infraestructures per poder desenvolupar una pastoral conjunta. L'arquebisbe, pacientment, va anar posant les bases d'aquesta infraestructura, promo-

vent secretariats, comissions, organismes interdiocesans. Aquest treball és el que va fer possible que el 1995 es pogués celebrar el Concili Tarraconense. Esdeveniments com aquest no s'improvisen, sinó que són resultat de tot un treball anterior.

—Creu que s'ha reconegut la seva tasca?

—És un judici que anirà fent la història, però sí que és cert que durant el seu pontificat moltes persones no el van comprendre i no el van acceptar. Això és una realitat que llegint alguns

articles de la miscel·lània s'entén perfectament. Abans tot això no transcendia, però avui no cal mantenir el silenci sobre aquestes situacions, situacions de dolor i que a ell el van fer patir molt. Tots aquells anònims, aquelles campanyes... demostren que hi va haver gent que no el va comprendre.

Guillermo Soler

Barcelona

Sant Pacià, 75 anys fent present Jesucrist

BARCELONA.— El 9 de març del 1924, ara farà 75 anys, es va obrir l'església de Sant Pacià, al barri de Sant Andreu, com a comunitat parroquial. L'edifici es va començar a construir el 1855 i es va acabar el 1881. L'església és d'estil neogòtic i va ser projectada per l'arquitecte Joan Torras, fill de Sant Andreu i professor d'Antoni Gaudí quan aquest era jove. Torras va confiar el mosaic del terra de l'església al seu deixeble i aquest treball és una de les primeres obres de Gaudí.

El bisbe Urquiza el 1881 va consagrar l'altar de l'església de la comunitat i de l'escola de les religioses de Jesús Maria a qui pertanyia l'edifici en aquell moment. Cap al 1890 ho compren els germans maristes que ho fan servir com a noviciat. L'any 1909 l'església de Sant Pacià i el noviciat es cremen durant la Setmana Tràgica. Els maristes abandonen l'edifici i lloguen la nau de l'església com a magatzem de gra. L'any 1922 el bisbat de Barcelona compra l'edifici als maristes i el 9 de març del 1924 s'inaugura com a església de la comunitat parroquial de Sant Pacià. Quan va començar la Guerra Civil el 1936 un grup de gent volia tornar a cremar l'església i el primer rector de Sant Pacià, Mn. Alexandre Pech, amb valentia els va preguntar per què ho feien, si l'edifici es podia aprofitar. Li van fer cas i van fer servir l'església com

a menjador públic del barri fins que l'any 1939 va tornar a ser parròquia.

La parròquia de Sant Pacià aquest any ha fet molts actes pel 75è aniversari que culminaran amb la celebració d'una eucaristia d'acció de gràcies presidida pel cardenal Ricard M. Carles el 6 de març a les sis de la tarda. Els actes van començar el 9 de març del 1998 amb una eucaristia presidida per Jaume Traserria, bisbe auxiliar de Barcelona. El dia 27 de febrer es farà una festa popular, preparada per la joventut de la parròquia, que es tancarà amb un concert de música cristiana a càrrec de Xavier Morlans, cantautor cristià i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. El 5 de març hi haurà un concert a càrrec de l'Escolania de Montserrat.

Mn. Xavier Casas, rector de Sant Pacià afirma que «la parròquia vol continuar sent un símbol que ens ajudi a tots a descobrir la presència del Déu Amor que ens ha revelat Jesús de Natzaret i que ens ensenya a treballar per fer un món, començant pel nostre barri, on el missatge de Jesús, que és sobretot, de solidaritat amb els més necessitats, de convivència fraternal, de pau, de vida plena, etc. sigui cada dia més present». Mn Casas, subratlla que per fer-ho possible «confiem molt amb la col·laboració dels laics, ells han estat i són els protagonistes de la vida de la parròquia». (M.P.)

Solucions per als problemes escolars

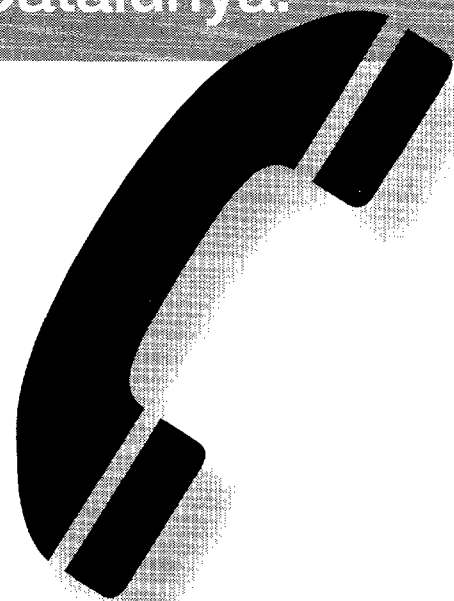
BARCELONA.— *Fomentar una bona convivència al centre. Cerquem solucions!* és el títol del curs que, organitzat pel Moviment Cristià de Mestres i Professors, té com a objectiu «intentar buscar les causes dels conflictes escolars per mirar de trobar-hi solucions», tal com destaca Montserrat Claveras, secretària del Moviment. Els conflictes que tenen lloc a les escoles són diversos: portar-se malament, no tenir ganes d'estudiar, no estar atents ni tenir interès per la matèria. «Els problemes que tenim a les aules provenen d'una deixadesa social», afirma Claveras.

El curs va adreçat a professors i mestres d'escoles públiques i privades de qualsevol matèria o disciplina. Si bé va començar el 16 de gener, hi ha sessions el 20 de febrer, el 13 de març i el 17 d'abril.

«La família deixa en mans dels professors i dels mestres tota la tasca educativa i formativa», lamenta Montserrat Claveras. «I ha de ser una feina conjunta: a casa s'han de facilitar uns hàbits mínims per després sumar-hi coneixements.» Per això, sota el tema «L'educació, tasca de la família i de l'escola», el Moviment Cristià de Mestres i Professors du a terme, en aquest curs, tres trobades conjuntes amb altres moviments com el Centre Cristià d'Universitaris i Professionals, les Comunitats de Vida Cristiana i el Moviment de Professionals Catòlics. «Els pares haurien de formar part molt més de l'àmbit escolar, haurien d'estar molt més interessats pel que fa el fill», conclou Claveras. (C.M.)

Des d'ara, en un sol telèfon hi trobaràs la resposta a infinitat de qüestions d'arreu de Catalunya.

012

La resposta

Un nou servei. Un nou telèfon* que pot resoldre alguns tràmits sense haver-se de desplaçar, que dóna resposta i orientació, principalment, sobre temes relacionats amb l'Administració de la Generalitat i també sobre d'altres serveis.

El 012 posa, a l'abast de tot-hom, infinitat de dades d'interès.

Només cal telefonar.

**atenció
ciutadana**

 InfoCat

**Generalitat
de Catalunya**

*91,2 ptes. els 3 minuts o fracció.

Vic

Una mirada a la immigració magribina

■ Les parròquies de l'arxiprestat Ter-Collsacabra han organitzat un cicle de xerrades

MANLLEU.— Manlleu va ser la seu, durant quatre setmanes, d'un cicle de xerrades per tractar la qüestió de la immigració magribina. Per fer-ho van comptar amb la col·laboració de diversos experts i especialistes en el tema, que van anar participant en les conferències programades.

El cicle pretenia ser una aproximació al món islàmic, una manera de conèixer més bé tant la seva cultura com la història i la religió. D'altra banda, també volia aconseguir un apropament al tema de la immigració, i una reflexió sobre la difícil situació de la nombrosa població magribina que resideix no únicament a Manlleu o a les poblacions properes, sinó a tot Catalunya.

L'organització del cicle va ser degut a les parròquies de l'arxiprestat Ter-Collsacabra, i especialment a la de Manlleu.

Aquesta iniciativa va sorgir de dues de les comissions creades per posar en marxa a Manlleu el Pla Diocesà de Pastoral elaborat després del Concili de la Conferència Provincial Tarraconense del 1995. Aquest pla inclou cinc punts bàsics per desenvolupar: la paraula de Déu, l'evangelització, la corresponsabilitat, la missa del diumenge i la formació. La comissió d'evangelització i també la de formació han estat les principals impulsores d'aquest projecte.

El cicle el va inaugurar el 27 de gener

l'investigador del món àrab Víctor Pallegà, amb una considerable assistència de públic. Pallegà va fer una conferència sobre la situació social i política de l'Islam en el món i la convivència amb les altres cultures. El 3 de febrer Marià Corbí va parlar sobre la cultura i la religió musulmana, i el 10 de febrer es va fer la penúltima conferència, a càrrec de Joaquim Pons, del Centre d'Acol·liment d'Immigrants de Mataró, sota el títol «La immigració magribina a Europa i a casa nostra».

El cicle de xerrades sobre immigració es va tancar el 17 de febrer a l'Auditori de la Caixa de Manlleu, amb una taula rodona en què van participar representants de Càritas parroquial, del Centre d'Informació per a Treballadors Estrangers, de

l'associació d'immigrants Jameiat Essalam, de l'Escola d'Adults de Manlleu i dels Serveis Socials de l'Ajuntament.

La immigració magribina és una realitat ineludible que cada vegada té més importància a Manlleu, a Osona i a tot Catalunya. La intenció de la comissió d'evangelització de la parròquia de Manlleu i de les de l'arxiprestat Ter-Collsacabra amb aquest cicle de xerrades és l'aproximació de la societat manlleuenca i de tothom que s'hi interessi al coneixement de l'Islam. D'aquesta manera podrem conèixer més bé la realitat de l'immigrant i comprendre bé i adaptar-nos a la societat multicultural en què vivim.

Laia Andreu

BARCELONA

Laics més compromesos

EL BRUC.— El paper que ha de fer el laic a la parròquia i a l'arxiprestat va centrar la XI Trobada d'Agents de Pastoral de l'arxiprestat de Montserrat. La reunió es va celebrar el 31 de gener i va tenir com a marc l'església de Santa Maria del Bruc (l'Anoia). A la trobada, organitzada per l'arxiprestat de Montserrat i la parròquia bruquetana, hi van participar una vuitantena de persones i es va tancar amb una missa presidida pel bisbe de la demarcació Anoia-Garraf-Penedès, Joan Enric Vives.

La jornada es va iniciar al matí amb una presentació de la trobada i del tema a tractar a càrrec de Joan Pons, membre de la permanent del Consell Arxiprestal de Montserrat. A continuació Francesc Xavier Escolà, diaca permanent a Piera (l'Anoia),

es va referir a la figura del seglar segons el Concili Vaticà, la Vocació i la Missió dels laics de Joan Pau II i el Concili Provincial Tarraconense. Tot seguit es van constituir

nou grups de treball que van centrar les seves discussions en tres aspectes: les responsabilitats dels laics a les parròquies, els compromisos que es troben a faltar i què caldria fer des del laicat en l'àmbit parroquial i arxiprestal.

Francesc Xavier Escolà, acompanyat

Un moment de la trobada.

de l'arxipreste de Montserrat, Mn. Joaquim Vives, i de Joan Pons, van exposar les conclusions extretes de les discussions dels diversos grups de treball. Alguns dels punts que es poden destacar són: un major compromís i responsabilitat dels seglars a l'hora de portar a terme activitats, més presència de la jerarquia eclesiàstica a les parròquies, la potenciació del diaconat masculí i l'aposta pel femení, major intercanvi entre els preveres i els laics, confeccionar un pla directori arxiprestal i prendre l'acció evangelitzadora com a estil de vida.

La XI Trobada d'Agents de Pastoral es va cloure a la tarda amb una missa presidida pel bisbe Joan Enric Vives i celebrada per l'arxipreste de Montserrat i el capellà de la parròquia del Bruc, Josep Casanovas, i deu preveres més. El bisbe va destacar en el seu sermó el paper dels laics i la seva tasca. (S.T.)

Tu també tens dret a estar ben informat

subscriu-te a

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Nom Adreça

D.P. Població Província Tel

Em subscric a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import: ☐ anual (52 números) de 11.180 ptes.
☐ semestral (26 números) de 5.590 ptes.

El pagament de la subscripció el faré mitjançant:

☐ domiciliació bancària (en aquest cas emplena l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

☐ transferència al CC del setmanari

2 1 0 0 3 0 1 3 2 0 2 2 0 0 3 9 1 7 4 1
Entitat Oficina DC Compte

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/líbreta

Entitat Oficina DC Compte

Data

Signatura del titular del compte/líbreta

La Candelera del 1999

A Barcelona

Altra vegada hem celebrat la Candelera, la Presentació del Senyor, la nostra festa patronal. La parroquial basílica de Sant Josep Oriol era plena de gom a gom, el senyor bisbe Dr. Ramon Daumal que presidia, els sacerdots i diaques presents a l'acte, donaven fe de la vitalitat del nostre Moviment. També era viva en la memòria i en la presència-absència el nostre estimat antic consiliari P. Lluís A. Sobreroca...

La benedicció de les candeles, els cants, l'Eucaristia, tot ben organitzat, preparat amb cura i il·lusió, perquè tots ens hi trobéssim bé.

Com els altres anys diríem. Però no. Perquè encara que en la missa, les lectures, les pregàries,

poca variació hem pogut trobar-hi, aquest any hi havia una diferència amb les anteriors celebracions. I és que Vida Creixent retia homenatge a la gent gran en les persones que com a representants de les diverses organitzacions barcelonines amb activitat especialment dedicada a aquest sector: l'Agrupació d'Aules de formació per a Gent Gran (AFO-PA), els Amics de la Gent Gran, l'Associació Coordinadora de l'Ancianitat (ACA), la Federació d'Associacions de la Tercera Edat de Catalunya

(FATEC), el Fons de Coneixements i Experiències (CONEX), l'Obra de la Visió de Nostra Senyora, i la Unió d'Associacions de la Gent Gran (UDAG). A tots se'ls va fer lliurament d'una placa. Vida Creixent de Barcelona dedicà el seu homenatge particular a Mons. Ramon Daumal, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, al senyor Josep Jürschic i Belda, i a la senyora Roser Nel·lo i Ventosa.

Aquest any 1999 per acord de les Nacions Unides ha estat declarat Any Internacional de la Gent Gran, i aquest ha estat el motiu de l'homenatge de Vida Creixent a persones de les esmentades entitats que, a criteri d'elles mateixes, n'eren mereixedores.

Un moment del lliurament de plaques als homenatjats.

El Consiliari parla...

Déu és el Pare de Jesús

El mes passat us parlava de Déu, com a Pare. Ara us vull comunicar succintament que Déu és el Pare de Jesús.

Jesús passa tres anys dient que ell és el Fill de Déu, igual al seu Pare. Fa senyals visibles per provar que Ell és l'Enviat del Pare, que els realitza per mitjà d'Ell.

No viu, sinó pel seu Pare. La seva missió és complir la voluntat del Pare. Tota glòria és per al Pare i tot el que Ell és o posseeix, torna al Pare. Parla amb els seus amics de les relacions de coneixement i amor mutus, la unitat d'acció i de vida que existeix entre ells.

Quin concepte en tenen, els qui l'escolten? Creuen que és el Fill de Déu vivent. Són dos que tenen la mateixa naturalesa divina: el Pare i el Fill. I els deixebles estan lluny de creure i de pensar que ells

també tindran relacions íntimes amb les persones divines.

Els sembla que s'aparten infinitament de Jesús que és Déu, igual al Pare i ells són només homes febles.

Però Jesús els tranquil·litza.

Cal que llegim la paràbola del cep i els sarments. Jesús és el cep veritable. Els seguidors de Crist són els sarments i romanen units a Jesús per donar fruit abundant. El Pare és el vinyater.

També Jesús diu: «Fins ara us he parlat amb paràboles. Però arriba l'hora que ja no us parlaré més amb paràboles, sinó que us parlaré obertament del Pare.» I continua: «El mateix Pare us estima.»

Tot ens mostra que Déu és el Pare.

Jaume Serrano i Vidal
Consiliari de Vida Creixent

Tant en el parlament de presentació de l'acte, a càrrec del coordinador diocesà senyor J. L. Fernández Coll que ressaltà el nombre cada dia creixent de persones grans i el que això significa per a la societat, com en la bella homilia de Mons. Daumal s'ha destacat que no ens podem mantenir passius davant d'aquest fet, i que no hem de pensar que no podem fer-hi res davant de tants i tants problemes sinó tot al contrari, hem de ser actius col·laboradors i esforçar-nos en la mesura que físicament ens sigui possible, per fer un xic més humà aquest món que ens envolta. Si amb desànim pensem que no podem fer res, tenim el recurs de la pregària, i aquí sí que no hi valen excuses.

Tothom pot pregar i estimar, i aleshores podrem fer realitat allò que diem a la tercera estrofa del nostre himne de Vida Creixent:

*La Caritat, que és fruit de l'Evangeli
la volem viure amb el cor a la mà
i no volem que l'egoisme enteli
la nostra alegria de compartir el bon Pa.*

A la sortida, vaig preguntar a una senyora, que no havia vingut mai, què li havia semblat, i va dir-me: «Mira, m'ha agradat perquè almenys no hi havia pessimisme, sinó tot al contrari, molt d'optimisme.»

Apa, doncs, coratge i endavant amb Vida Creixent.

Empar Ajado

A Menorca

El dia de la Candelera, 2 de febrer, de fa sis anys, Vida Creixent va iniciar la seva trajectòria a l'illa menorquina. Coincidint amb el sisè aniversari, el moviment, que té presència a gairebé tots els pobles de la diòcesi, va celebrar la festa titular del moviment, els patrons Simeó i Anna, a més de commemorar el sisè any de treball i reflexió, en una trobada a la parròquia de la Mare de Déu del Roser des Castell.

Mateu Seguí, primer coordinador diocesà, va iniciar la trobada recordant els inicis del moviment, l'actualitat insular i mundial. Posteriorment, el bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat dels consiliaris del moviment, va iniciar la celebració de l'eucaristia en acció de gràcies per aquests anys de moviment. El prelat va fer referència a l'adhesió del papa Joan Pau II a l'Any Internacional de les Persones Grans que les Nacions Unides han propiciat en aquest any. El document vaticà, que porta per títol *La dignitat de les persones grans i la seva missió en l'Església i en el món*, té per objectiu, segons el bisbe, donar a conèixer que «l'única manera de viure la vellesa és viure-la amb Déu». Mons. Ciuraneta va recordar als presents que les persones grans han de viure des de l'esperit jove i ajudar la societat amb els seus consells i les seves aportacions. Finalitzada l'eucaristia, un recital de poesia de García Lorca i una actuació de la coral de persones grans de Maó van posar punt final al sisè aniversari del moviment.

Guillem Ferrer Monjo

A Lleida

Lleida va celebrar el 2 de febrer (la Candelera) la VII Diada de Vida Creixent.

La celebració, que cada any es fa en una parròquia diferent, va tenir lloc al santuari-parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús dels pares carmelites, que celebra els seus 25 anys com a parròquia. La diada es va iniciar a les sis de la tarda, tot commemorant la presentació de Jesús al temple, amb la solemne benedicció de les candeles, que després tornarien a il·luminar el temple en el moment del «Crec en un Déu» per renovar les promeses del baptisme.

La missa va ser oficiada pel vicari de pastoral de la diòcesi de Lleida, Mn. Bonaventura Pelegrí, i concelebrada pel rector de la parròquia, el pare Pere Martorell. Hi van assistir prop de 300 membres de Vida Creixent, que omplien la renovada cripta teresiana, i celebraven amb goig la festa dels seus patrons, els ancians Simeó i Anna.

Jordi Curcó

BALCLI'S
SALA DE SUBASTAS

DESDE 1979

932 175 607
932 377 663

COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARROQUIES

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Caminant per Catalunya

■ El primer sender senyalitzat del Principat data de l'any 1972

Ara fa més de 25 anys que es va començar a constituir el que actualment és la Xarxa de Senders de Catalunya. Una tasca duta a terme per un bon equip d'excursionistes d'arreu del nostre territori que pertanyien al Comitè Català de Senders, organisme tèc-

nic de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya. Ara, però, aquesta tasca de control de la Xarxa de Senders ha estat delegada a Senders de Catalunya, una associació que treballa per ampliar-la —ja hi ha més de 6.000 km senyalitzats—, per mantenir-

la i per potenciar-ne l'activitat entre tota la societat catalana. Perquè el senderisme és sa per al cos humà —els francesos diuen: «Un dia de sender, una setmana de salut»— i una manera tranquil·la de fruit de la nostra natura.

Un sender és un itinerari que ha estat dissenyat —senyalitzat amb un codi de marques prèviament establert— de manera que, per camins, pistes, senderes... tot cercant els passos més adients, per valls, colls, carenes..., permet fer excursions, ja sigui a peu, amb bicicleta de muntanya o a cavall, per contrades i llocs considerats d'interès paisatgístic, cultural, turístic, històric o social.

Ara ja fa 25 anys que es va constituir el Comitè Català de Senders, organisme pioner a tota la península Ibèrica, dins de l'organigrama de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya. La seva actuació estava encaminada a marcar els camins de muntanya amb pals indicadors o amb senyals de pintura, i a fer unes topoguies per tal d'orientar els excursionistes quan anaven per les comarques rurals, cada vegada més deshabitades. Aquest despoblament del camp va ser degut a la industrialització de l'economia, que va portar la mà d'obra a les ciutats, i va provocar l'abandonament de les pràctiques agrícoles manuals i va mecanitzar a la vegada la tasca amb tractors, nebulitzadors, etc., la qual cosa va facilitar que la gent es desplaçés amb vehicles de motor des dels pobles grans fins a les finques per treballar la terra, sense la necessitat de viure als masos com passava a la primera meitat del segle xx. «Abans, els excursionistes no trobaven ningú a les masies ni al bosc, amb la qual cosa no podien preguntar el camí que havien de seguir per anar a un indret determinat, i per tant, era necessària una senyalització», diu Josep M. Jerez, president de Senders de Catalunya, l'associació que fa uns quants anys va prendre el relleu al Comitè Català de Senders per mantenir i ampliar la xarxa de senders del nostre territori, a més d'editar nombrosa informació per tal que la gent sàpiga com i fins on es pot arribar caminant.

«La tasca de senyalització de senders no és gaire costosa econòmicament, però sí que representa un esforç de transport, ja que sovint aquests senders estan situats lluny de la civilització, en llocs on el cotxe no pot accedir, i que s'hi ha d'anar caminant, amb bicicleta o a cavall», afirma el president de Senders de Catalunya. «Però

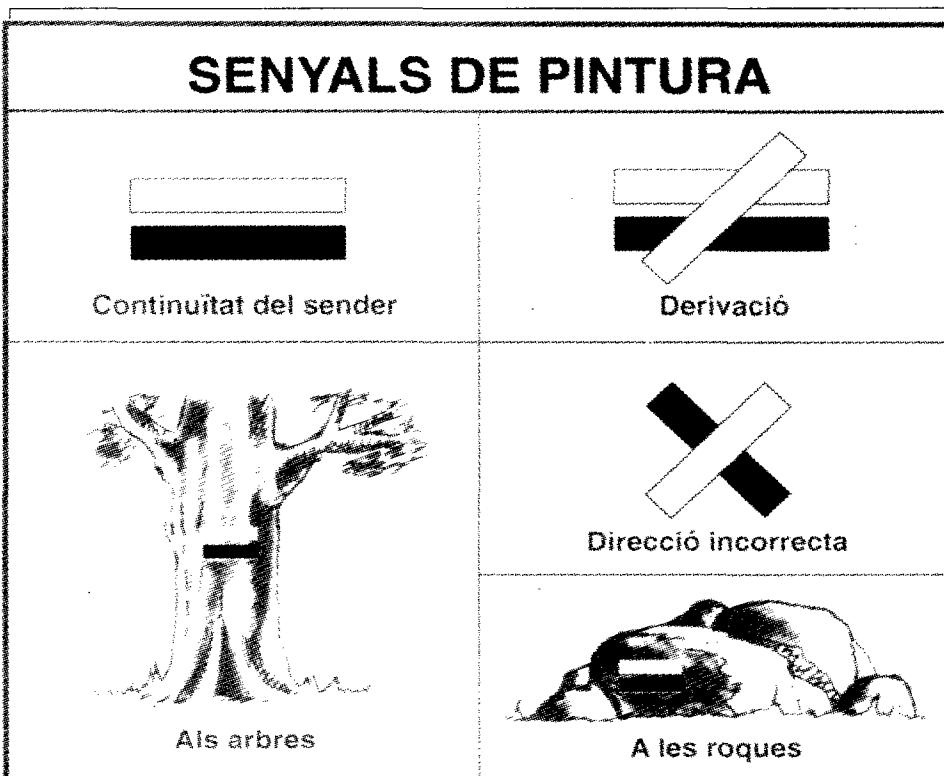
ja compta amb més de 6.000 kilòmetres de senders senyalitzats arreu del país, amb 38 guies editades. Està enllaçada al nord, per mitjà de la Xarxa de Senders de França i d'Andorra, amb tota la resta del continent; pel sud i per l'oest, per mitjà de la Xarxa de Senders del País Valencià i per la Xarxa de Senders d'Aragó, respectiva-

aquells itineraris superiors a 50 kilòmetres de longitud i tenen per objectius ser els eixos vertebradors de la Xarxa Catalana de Senders. Poden tenir variants i derivacions. N'hi ha alguns de molt llargs, que travessen Catalunya, com és el cas del GR 92 que va, vorejant la costa, de Portbou a Ulldecona. A Portbou s'enllaça amb la xarxa francesa de senders i al Molí d'Olivar continua pel País Valencià fins a Gibraltar. O el GR 11, que comença al Cap de Creus i passa per Andorra, per Aragó, per Navarra i pel País Basc fins a trobar el mar Cantàbric a Ondarrabia.

Els de Petit Recorregut són itineraris d'una longitud mínima de 10 km i màxima de 50 km; tenen el mateix objectiu que els GR, dels quals solament es diferencien per la longitud total. El fet de tenir una extensió més reduïda que els GR, pot donar-los un caire complementari, és a dir, ser connexions entre dos senders, o entre un sender i una població. Acostumen a ser d'àmbit comarcal.

Són més de 200 els voluntaris d'arreu de Catalunya els que es fan càrrec de senyalitzar degudament aquests senders. Els GR, amb dos rectangles de pintura, un sobre l'altre, el de dalt de color blanc i el de sota de color vermell. I els PR, també amb dos rectangles de pintura, un sobre l'altre, el de dalt de color blanc i el de sota de color groc. D'aquesta manera, aquells que vulguin caminar per la natura tindran la certesa que aquell camí els portarà al lloc desitjat.

Jordi Miró

Quadre dels tipus de senyalització.

—afegeix—, de les tasques de manteniment que requereixen l'ajut de màquines se n'ocupa cada ajuntament, com per exemple si hi ha hagut algun esclavissament de terres, o algun arbre caigut enmig del camí per un temporal.»

6.000 km senyalitzats

I actualment, gràcies a l'esforç altruista d'aquestes entitats en defensa de la natura, la Xarxa de Senders de Catalunya

ment, està enllaçada amb la resta de la península Ibèrica. «La nostra associació, tot i que és d'àmbit català, està coordinada amb associacions d'altres llocs, ja que els senders s'estenen més enllà dels països i s'enllaça amb l'Estat espanyol i amb França i Europa», ens diu Josep M. Jerez.

Aquests 6.000 kilòmetres senyalitzats pertanyen a dos tipus de senders que són els de Gran Recorregut (GR) i els de Petit Recorregut (PR).

Els senders de Gran Recorregut són

SENDERS DE CATALUNYA
C/RAMBLA, 41, 1R
08002 BARCELONA
TEL. 909 334 872

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Un grup de joves demana la protecció dels baladres, uns arbustos autòctons del baix curs del riu Gaià.

societat

Consciència ecològica fluvial

LA RIERA DE GAIÀ.— La campanya «Salvem el Gaià» ha estat endegada per un grup de joves de la Riera de Gaià, municipi situat a la comarca del Tarragonès. Aquest moviment té com a objectiu recuperar un cabal mínim d'aigua al tram final del riu i evitar que s'extingeixin els baladres, una espècie d'arbut autòctona de la zona.

La iniciativa d'aquest grup juvenil, que s'anomena els Baladres, va sorgir arran d'un casal d'estiu organitzat l'any passat a la Riera de Gaià, en fer una caminada fins a la presa que hi ha a la població del Catllar. Aquest embassament, propietat de la companyia petroliera Repsol, va ser construït el 1975 per tal de subministrar aigua a la planta de la refinera. De llavors ençà, al llarg dels onze quilòmetres que van des de la presa fins a la desembocadura, el riu Gaià no té aigua, la qual cosa ha provocat la progressiva desaparició de la fauna i la flora de la ribera.

Amb motiu de la diada de la Santa Creu, festa votiva que la Riera de Gaià celebra amb molta devoció i solemnitat des del 1809, el grup els Baladres va aprofitar la celebració del 14 de setembre de l'any passat per iniciar una recollida de signatures —que ben aviat es farà arribar a la Junta d'Aigües— per reivindicar un cabal mínim i recuperar així el tram final del riu. La campanya es proposa també demanar la protecció de la comunitat de baladres, l'espècie d'arbut autòcton del baix curs del Gaià.

Segons ha explicat Héctor Hernández, component del col·lectiu els Baladres, «aquesta espècie és molt poc comuna a Catalunya i, de forma natural, només es pot trobar als rius Ebre i Gaià. Del Gaià cap al nord ja no n'hi ha, ja que els baladres son emprats per a l'ornamentació i per enjardinar». Cal recordar que els joves de la Riera de Gaià juntament amb membres de l'associació Gepec van procedir a una replantació de baladres el març del 1997, a la llera del riu Gaià. L'actuació va esdevenir infructuosa, ja que unes excavadores s'endugueren la plantada, a causa de les obres de construcció d'un col·lector d'aigües residuals.

Un cabal ecològic

La reclamació d'un cabal ecològic per al riu Gaià, segons Hernández, «és possible, atès que el BOE, en el qual s'ha publicat l'aprovació dels plans hidrològics per part del Consell de Ministres, permet l'aplicació dels cabals mínims, decidits per la Generalitat pel que fa a les conques internes de Catalunya. Caldrà que el Departament de Medi Ambient, la Junta de Sanejament i Repsol consensuin l'aplicació d'aquest cabal mínim ecològic de règim mediterrani».

En qualsevol cas el restabliment del curs, aigües avall de la presa del Catllar, no aniria en detriment dels regants dels pobles del Catllar, la Riera i Tamarit-Altafulla. Segons estadístiques recollides en el llibre *Geografia del Baix Gaià*, del professor Diego López Bonillo, editat el 1995 pel Centre d'Estudis d'Altafulla, l'aportació que fa el riu a l'embassament és de 20 hm³/any, de la qual es deriven 11 hm³/any per a la indústria petroquímica i entre 2 i 3 hm³/any per regar unes 245 hectàrees de conreu.

El curs fluvial del riu Gaià neix a les serres de Queralt i de Brufaganya i desguassa a la Mediterrània, després de 85 quilòmetres de recorregut. Segons Héctor Hernández, «el restabliment del curs fluvial afavoriria la recuperació del bosc de la ribera, la fusta del qual sovint ha estat utilitzada per a la iconografia religiosa». És el cas de la imatge de santa Margarida, patrona de la Riera de Gaià, a hores d'ara en fase de restauració, que és ubicada en una capelleta votiva que hi ha a la façana d'una casa del carrer Major. La imatge és de fusta d'àlber.

Joan Boronat

El baladre, un arbut autòcton del baix curs del riu Gaià.

Aquest anunci val
10.990 ptes.
i el veuran
40.000 persones
aquesta setmana

Economia i espais naturals, a debat

VILANOVA I L'AGELTRÚ.— L'Àrea de Promoció Econòmica del Consell Comarcal del Garraf va debatre recentment en una jornada de treball l'ordenació del territori i la promoció econòmica als espais naturals de la comarca. L'objectiu d'aquesta jornada va ser doble: d'una

banda, generar diverses propostes sobre la possibilitat de crear una activitat econòmica a partir de la preservació dels espais naturals existents i, de l'altra, potenciar mecanismes de coordinació i de gestió entre les diferents administracions i els agents econòmics de la comarca. (C.C.)

La veu del metge

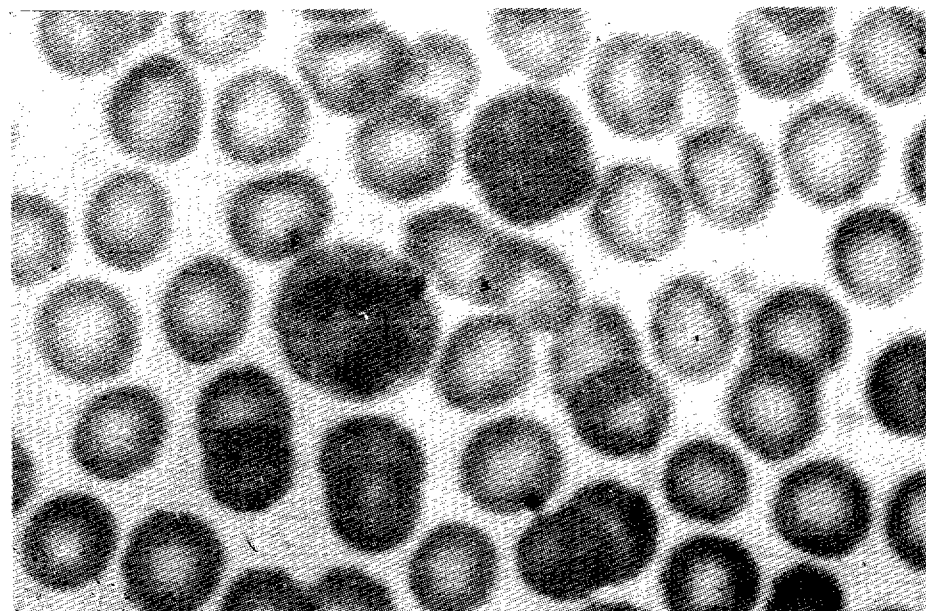
Les anàlisis: les cèl·lules de defensa (2a part)

Havia passat una setmana des que en Ricard s'havia trobat amb el seu veí Joan per parlar de l'anàlisi de sang. Ja no recordava aquella sensació de pèrdua de control que li produïa veure la seva sang sortint per una agulla. Sí que tenia, però, la curiositat viva per conèixer més sobre com s'interpreta el resultat d'una anàlisi de sang. En Joan, que estava acabant la carrera de medicina, s'havia sentit força bé en veure que li consultaven sobre els seus coneixements i que era útil per oferir informació al seu veí-pacient. En Ricard li va portar el paper de l'anàlisi i tots dos van continuar la conversa que havien mantingut l'altre dia.

—Joan, què vol dir «sèrie blanca»?

—La «sèrie blanca» es refereix al terme «glòbuls blancs», és a dir, a aquelles cèl·lules que quan mirem la sang pel microscopi es veuen de color blanc. Un estudi més acurat mostra que n'hi ha diferents tipus amb diversos aspectes i funcions.

—Si hi ha cèl·lules blanques, per què

Amb una anàlisi de sang els metges poden deduir quina és la malaltia del pacient.

la sang és vermella?

—Hi ha cèl·lules blanques, però la proporció de vermelles és molt més gran i, per tant, el color vermell predomina

sobre el blanc. Només en malalties on les cèl·lules blanques són molt nombroses (com leucèmies) la sang canvia el seu color. També canvia després de menjar, a causa de la presència dels greixos de la digestió.

—És normal la xifra de glòbuls blancs que tinc? —va preguntar en Ricard.

—Sí —va contestar en Joan. En tens set mil per mil·límetre cúbic. Es considera normal fins a nou o deu mil, però no hi ha un límit estricte. Pot ser més alt i ser normal per exemple a la infància, quan fem exercici muscular o la digestió i amb les emocions intenses.

—Quina és la funció dels glòbuls blancs?

—Els glòbuls blancs són com unitats mòbils del sistema defensiu. Es formen a la medul·la òssia i als ganglis limfàtics, però són transportats a través de la sang a aquells llocs del cos on són necessaris; és a dir, on hi ha processos inflamatoris o defensius.

—Què vol dir «fórmula leucocitària»?

—No hi ha un sol tipus de glòbuls blancs, sinó que n'hi ha diversos i cadascun d'aquests tipus té unes funcions especialitzades. Els *neutròfils*, dels quals en tens un 60%, estan molt especialitzats per acostar-se a les bacteris i envoltar-les, fins que les emboliquen dins seu. Una

vegada dintre, el glòbul blanc ataca bioquímicament el bacteri. Un sol neutròfil pot fagocitar entre cinc i vint bacteris abans de morir. N'hi ha d'altres, com els *monòcits*, que ataquen amb el mateix sistema, però són més grans i poden absorbir bacteris, teixits morts o paràsits. Poden fagocitar fins a cent bacteris abans d'inactivar-se.

Els *eosinòfils* són molt pocs, gairebé el 2% dels glòbuls blancs, però augmenten en nombre en processos al·lèrgics i en cas de parasitosis. Els *limfòcits* són un altre tipus de cèl·lules que permeten la immunitat adquirida, és a dir, la capacitat del sistema defensiu d'aprendre quines són les substàncies o bacteris «tòxiques» i destruir-les amb un sistema molt més potent. Són cèl·lules que fabriquen molècules que reconeixen les esmentades substàncies, «marcant-les» mitjançant els anticossos i, altres, a més, disposen de memòria per detectar-les.

Indicacions sobre el procés patològic

En Joan continuava la seva explicació:

—El que és important en una anàlisi bàsica és conèixer el nombre total de glòbuls blancs. Si n'hi ha pocs o molts cal buscar-ne la causa i mesurar les proporcions entre els diferents tipus. Si la proporció no és l'adient, ens dona indicacions de quin és el procés patològic. És a dir, si hi ha molts eosinòfils es pot suposar que el pacient pateix un procés al·lèrgic o una parasitosis. Si hi ha molts neutròfils, hi podria haver una infecció aguda.

En Ricard escoltava atentament i n'extreia les seves pròpies conclusions. Pensava:

—Això del sistema defensiu sembla com la policia. Tal com diu en Joan, és clar... Si hi veig molts guàrdies urbans o policies locals segurament és que hi hagut un incident a la ciutat, però si hi ha els guàrdies civils o els mossos potser és que es tracta d'un accident de trànsit en una carretera. Si fos un gran robatori, hi hauria probablement la policia nacional i si fos el cas d'una amenaça d'un altre país, hi participarien els soldats. També el cos té el seu sistema de seguretat especialitzat, segons el tipus de problema. Els metges, segons la proporció de «cèl·lules-policia» a la sang, poden deduir quina és la malaltia d'un pacient. Per això, segurament, mitjançant una anàlisi, unes preguntes clíniques i una exploració, els metges poden saber què li passa a un malalt.

Dr. Ferran L. Tognetta

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

Per anunciar-vos
en aquest espai
truqueu al
tel. 934 905 988
o envieu un fax
al 934 902 035

TINTORERIA BOHIGAS Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
- Neteja i guarda de catifes
- Especialistes en peces delicades i de cerimònia
- Bugaderia
- Servei d'urgència a domicili
- Articles de ploma i cortines
- Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
- No tanquem al migdia
- Preus assequibles

Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

COMPREM: •solars •pisos grans
•edificis •locals cèntrics
•apartaments
Serv. fin. i immob. - Srta. Judit
Tel. 933 063 444 - mòbil 610 404 294
Pg. de Gràcia, 16, 8è - Fax 933 063 420
08007 Barcelona

cultura

**V Jornades
Socioculturals
Centre Passatge
sobre els mitjans
de comunicació**

Societat de la informació o de l'espectacle?

BARCELONA.— «Conèixer els mitjans de comunicació és penetrar en la societat mateixa.» Amb aquesta frase va començar el discurs de presentació de les V Jornades Socioculturals Centre Passatge, sota el lema «La societat de la informació: reptes de present i de futur», que es van celebrar el 5 i 6 de febrer al Centre Passatge de Barcelona, organitzades per aquesta entitat i per l'Associació Cultural Viarany.

«La societat de la informació és un tema molt actual. No hem de fer gaires esforços per presentar la importància i la profunditat d'aquest tema, ja que avui dia és ineludible la seva presència en la vida de tothom», va afirmar Joan Vallès, professor mercantil i auditor, en la seva xerrada de presentació de les jornades. Actualment, la transmissió de missatges entre els éssers humans és la principal conquesta dels mitjans, els quals ja han creat un nou tipus de persona. El nucli de la importància dels *mass-media* és que emeten contínuament missatges per a un nombre il·limitat de persones i sense límits de fronteres.

«Si fins fa pocs anys el llenguatge comunicatiu i informatiu estava basat en la paraula i la imatge mental —va precisar Joan Vallès—, ara hem arribat, per la innovació tecnològica, a la imatge tècnica, a la imatge virtual, que opera, amb algunes variacions, en tots els mitjans. Es tracta de la gran revolució moderna, i hi influeixen diferents factors.»

Tot queda modificat per la nova societat de la informació (la política, el treball, el temps d'oci, etc.). Els mitjans de comunicació creen hàbits en les nostres vides i influeixen en els gustos, els costums i la manera de pensar. En aquestes jornades, alguns professionals dels mitjans de comunicació van donar la seva visió sobre la importància i la influència que la informació que s'emet té sobre l'audiència. Es va reflexionar sobre la ràdio, la televisió, la premsa i les noves tecnologies. Joan Ferrés, doctor en Ciències de l'Educació, va parlar sobre la cultura i l'espectacle. Va ressaltar el fet que avui dia vivim en una cultura de l'espectacle, on els mitjans de comunicació ens ofereixen entreteniment i, fins i tot, ens mostren la realitat deformada amb elements lúdics.

Francesc Romeu, col·laborador de Ràdio Estel, va impartir una ponència sobre la ràdio. Va destacar que la ràdio té un gran poder de captació i de connexió amb la gent; fins i tot té la capacitat de «recrear la realitat mitjançant imatges sonores». A més, dóna un «univers de sentit o cultural» de pertinença de col·lectiu als oients, com és el cas de determinades emissores que van dirigides a un públic molt concret i que, per tant, coincideixen amb els interessos de l'oient.

La premsa va ser analitzada per José Luis Sánchez, doctor en Ciències de la Informació, que va destacar el poder que tenen els diaris per crear l'opinió pública.

Tots els elements que configuren la societat de la informació van ser exposats i analitzats, fins a arribar a les noves tecnologies. Les xarxes d'informació d'Internet ja han estat aprofitades per l'Església, com és el cas de la Xarxa Informàtica de l'Església a l'Amèrica Llatina (RIAL), una nova experiència que permet que diferents parròquies estiguin connectades entre elles.

«Vivim en la societat de l'espectacle. Les tres finalitats dels mitjans de comunicació (informar, formar i entretenir) s'han pervertit depenent de l'espectacle», va expressar Francesc Romeu. Al llarg de les jornades, els conferencians van debatre com els mitjans tracten, des de diferents punts de vista, la informació. Un dels elements negatius que es van remarcar va ser el fet que la societat de la informació corre el risc de convertir-se en la societat de l'espectacle. L'entreteniment s'ha convertit en l'ingredient essencial dins de la programació dels *mass-media*, ja que el que es busca és assolir l'audiència màxima.

En la seva intervenció, Romeu va afirmar que les portades dels diaris, les notícies dels informatius televisius i, fins i tot, els informatius radiofònics es basen en l'oferiment d'una informació fragmentada, que se centra a «buscar l'impacte del públic per tal que aquest s'hi enganxi i se senti atret pel que s'està dient i mostrant». Així doncs, cada cop resulta més evident el fet que la informació dels mitjans es basa en un gran espectacle. Una altra qüestió que es va destacar va ser la constatació que s'està produint una fusió entre la informació i l'opinió. «No hi ha, en la societat de la informació, un límit entre totes dues. Quan se selecciona quines notícies es difonen ja s'està donant una opinió», va dir Francesc Romeu.

José Luis Sánchez Noriega, doctor en Ciències de la Informació, va parlar sobre les estratègies d'opinió pública en la premsa. Per la seva banda, Valtencir Maldonado Méndez, coordinador del Servei d'Observació sobre Internet de l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral, va destacar en la seva conferència la relació entre la tecnologia, l'humanisme i la religió en els *mass-media*. «Cal desmitificar la intel·ligència de l'ordinador; no és intel·ligent. Des d'aquesta visió, podem tenir un diàleg més planer amb aquestes noves tecnologies», va manifestar Maldonado. Enric Frigola, director de programes infantils i juvenils de Televisió Espanyola a Catalunya va impartir la ponència *Infants,*

Els conferencians van debatre com els mitjans tracten, des de diferents punts de vista, la informació.

joves i la televisió. Segons el ponent, la programació infantil ha quedat relegada als interessos dels adults. Un exemple és que s'han suprimit les programacions de tarda infantils. «L'escola —va dir Frigola— en-

cara avui no educa, generalment, a veure la televisió. No té en compte que l'infant hi passa gran part de les seves hores lliures.»

Gerard Redó

Tibidabo us informa:

1

Missa Mensual de l'Obra Expiatòria del Tibidabo. 5 de març de 1999 a les 19 hores

Podeu participar a la Missa Mensual de l'Obra Expiatòria del Tibidabo. Sortida de l'autocar de la Plaça Lesseps a les 17,30 hores i tornada a les 19,45 hores.

2

Exposició permanent: «Obriu les portes al Redemptor»

Durant aquest temps de Quaresma és una ocasió apropiada per poder-la visitar. Truqueu abans per telèfon.

3

Trobada de Matrimonis 20 de març 1999 a les 12 hores

Trobada i Convivència de totes les parelles que durant aquests darrers anys s'han casat en aquest Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.

4

Pelegrinatge a Terra Santa i a Santiago

Terra Santa: del 30 de juny al 7 de juliol de 1999.
Santiago: del 18 al 25 de setembre de 1999.

5

Adoració Perpètua

En el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo es fa Adoració davant del Santíssim Sagrament exposat dia i nit sense interrupció. Us invitem a participar una hora al mes.

Truqueu-nos al telèfon 934 175 686

Exposicions

Miquel Àngel Codina

«Tren de la Creu Roja a Portbou, a les 5 de la matinada» (1936).

Mirada documental

Fins al 7 de març es pot visitar una interessant exposició sobre l'obra de la fotògrafa austríaca Margaret Michaelis, organitzada pel Centre de Cultura Contemporània de Barcelona i l'Institut Valencià d'Art Modern. Unes noranta imatges en blanc i negre —bàsicament sobre la Barcelona humana, política, social i urbanística de la II República— que constitueixen un admirable testimoni documental a l'entorn d'un període històric concret. A més, revelen el segell de modernitat que sempre va imprimir Michaelis en el seu treball.

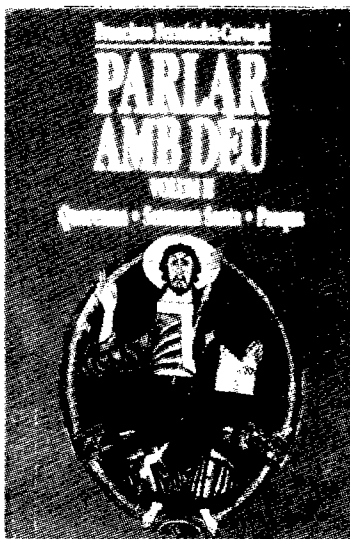
Margaret Michaelis (Dzieditz, 1902 - Melbourne, 1985) va treballar com a fotògrafa a Berlín del 1929 al 1933. Amb la pujada al poder de Hitler, va ser detinguda per les seves conviccions anarquistes i la seva condició de jueva. Després del seu alliberament, es va instal·lar a Barcelona, on va dur a terme durant qua-

tre anys notables reportatges fotogràfics sobre l'anomenat «barri xinès». Aquestes instantànies, que reflectien el *modus vivendi* dels habitants de l'esmentat barri de la Ciutat Comtal, es publicaven a la revista AC, òrgan d'expressió del Grup d'Arquitectes i Tècnics Catalans per al Progrés de l'Arquitectura Contemporània (Gatcpac), una associació creada el 1930. Amb l'esclat de la Guerra Civil, la fotoperiodista va col·laborar assíduament amb el Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya. A la darrera del 1937 va abandonar l'Estat espanyol i no hi va tornar mai més.

MARGARET MICHAELIS

Centre de Cultura Contemporània de Barcelona
C/ Montalegre, 5 - 08001 Barcelona

PARLAR AMB DÉU és una recopilació de meditacions, una per a cada dia de l'any, que parteixen de les lectures de la Missa diària i, sobre l'exemple de l'Antic i del Nou Testament, convoquen la tradició cristiana, des dels Pares de l'Església als millors autors d'espiritualitat, per presentar, en la proximitat dels temps litúrgics, tots els temes que un cristià desitja tractar en la intimitat amb el seu Pare-Déu.

Editorial Albada

Distribució: R. Dalmau, Carrer del Pi, 13, 1r 1a
08002 Barcelona - Tel. fax 933 173 338

La interpretació dels misteris de la ment

■ Retrospectiva sobre l'obra de Matta, el «pare» del surrealisme abstracte

Matta, una de les personalitats més rellevants de l'art del segle XX, és objecte d'una mostra antològica, comissariada per Ana Beristain. Bona part de la fructífera trajectòria creativa, intel·lectual i vital de Matta és visible en aquesta excel·lent retrospectiva, que consta d'uns trenta dibuixos realitzats entre el 1936 i el 1945 i de trenta olis, que comprenen un període de cinquanta anys, del 1938 al 1998. L'exposició, que és la primera col·laboració entre la Fundació Caixa Catalunya i el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, es pot visitar fins al 5 d'abril.

Nascut a Santiago de Xile el 1911, Roberto Matta Echaurren va emigrar de

crida a reaccionar davant de la robotització anímica de l'ésser humà i la degradació progressiva del medi ambient.

«Geologies mentals»

Els treballs de Matta traspuen, sintetitzen i evocuen l'essència del que la historiadora de l'art Josefina Alix va anomenar «geologies mentals» en l'acte inaugural de l'exposició. És a dir, la interpretació plàstica d'allò que sorgeix de les profunditats desconegudes de la ment, del que es troba subjacent més enllà dels somnis. A través d'aquesta recerca, l'artista va donar un gir radical a les pautes doctrinals del surrealisme. El seu

«Rocks» (1940).

molt jove a Europa, on es va formar culturalment al voltant dels moviments d'avantguarda. Gràcies a Federico García Lorca i Salvador Dalí, es va posar en contacte amb André Breton i s'incorporà al grup surrealista. És ben conegut el seu compromís polític d'esquerra als anys seixanta i la seva actual consciència ecològica. Segons Matta, la terra, on tot neix i tot es fecunda, ha de ser la llavor d'inspiració per als artistes. El tret distintiu de la seva pintura —que té com a origen la geometria que va aprendre com a arquitecte— és la violenta expressivitat lineal de les formes.

Matta se submergeix de cap a peus en la pintura i, parafraçant el cèlebre principi d'Arquimedes, com tot cos submergit en un fluid experimenta un empenyiment cap amunt, això porta l'octogenari artista xilè a encimbellar-se a les més altes cotes creatives. La seva obra és com un dard en forma d'interrogant que l'autor llança contra la sensibilitat de l'espectador i que

objectiu principal era donar «forma» al món invisible de l'inconscient, que havia definit com a «morfologies psicològiques». Havia nascut el surrealisme abstracte.

Les composicions de Matta estan poblades d'éssers enigmàtics, de formes orgàniques abstractes i de màquines estranyes en uns escenaris fantàstics que semblen de ciència-ficció. Les seves darreres obres es caracteritzen pels elements còsmics i apocalíptics. De l'obra sobre paper cal destacar-ne tres dibuixos del 1937 i fets a base de mina de plom, *Both of You* (1937), *Face* (1938), *The Red Sun* (1938), *Personnages et automobile* (1939), *Invasion of the night* (1940) i *Les suicidés* (1943). Pel que fa a la producció sobre tela, s'ha de fer esment de *Morphologie psychologique* (1939), *Rocks* (1940), *The Onyx of Electra* (1944), *Les témoins de l'univers* (1948), *Les Golgotheurs* (1952), *Ergonauts* (1966), *Un bel fior* (1971), *La terre et ses oignons* (1994) i *Yoniverso* (1998).

MATTÀ

Centre Cultural Caixa Catalunya-La Pedrera
Passeig de Gràcia, 92 - 08008 Barcelona

Llibres

Itinerari pels comtats catalans

L'època de Ramon Berenguer I va significar un canvi de sentit en la història dels comtats catalans. A la mateixa vegada que es consolidava el règim feudal, Barcelona es convertia en el

centre polític d'aquells territoris. Amb el mateix impuls, es va reglamentar l'ocupació i la colonització dels diferents llocs fronterers amb els petits regnes taifes de Lleida i de Tortosa. Un període històric d'equilibri relatiu que va fonamentar els fecunds intercanvis culturals de segles posteriors. Enric Vilalta Serra ens proposa recórrer a peu aquella antiga frontera. Aquest llibre conté una introducció en la història general de l'època i unes breus notes monogràfiques dedicades a les poblacions, fortalises i monuments que es troben al llarg del trajecte. (C.C.)

◀ **Enric Vilalta Serra, *Un recorregut per les fronteres dels comtats catalans a l'època del comte Ramon Berenguer I (1035-1076)*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Cavall Bernat, Barcelona 1998, 172 pàg.**

Una lliçó de generositat

Enrique Calicó publica dos nous textos teatrals destinats fonamentalment a un públic infantil i juvenil, animat per «les mostres d'afecte i estimació que he rebut així com el suport dels meus amics col·laboradors». En un d'ells, la protagonista és la tia Feli, una senyora a qui li toquen més de trenta milions de pessetes a la loteria de Nadal. Aclaparada per disposar sobtadament de tants diners, decideix donar-los a una petita comunitat integrada per vuit religioses que tenen cura d'un petit orfenat. La seva família, recelosa en un principi, la feliciten per la seva decisió. L'altre text és una continuació de l'anterior, ja que un d'aquest nois orfes és convidat per la família de la tia Feli —integrada per la mare, el pare, l'avi i en Lluïset— a dinar. (C.C.)

▶ **Enrique Calicó (text)-Pilarín Bayés (dibuixos), *Tia Feli*. Edicions STJ, Col·lecció «Teatrillos», Sèrie *El meu avi i jo*, Barcelona 1998, 55 pàg.**

Invitació a resar

Aquest volum pretén ajudar-nos a resar enmig de les diferents circumstàncies i situacions de la vida. Tot el que som, el que vivim, la gent que tenim al nostre costat, els sentiments, les angoixes, les il·lusions, els esforços, les lluites, la realitat del món, la situació dels pobres, el desig de fidelitat a l'Evangeli, l'admiració davant de la natura, l'agraïment per la salvació i per tot el que rebem són alguns dels temes que canalitzen les nostres oracions. La pregària és posar tot això davant de Déu i fer-ho amb les nostres paraules o mitjançant paraules que altres persones han sabut expressar i ens les ofereixen. Aquesta és la finalitat de l'obra: una invitació a resar; a compartir amb Déu tot el que portem dins el nostre cor. (C.C.)

▶ **Pregàries de la vida. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Celebrar, Barcelona 1998, 56 pàg.**

PREGÀRIES DE LA VIDA

Els reptes dels consagrats

Joan Pau II va publicar el 25 de març del 1996 l'*Exhortació apostòlica postsinodal sobre la vida consagrada*, el títol de la qual en llatí és *Vita consecrata*. Aquest document papal és la clausura d'un itinerari i la porta oberta cap a l'horitzó del futur. L'exhortació apostòlica marcarà l'experiència i la reflexió dels consagrats en els pròxims anys. La presa de consciència d'identitat d'aquestes persones dins del Poble de Déu els permetrà respondre més adequadament als reptes que el món d'avui presenta en la seva vida i missió. Per això, és important llegir-lo i meditar-lo, a la vegada que pot ser font de diàleg en les comunitats i instituts. (C.C.)

Joan Pau II
VITA CONSECRATA
EXHORTACIÓ APOSTÒLICA
POSTSINODAL SOBRE
LA VIDA CONSAGRADA
Introducció de Camilo Maccise

Editorial Claret

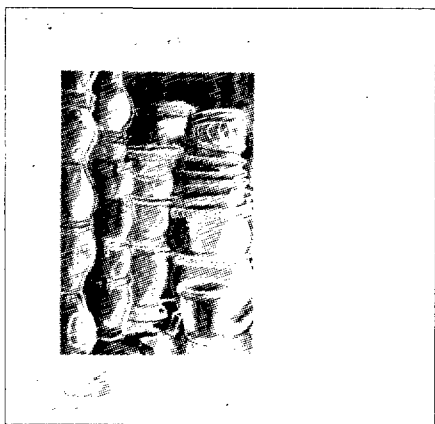
col·lecció 26 CEVRE

▶ **Joan Pau II, *Vita consecrata. Exhortació apostòlica postsinodal sobre la vida consagrada*. Editorial Claret, Col·lecció Cevre, Barcelona 1996, 198 pàg.**

Música

Comunió i comunicació

El grup musical Al-Haraca —paraula àrab que significa «expressió d'un sentiment»— presenta el seu nou àlbum, titulat *Arcilla y Arena*, després d'una llarga trajectòria professional. El grup, que està format per Manuela Aguilera, Rufina Cárdenas, Elia Fleta i Cata Roig, va sorgir l'any 1986 d'un projecte de la Institució Teresiana amb la finalitat de crear, enregistrar i difondre cançons originals que facilitin la pregària, les celebracions litúrgiques i la reflexió i per ajudar a l'animació de grups de joves. (C.C.)

▶ **Grupo Al-Haraca, *Arcilla y Arena*. San Pablo Musicales, Madrid 1998, edició en casset i en disc compacte**

La cançó, un fet viu i social

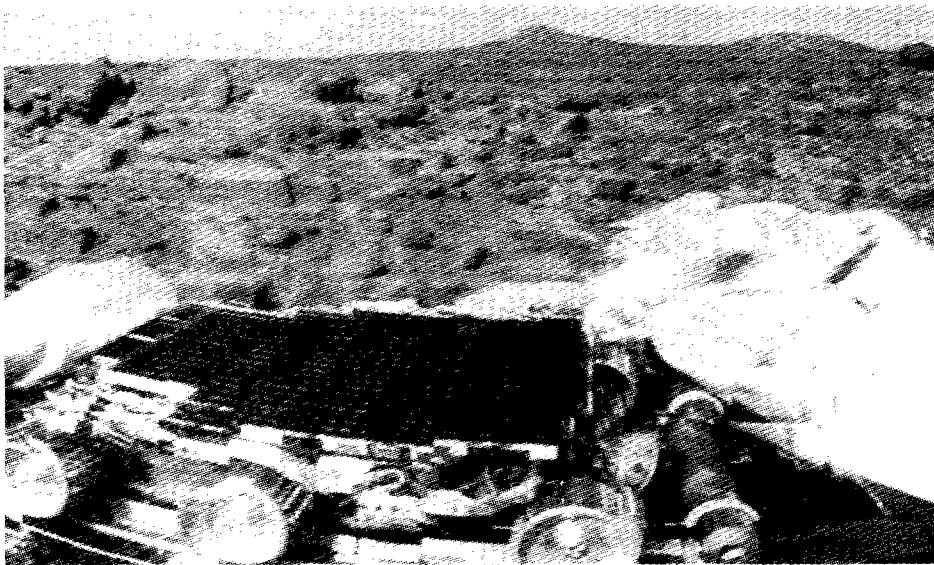
En aquest treball discogràfic es combinen les cançons religioses amb altres que tracten sobre la reivindicació social i sobre alguns temes polèmics, com l'avortament, el Tercer Món, la desigualtat econòmica, la discriminació racial, etc. Lluís Fúnez, cantant madrileny, té una gran experiència artística en el camp de la música com a intèrpret solista. Per la seva banda, Diego Palomino, compositor i lletrista dels gèneres musicals més variats, ha compost quasi tots els temes d'aquest àlbum. (C.C.)

▶ **Diego Palomino (lletra i música) Luis Fúnez (intèrpret), *Mensajero*. San Pablo Musicales, Madrid 1998, edició en casset i en disc compacte**

Dues sondes més fan via cap al planeta Mart

L'onze de setembre del 1988 la NASA llançava a l'espai la sonda *Mars Climate Orbiter*, i ara, el 3 de gener d'enguany n'hi ha engegat una altra, la *Mars '99 Polar Lander*, totes dues en direcció al nostre planeta veí, Mart (veí perquè es troba «només» a uns 80 milions de quilòmetres de nosaltres). Es tracta d'una segona part d'un programa molt ambiciós anomenat *Mars Surveyor*, que es va projectar per escatir diferents aspectes del planeta amb naus no tripulades per poder tenir més coneixement de l'assumpte per quan s'hi pugui anar amb viatge tripulat, que és el que es preveu per sobre del 2020. Aquest programa es pensa realitzar en uns deu anys. Es va iniciar amb les dues sondes *Mars Global Surveyor* i *Mars Pathfinder* del novembre del 1996, que ja han proporcionat imatges fotogràfiques i informacions sobre composició química de gran interès per als científics. El que la NASA preveu es poder llançar dues sondes, l'una darrere l'altra, cada 26 mesos, que vol dir cada cop que el planeta Roig es troba en una «finestra», o

sigui en el punt en què la sonda triga el mínim en arribar-hi, que són 334 dies.

La primera de les dues sondes llançades ara té, com el seu nom indica, la missió d'estudiar el «clima» del planeta. Ja sabem que la temperatura mitjana de Mart es troba al voltant de -20° , però se'n vol saber més coses. La sonda va provista d'una càmera de TV molt lleugera, d'1 kg aproximadament, amb l'acompanyament de molts altres instruments que estudiaran, des de l'òrbita a

l'entorn de Mart, la meteorologia del planeta dia rere dia durant mesos, i particularment com és i evoluciona al llarg de l'any el pol sud que sempre és glaçat.

El *Mars '99 Polar Lander* no romandrà en òrbita sinó que aterrarà en el pol sud de Mart per analitzar-hi les diverses capes de gel que conté i fer altres observacions de la superfície.

L'objectiu que es pretén amb tot el programa és, sobretot, « cercar evidència de vida passada o present, estudiar les condicions climàtiques del planeta i analitzar-ne els recursos ». Esperem que no quedin decebuts.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Aktualitats científiques

L'electricitat i els homes que l'han investigada

14 Electricitat i calor: «efecte Joule»

Qualsevol estudiant d'avui dia sap que la llei de la conservació de l'energia s'ha demostrat vàlida en totes les transformacions que s'han fet passant d'una classe d'energia a una altra (i que continua essent vàlida encara que admetem, amb Einstein, que la massa es pot convertir en energia, sabent que la massa també n'és una de tantes formes). Però aquesta llei no era pas clara per als físics de començaments del segle passat. El seu enunciat universal, precís i correcte, va ser proposat el 1847 per primera vegada pel fisiòleg i físic alemany Hermann L. F. von Helmholtz (1821-1894), si bé abans que ell trobem que també James P. Joule (1818-1889) creu d'una manera general en la conservació de l'energia, i Julius R. Mayer (1814-1878) en dona ja un enunciat el 1842, però sense la universalitat i precisió de Helmholtz, que l'aplica també als éssers vius. No és estrany que hi hagi autors que donin a tots tres el mèrit d'haver formulat aquesta llei.

Ara bé, com que l'electricitat és una forma d'energia també s'ha de verificar que, en transformar-se en energia d'una altra mena, no es perdi el total. I això és precisament el que va voler comprovar Joule, creient com creia que l'energia elèctrica gastada (o perduda) per un corrent elèctric s'havia de convertir en una acció energètica equivalent, que no podia ser altra cosa que calor. Com que la vida d'aquest científic és prou interessant, li dedicarem també un capítol:

Un fabricant de cervesa, maniàtic de mesurar bé

L'anglès James Prescott Joule va néixer la vigília del Nadal del 1818, fill d'un ric cerveser, a Salford (Lancashire). De petit tenia poca salut, però molta afició per l'estudi. Un dels seus mestres va ser el químic John Dalton (1766-1844). Va heretar l'ofici del seu pare, però això no l'impedí de dedicar molt de temps a la ciència. Com que tenia clar que tota llei física és una relació matemàtica entre magnituds i que per verificar-la amb seguretat cal prendre bé les mesures, era una mania seva amidar-ho tot molt bé, amb precisió. Era un fanàtic de la mida exacta.

No havia fet vint anys encara i ja s'havia entretingut a mesurar les temperatures que presentaven diversos motorets elèctrics. Quan es va casar, en el viatge de noces anaren a visitar un lloc on hi havia una bonica cascada; i no es pogué estar de fer un termòmetre allà mateix per mesurar-hi la temperatura de l'aigua a la part superior i a la inferior, per comprovar que no era la mateixa ja que quan topava amb el fons, en caure, l'energia cinètica que duia havia d'haver-se convertit en energia calòrica i escalfar-se un xic.

Sembla que pels volts del 1840 ja havia arribat a la conclusió que un corrent elèctric en passar per un fil conductor havia d'augmentar de temperatura, és a dir l'energia elèctrica s'havia de convertir d'aquesta manera en calòrica. I així és, efectivament.

Per això, d'aquest fet, en diem «efecte Joule», en honor d'ell que és qui ho féu notar per primera vegada. Però no tan sols afirmà això, sinó que després de minucioses mesures pogué enunciar la que ara s'anomena Llei de Joule: «La calor produïda pel corrent elèctric a través d'un conductor és directament proporcional a la resistència d'aquest conductor i també proporcional al quadrat de la intensitat del corrent que hi circula.»

Aquesta va ser la seva gran contribució als efectes del corrent elèctric; però sembla que ni el mateix Joule no donà gaire importància al descobriment d'aquesta llei. Més important considerà trobar l'«equivalent mecànic de la calor» (o sigui el treball que cal fer per produir una calor). A això dedicà molts esforços. Va fer multitud d'experiments: agitar aigua i mercuri fent un determinat treball de fer girar-hi unes paletes, fer passar aigua per uns foradets per escalfar-la per pressió, fer dilatar i contraure gasos... amidant sempre l'augment de temperatura obtingut després de fer aquell treball. I, finalment, el 1847 publicava una memòria dels seus experiments i resultats.

De moment no rebé cap elogi, ni tan sols comentari, de cap científic. Ningú cregué, en aquell moment, que calgués fer gaire cas del que ell havia obtingut. I realment era important. El valor que donava per a l'equivalent mecànic de la calor era el més aproximat al valor real de tots els que s'havien intentat fins aquell moment, era gairebé exacte. Ni Rumford ni Mayer, que ho havien provat abans que ell, no havien obtingut un valor aprofitable. Per què no se li reconegué de seguit el mèrit? Dues raons podien influir-hi: Joule era un cerveser, fill d'un cerveser, i no un acadèmic o un professor, i les seves conclusions es basaven en petites diferències de temperatura i no eren espectaculars.

Joule va voler presentar la memòria original dels seus descobriments a periòdics

especialistes en ciències. Cap d'ells no la hi volgué publicar. Aleshores l'exposà en una conferència pública a Manchester, i això obligà un periòdic local a publicar-ne un comentari, potser no gaire de bona gana. Finalment aconseguí presentar-la en una reunió de científics, molts d'ells acadèmics. I aquí tingué més sort. Un dels oients era un jove de 23 anys que es deia William Thomson, matemàtic i físic escocès, el futur Lord Kelvin (1824-1907), que s'adonà de la importància del que havia fet el nostre home i li proposà de col·laborar amb ell.

Aquella amistat fou molt productiva. Això no tan sols donà nom a Joule sinó que la ciència en sortí beneficiada. Com per exemple en el descobriment que feren treballant junts del fet que quan es deixa dilatar lliurement un gas se li abaixa la temperatura. D'això, ara en diem «efecte Joule-Thomson». Aquesta descoberta ha tingut una aplicació important: obtenir temperatures molt baixes.

Joule, pel seu compte, encara féu altres descobertes. Una de relacionada amb l'electricitat va ser la de la *magnetostricció*, que és el fet que una barra de ferro canvia un xic la seva longitud quan es magnetitza. Això ara es fa servir en connexió amb la formació d'ones ultrasòniques.

Finalment Joule va ser rebut el 1850 com a membre de la *Royal Society*; va rebre la medalla Copley el 1866 i va ser president de l'Associació Britànica per al Foment de la Ciència el 1872 i el 1887. Que tota la vida fos un cerveser i no fes de professor ja no va ser obstacle per al reconeixement dels seus mèrits. Va morir a Sale (Cheshire) l'11 d'octubre del 1889.

En record seu s'ha donat el nom de *joule* a la unitat de treball en el sistema internacional (MKSA); equival a un newton per un metre, i des del punt de vista de l'electricitat, a un volt per un coulomb.

Torrente Ballester, l'últim somni

No es pot parlar de Torrente Ballester amb fredor, si alguna vegada se l'ha conegut personalment.

Fa uns anys, quan preparava per al programa religiós *Últimas preguntas* de Televisió Espanyola alguns temes per despertar l'interès i fer reflexionar sobre la religió i la fe, vaig poder parlar amb ell amb tranquil·litat. Les preguntes gairebé definitives —les anomenàvem últimes—, ens conduïen al final de molts trajectes vitals, a través d'itineraris més o menys lúcids, o embullats i complexos, segons la persona que s'asseia amb nosaltres davant de la càmera de televisió. I un dia, finalment, Torrente Ballester va acceptar la invitació d'assistir al programa.

La seva figura emergia físicament de darrere de la taula i, a poc a poc, malgrat els ulls lloscos, i la seva i volguda distància, el seu rostre va anar adquirint vida, i la seva paraula, amb la música de fons de la seva cantarella gallega, precisava conceptes personals, esquivava preguntes amb sornegueria d'home que sap fins on s'ha d'arribar, cobria amb evasions no dissimulades detalls de la seva pròpia interioritat.

Diuen que no se sap mai què pensa un home nascut a Galícia, i, si aquest és intel·ligent com ho era Torrente Ballester, ja podem imaginar la quantitat de supòsits i reticències i evasives amb què marca la conversa. Però, ell mateix es va anar traint —no sabia dir si conscientment o inconscientment—, i va acabar explicant uns detalls sorprenents i molt interessants sobre la manera de concebre la seva obra literària.

En realitat, ja ho havia explicat a les pàgines de les seves *Confesiones de un vate vago* (1982), és la narració de les nits d'insomni, o el secret dels moments d'obscuritat, magnetòfon en mà. Aquest text és imprescindible per conèixer el tarannà de la seva obra. I, a més, en el decurs de la conversa, va parlar de l'obra més estimada, i que, segons ell, no va tenir gens d'èxit: la història titulada *Dafne y ensueños*, que ens col·loca davant del noi somiador que va ser,

que rebia la inspiració d'una Dafne misteriosa, meitat musa protectora, meitat tieta inventada per la fantasia d'adolescent.

D'aquestes dues obres sorgeixen totes les altres, des de *Javier Mariño. Historia de una conversión* (1943) fins a la publicació del recull d'articles a *Memoria de un inconformista*, i *Los años indecisos*, 1997. I a continuació moltes obres, poc compreses inicialment, com *El retorno de Ulises* (1946), *El golpe de estado de Guadalupe Limón* (1946), *Compostela y su ángel* (1948), *Ifigenia y otros cuentos* (1950).

La seva gran obra *Los gozos y las sombras*,

trilogia que inicia el 1957, continua el 1960, amb *Donde da la vuelta el aire*, i es tanca amb *La Pascua triste*, el 1962. Tot això hauria caigut en oblit si no hagués estat gràcies a la televisió, que va divulgar aquesta magnífica narració. Des d'aquest moment, Torrente Ballester publicarà sense parar obres que el consolidaran en el món literari: *Don Juan* (1963), que estimava extraordinàriament, i *La sagafuga de J.B.*, el 1972.

La isla de los jacintos cortados (1981) va ser Premio Nacional de Literatura, i on narra les seves experiències com a professor convidat als Estats Units. La seva gran capacitat de faulista el fa publicar gairebé una novel·la l'any: *La princesa durmiente ya va a la escuela* (1983), *Quizá nos lleve el viento al infinito* (1984), *La rosa de los vientos* (1985), *Cotufas en el golfo* (1986), *Yo soy yo evidentemente* (1987), *Hombre al agua* (1987), i el premi Planeta 1988 *Filomeno a mi pesar*. El seguirà *La crónica del Rey pasmado*, *La novela de Pepe Ansúrez* i *La boda de Chon Recalde*.

Es pot apreciar, encara que només sigui pels títols, la seva riquesa creativa? La gran diversitat d'arguments i el treball constant de narrador són un signe de la seva voluntat de presència de qualitat en el panorama de les lletres castellanes. Per això, tot i que els crítics li descobreixen modismes gallegos o mediterranis, a causa de les arrels familiars, és un autor que cal llegir. D'ell es pot recomanar gairebé tot perquè, qui s'apropi a la seva obra, sempre trobarà un argument on s'entrellacen la realitat amb el somni.

En l'estranya narració *Quizá nos lleve el viento al infinito* hi ha el secret de la seva inspiració, als dictàmens d'un demiürg que el situa a la vida, i li descobreix els secrets d'una Transcendència en la qual creia, i que ara contempla en el cara a cara del somni últim i definitiu, del qual s'ha traslladat en l'eternitat.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

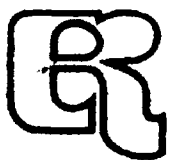
Homenatge al mestre Lluís Buscarons

L'Agrupació Sardanista Cardedeu celebra la vuitena edició del «Febrer Musical», una manifestació que gira al voltant d'una figura del món de la música per a cobla i que enguany està dedicada al mestre Lluís Buscarons i Pastells.

L'homenatge dels sardanistes de Cardedeu al mestre Buscarons tindrà lloc el 21 de febrer, a partir de dos quarts de dotze del matí, tot comptant amb la col·laboració musical de la cobla Els Montgrins. En primer lloc hi haurà una ballada de sardanes als jardins del Casal, seguida d'un dinar de germanor, i per culminar la festa un concert al cinema municipal.

Lluís Buscarons és un compositor ben acreditat dins de l'àmbit de la música per a cobla i ha estat un destacat instrumentista de flabiol, descendent directe d'un altre intèrpret extraordinari: Bartomeu Pastells, conegut amb el sobrenom d'Avi Rau. La seva trajectòria com a intèrpret de flabiol s'inicia l'any 1923, amb la cobla Els Rossinyolets de Castelló d'Empúries i es perllonga fins al 1987, amb la cobla Ciutat de Girona de la qual n'era fundador i director artístic; també fou membre, en etapes successives, de la cobla Antiga Pep de Figueres, de la cobla Pau Rossinyol i de la cobla Els Montgrins. La seva producció musical la integren un total de 150 sardanes, entre les quals han assolit uns bons nivells de popularitat *Encarna gentil*, *A la Núria dels ulls verds*, *Ripoll bressol de Catalunya* i les seves composicions de lluitament de flabiol: *L'avi Rau*, *El rossinyol enamorat* i la suite per a cobla *El bruel de Castelló*.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA

TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 933 221 711 Fax 933 225 369 - 08029 Barcelona

RÀDIO

HORA	DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE	DIUMENGE
2.00 a 6.00	Selecció de música instrumental						
6.00 a 8.00	RADIOFÓRMULA MUSICAL (De 7.00 a 7.02 Mirant Endins , petit espai de reflexió)						
8.00 a 9.00	EL PRIMER CAFÈ (Programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat)					TOT SARDANA 9.00 a 10.00	
9.00 a 21.00	RADIOFÓRMULA MUSICAL Amb informació cada quart d'hora (general, d'Església i solidaritat, de serveis, de cultura, esportiva...) Comentari de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30					EUCARISTIA 18.45 a 20.00	
21.00 a 21.30	PARÈNTESI, UN PROGRAMA PER A TOTS ELS PÚBLICS (Espai adreçat a la família que inclou Els contes de la Fada Vetakika)				ON TU EM DIGUIS (Propostes culturals per al cap de setmana) (21.15 a 22.00)	Des de Nashville (Música country)	La Pròrroga (Informació esportiva)
21.30 a 22.00	CINC CÈNTIMS (Programa d'economia i consum)					Pentagrama de quatre (Música catalana)	Bojos per la ciència (Tertúlia científica)
22.00 a 23.00	NIT D'ESTELS (Magazín d'església i solidaritat) Dimarts inclou Mar de Claror (programa de catequesi)					La Tercera Lluna (Magazín d'actualitat musical)	Noms de la Música (Espai de música clàssica)
23.00 a 00.00	GALÀXIA ESPORT (Magazín esportiu)	VIANANTS (Tertúlia intergeneracional)	CITA CONCERTADA (Un espai per a la conversa)	EN FAMÍLIA (Temes al voltant de la família)	AMB LLUM PRÒPIA (Personatges)	NINGÚ NO ÉS PERFECTE (Magazín de cinema) 23.00 a 00.30	Temps de Paraula (Bíblia i teologia)
00.00 a 2.00	LA GRAN DIFERÈNCIA (Selecció musical) (De dilluns a diumenge a les 2.00 h. Espurna d'Alba , Dietari de Música i Músics i Comentari de l'Evangeli)					A cel obert (Programa de reflexió i pregària)	
						Fila 7 00.30 a 1.00	
						Cova de Jazz 1.00 a 1.30	
						De nou n'nou 1.30 a 2.00	

De dilluns a divendres:

06.00-08.00 *Radiofórmula*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
09.00-09.15 *Informatiu matí*
09.00-14.00 *Radiofórmula*
14.00-14.15 *Informatiu migdia*
14.15-20.00 *Radiofórmula*
20.00-20.15 *Informatiu vespre*
20.15-21.00 *Radiofórmula*
21.00-21.30 *Parèntesi* (conté l'espai *La fada Vetakika*)
00.30-02.00 *La gran diferència*

12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
9.15, 13.15, 17.15, 19.15 *Temps i circulació*
9.45 *Agenda*
12.45 *Recomanació turística*

Cada dia:

02.00-02.10 *Espurna d'Alba*
Dietari de música i músics
Comentari de l'Evangeli
02.10-06.00 *Música instrumental*

Dilluns

21.30-22.00 *Una setmana més* (repetició)
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Galàxia Esport*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimarts

21.30-22.00 *El tresor de la història*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Vianants*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimecres

21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Cita concertada*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dijous

21.30-22.00 *La taula de l'Evangeli*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *En família*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Divendres

21.15-22.00 *Senda sonora*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dissabte

06.00-09.15 *Radiofórmula*
09.15-10.00 *Senda sonora* (repetició)
10.00-12.00 *Radiofórmula*
12.00-12.30 *Una setmana més*
12.30-13.00 *Diàlegs amb Joan Martí*
13.00-21.00 *Radiofórmula*
21.00-21.30 *Estels sobre el Principat*
21.30-22.00 *Pentagrama de quatre*
22.00-23.00 *Magazin musical*
23.00-00.30 *Ningú no és perfecte*

00.30-01.00 *Fila 7*
01.00-01.30 *Cova de Jazz*
01.30-02.00 *De nou n'nou*

Diumenge

06.00-08.30 *Radiofórmula*
08.30-09.00 *La taula de l'Evangeli*
09.00-10.00 *Tot sardana*
10.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-18.30 *El tresor de la història*
18.45-20.00 *Eucaristia*
20.00-21.00 *Radiofórmula*
21.00-21.30 *La pròrroga*
21.30-22.00 *Bojos per la ciència*
22.00-23.00 *Noms de la música*
23.00-00.00 *Temps de paraula*
00.00-02.00 *A cel obert*

TELEVISIÓ

Diumenge 21

08.45 *Tiempo de creer*

09.30 *Pueblo de Dios*

«Nuevas generaciones». Les religioses carmelites missioneres treballen a Burgos, al costat del monestir de Las Huelgas, en un programa de promoció social de la dona marginada.

10.00 *Últimas preguntas*

10.25 *Testimonio*

10.30 *Santa Misa*

Amb la participació de la Comunitat Parroquial de Dosrius (Maresme, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Pelegrí Bernalí. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa.)

11.15 *Esglésies de Catalunya*

Dilluns 22

17.15 *Pueblo de Dios*

Dissabte 20

09.10 *Signes dels Temps*

«El meu fill tindrà Síndrome de Down». Reportatge-testimoni de famílies amb fills amb la síndrome de Down i entrevista a especialistes en la matèria sobre com ajudar els pares de família a superar la notícia.

Altres temes:

—Congrés Català per la Pau. Entrevista a Joan Gomis, president de la Federació Catalana d'ONG per la Pau.

—Mn. Ballarín (reflexió sobre l'evangeli).

(Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a la 1.30 h de la nit, pel Canal 33.

Cada divendres

20.30 *Creure avui*

(Dirigit per Ramon Safont-Tria.)

Creure avui repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

21.40 *Paraula i vida*

Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada divendres

22.30 *Camí de vida*

Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida* (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos de Dios*. Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangeli comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (l part) amb el pare Ignacio Larrañaga, autor d'*Encuentros* i d'altres llibres i promotor de Tallers d'Oració i Vida; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.10h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

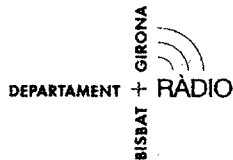

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 19.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge al matí).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.30h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimecres 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix el programa dimarts a les 2.30 del matí. Les emissores **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) emetran properament aquest programa.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *El significat de l'Evangeli*. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Lloeres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 15.05h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

* L'emissió que es realitza a les 15.05 a **Onda Rambla Girona** és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbi.

L'emeten **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 16.45h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.00h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimarts 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dijous 21.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. * **Ràdio Palafrugell** repeteix *La Cova del Country* els dijous a les 2.30 del matí. **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) inclouran properament

aquest programa en la seva programació.

Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu de Sant Joan** (Sant Joan de les Abadesses) (107.4 FM) dilluns 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84-Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA programa mensual de 30 minuts que analitza i aprofundeix temes d'interès. Presenten: Anna Estartús i Josep Casellas.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) sense concretar. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) primer dijous 19.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim dissabte 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix aquest espai el primer dissabte de mes a les 3.00 del matí.

PUNT DE TROBADA magazine setmanal d'una hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. Té les seccions *Dels joves per als joves*, *Costumari Cristià*, i l'últim divendres de mes *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM), **Cope Figueres FM** (88.0 FM), **Cope Costa Brava** (90.3 FM) els divendres a les 15.05.

ALTRES PROGRAMES DE RÀDIO

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.10h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

* **Ona Jove de Riudellots** retransmet també la missa els dissabtes a les 20.30 i de dilluns a divendres a les 8.00.

Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia*, diumenge 10.00 matí.

Ràdio Dos.84-Hostalric (105.8 FM) *Antena familiar*, dissabte 14.00h.

Ràdio Salt (97.7 FM) *Parròquies de Salt*, dissabte 9.05 matí.

Ràdio Tordera (107.1 FM) *La veu de la parròquia*, dissabte 9.05 matí.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte i diumenge a les 14.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacin*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. (Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vil·la Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Radio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.
Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

FEBRER ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PURIFICACIÓ DE LA MARE DE DÉU

Barcelona

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 18 de febrer, a les 19.30, recital de Willy

Mitchel (violí) i de Katia Mitchel (piano), que intrepertaran peces de Beethoven, Turull, Britten i Sarasate. El concert es farà en el Reial Cercle Artístic, c/ Arcs, 5 - Barcelona.

• **RECÉS PER A MATRIMONIS.**— El 21 de febrer, de 9.45 a 18.15, recés per a matrimonis sobre el tema *Mi encuentro con el Padre de la Misericordia*, organitzat pel Moviment Apostòlic de Schonsttat. Hi haurà servei de guarderia. Lloc: casa Sagrada Família de Vallvidrera. Telè-

fons d'inscripció: 936 748 962 (germana Carmen) i 933 313 561 (matrimoni López).

• **FEBRER MUSICAL.**— El 21 de febrer a les 18.00, homenatge al mestre Lluís Buscarons i Pastells amb un concert de la cobla Montgrins. Lloc: Cinema Teatre Municipal de Cardedeu.

• **VESPRES CANTADES.**— Tots els diumenges de Quaresma, a partir del 21 de febrer fins al 28 de març, a les 19.00, vespres cantades a la parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona (c/ Aragó, 299). El diumenge 21 seran presidides per Mons. Jaume Traserra, bisbe auxiliar de Barcelona, i dirigides per Mn. Domènec Cols, canonge de la catedral de la Ciutat Comtal.

• **L'HORA DEL CONTE.**— El 23 de febrer, a les 17.00, a Martorelles, L'Hora del Conte, una activitat infantil que tindrà lloc a la Biblioteca Municipal Francesca Serrado.

• **FORMACIÓ EN CATEQUESI PREBAPTISMAL.**— El 24 de febrer, a les 21.15, encontre de formació de catequesi prebaptismal a càrrec de Frederic Bassó, director del Servei de Catequesi Formació Cristiana Permanent, sobre el tema *L'educació cristiana dels*

petitons (de 0 a 6 anys), II part. La sessió tindrà lloc al c/ Villarroel, 83 - Barcelona, tel. 934 536 275.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 25 de febrer, de 20.00 a 21.00, encontre de pregària per a joves amb el cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, a la catedral de la Ciutat Comtal amb el tema *Déu Pare*.

• **FESTA DEL SUD.**— El 27 de febrer, a les 17.00, tarda festiva per conèixer l'esperit dels països del Sud. El programa inclou vídeos, xerrades, tallers, música... per compartir una estona amb joves compromesos i solidaris amb el Sud. Més informació: CCU, c/ Villarroel, 81 - Barcelona, tel. 933 233 368.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— L'1 de març, de 19.00 a 21.00, el professor José Antonio Pagola impartirà la conferència *Nuevos caminos de acción evangelizadora*. Tot seguit hi haurà un col·loqui. Centre d'Estudis Pastors de les diòcesis catalanes, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, fax 933 025 109.

• **XIV CONCURS BÍBLIC - X CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA.**—

La Federació de Cristians de Catalunya de Terrassa ha convocat la XIV edició del Concurs Bíblic i la X del Concurs de Redacció Bíblica. Estan pensats i adreçats a tots els col·legis i instituts dels Països Catalans, però també tenen les portes obertes a la catequesi. Els treballs es podran lliurar fins al 8 de març. Per a més informació: tel. 937 852 291 i 937 801 802.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 8 de març comença l'Aula Joan Maragall III Ètica, Política i Religió *De l'individualisme a la comunitat moral*, a càrrec d'Adela Cortina, catedràtica d'Ètica de la Universitat de València. El 18 de març s'inicia el curs *Figures del pensament cristià, Edat Mitjana*, amb els professors Josep Batalla, Agustí Boades, Jaume de Puig, Alfons Garrigós, Carles Llinàs, Josep M. Rovira Belloso, Josep Manuel Udina i Evangelista Vilanova. Informació i inscripcions: c/ València, 244, 2n - Barcelona, tel. 934 880 888.

Solsona

• **RECÉS PER A JOVES.**— Del 5 al 7 de març, dirigit pel P. Josep-Enric Parellada, monjo. Per a més informació

«Quedar-se en els seus límits,
aturar-se davant l'impossible:
aquesta és la condició de l'Eternitat.»

TERTÚLIA:
«MISMIAD, EL CAMINO Y LA PALABRA»

Entrada gratuïta el dissabte 20 de febrer
a les 18.30 hores.

Informació:
Telèfon 934 562 331

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona

CASA D'ESPIRITUALITAT DE LA GLEVA

Tanda d'exercicis per a religioses,
sota la direcció de Mn. Joan Cases,
delegat del bisbat de Vic per a religioses.

Comença el 27 de març (a sopar)
i acaba el dissabte 3 d'abril (després d'esmorzar).

Per a més informació i inscripcions:
tel. 938 570 454

EXERCICIS ESPIRITUALS EN RETIR COMPLET

Per a homes a partir de 17 anys

Sota la direcció del pare Antonio
Sospedra i Buyé

Març, del 7 al 13 / Abril, del 25 al 1 de maig

Maig, del 16 al 22 / Juny, del 6 al 12 / Juliol, del 4 al 10

Totes aquestes tandes comencen a les 19 hores del diumenge i
acaben amb la Litúrgia Eucarística de les 8 hores del dissabte següent.

Casa d'Exercicis Betània-Cornellà

c/ Buenavista, 37 - Metro Gabarra (línea 5)

Informes i inscripcions:

Superiora de les Germanes Missioneres de Betània. Tel. 933 751 102

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE
40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba,
l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per
vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene,
alfabetització, educació en la cura del nen, i formació profes-
sional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·labo-
ració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels
pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliura-
ment i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRI! ¿VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpna@ctasa.es

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Entre bastidors

Una extravagància desvergonyida

Títol: *El somni d'una nit d'estiu*

Autor: William Shakespeare

Versió: Ever Martin Blanchet

Música original: Josep M. Borràs

Intèrprets: Marina Gatell, Pau Torelló,

Pep Mogas, Dani O'Hara, Tània Munnés,

David Janer, Ariadna Martí, Laura Sancho,

Carme Andrés i Carles Sánchez

Local: Versus Teatre

Acostar el teatre clàssic als joves mitjançant una adaptació a la seva realitat és una bona idea, però s'ha d'anar amb compte que el producte que s'ofereixi sigui d'un cert nivell i que no caigui en una grolleria que el converteixi en ridícul. Aquest apropament al públic jove és el que es pretén amb la versió lliure i trencadora d'*El somni d'una nit d'estiu*, de William Shakespeare, que es representa al Versus Teatre des del 28 de gener passat. L'adaptació, obra d'Ever Martin Blanchet, que també és el director del muntatge, és massa atrevida, desvergonyida i immoral i no aconsegueix complir les expectatives de l'espectador que entra al teatre.

El somni d'una nit d'estiu se centra en les vicissituds amoroses de quatre joves (Hèrnia, Lisandre, Helena i Demetri) i la intervenció d'uns éssers fantàstics que aconsegueixen que triomfi l'amor per sobre de les dificultats i dels entrebancs que puguin sorgir. És un muntatge on la realitat i la ficció es barregen i es confonen i, en algunes ocasions, els personatges no saben si el que els està passant és real o un somni.

El bosc en què Shakespeare va ubicar l'acció es converteix, en aquesta adaptació, en una graderia de sofàs i s'ambienta com una discoteca. L'escenografia, ideada per Sabrina Muñoz i el mateix Blanchet, és innovadora i original, tot i que hi ha massa distància entre l'escenari i el públic i això fa que l'espectador no se senti del tot implicat en l'obra. Els actors apareixen i desapareixen d'entre els sofàs i salten de l'un cap a l'altre fent cabrioles. Pel que fa al vestuari, ideat per M. Rafa Serra, és adient per a l'ambient que s'hi recrea.

L'ambient de discoteca es reforça amb la combinació entre els diàlegs de rocks i raps cantats pels actors i que donen un més gran dinamisme al

muntatge. La música és obra de Josep M. Borràs. El llenguatge que utilitzen els intèrprets és adequat a la llibertat i a la irreverència del muntatge. Paraules grolles i malsonants dominen el vocabulari dels actors que apareixen a l'escenari.

En aquesta sessió alternativa del clàssic de Shakespeare hi apareixen nous intèrprets que donen vida a disset personatges, alguns amb una dimensió fantàstica. Són uns personatges no gaire profunds i que, tot i que n'hi ha algun que destaca més que els altres, comparteixen protagonisme. Els actors que surten a *El somni d'una nit d'estiu* són joves i desconeguts, amb una curta experiència professional. Està bé apostar pels joves intèrprets i donar-los una oportunitat, però s'ha d'anar amb compte perquè de vegades aquestes possibles futures promeses encara no estan del tot madures.

Ever Martin Blanchet és fundador del Versus Teatre. El 1993 va ser guardonat amb el primer premi de teatre de la Societat General d'Autors d'Espanya amb l'obra *Las señoritas de Siam*. Va estudiar interpretació a les escoles d'art dramàtic del Teatro del Pueblo i Teatro Galpón de Montevideo (l'Uruguai). Blanchet ha realitzat treballs de dramaturgia i direcció escènica per a diverses companyies teatrals i ha impartit cursos de tècniques d'interpretació en diferents països.

L'oferta del Versus Teatre amb l'adaptació d'*El somni d'una nit d'estiu* és trencadora i original, però és massa extravagant i irreverent. Té algunes parts còmiques que vénen donades per la ridícula de la situació. S'ha de ser agosarat i fer noves propostes que puguin ser atractives per al jove, però s'ha de tenir en compte el resultat que en pugui sortir.

Sandra Termes

Triptic en què s'anuncia l'obra de William Shakespeare.

EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ

EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!

Música catalana a Itàlia

ROMA.— L'Associació de Catalans va celebrar recentment el concert d'Any Nou a l'església de Montserrat. La coral femenina liberiana, vinculada a la basílica de Santa Maria Maggiore, va ser dirigida per Mons. Valentí Miserachs, president del Pontifici Institut de Música Sacra, i va estar acompanyada per l'organista Joan Paradell Solé. Els assistents a l'audició van escoltar un repertori de música espiritual catalana contemporània. La coral italiana va interpretar magistralment peces d'autors com L. Millet, A. Nicolau, L. Romeu, A. Rodamilans, F. Brunet, I.

Segarra i el mateix V. Miserachs.

Aquest concert va ser la inauguració d'una sèrie d'audicions organitzades des d'associacions, centres i casals catalans integrats a la Federació Internacional d'Entitats Catalanes (FIEC). El sentiment de trobar-se lluny de Catalunya i la sensibilitat de la música catalana van convertir aquest concert en un acte cultural i emotiu. Trobades com aquesta permeten que els catalans que resideixen a Roma es puguin veure i mantenir el caliu de les seves arrels.

Lluís Serra

Des del carrer

Ramón Noró és coordinador del departament de comunicació d'Arrels Fundació. Arrels, des del cor del Raval de Barcelona orienta la seva tasca a l'atenció de persones sense sostre. Noró explica que aquesta fundació «vol contribuir a pal·liar, prevenir i sensibilitzar situacions injustes de desigualtat que pateixen els sense sostre» i afirma que «no existeixen solucions fàcils, és un treball a mig i a llarg termini, i cada petit avenç que aconseguim per millorar la qualitat de la seva vida és un gran èxit».

Foto: Marta Puyol

«L'esperança de vida dels sense sostre és de 55 anys»

—Em pot dibuixar un perfil dels sense sostre?

—Són persones que han acabat aïllades de la societat, s'han desarrelat. Tenen mancances sociofamiliars, culturals, laborals i de salut. També s'ha de tenir en compte que molts dels sense sostre passen desapercebuts perquè van nets i arreglats ja que utilitzen els serveis de dutxa o de roba d'entitats socials, els més crònics, que es veuen més, són només el quinze per cent.

—Per què s'han deslligat de la societat?

—La nostra societat amb el ritme competitiu que viu provoca que qui no el segueix perd el tren i és difícil que s'hi pugui tornar a incorporar.

—Què és el que no sabem dels transeünts?

—La seva esperança de vida és de 55 anys. El tipus de vida, l'alcoholisme, la drogoaddicció o el deteriorament mental els escurcen la vida i algunes vegades moren al carrer.

—Legalment no es pot evitar?

—És difícil, per exemple a l'estiu hi havia a prop de la fundació un indigent malalt i el volíem dur a l'hospital, però no pots trucar a una ambulància si la

persona es nega a ser atesa. Existeix una gran hipocresia a la nostra societat. Declarar incapacitada una persona que pateix trastorns mentals o està tan malament psicològicament per no acceptar ajuda hauria de ser un procés judicialment àgil.

—La societat és profundament insolidària?

—Si hi ha un pecat a la societat és que moltes vegades cadascú va a la seva. Per exemple, hi ha molts captaires demanant que molesten o que fan que com a màxim et preguntis què passa. Però no serveixen de res accions puntuals com donar-los vint duros o un entrepà. Això només tranquil·litza la nostra consciència. El que caldria és unificar aquests petits esforços per fer un treball més profund amb els sense sostre.

—Com els uniria?

—El que s'ha de fer no és donar un entrepà sinó menjar-lo amb el sense sostre i escoltar-lo. La relació humana és clau. És on treballem nosaltres per aconseguir que els vagabunds tinguin confiança, motivació, autoestima.

—Com ho fan?

—Tenim un equip de carrer que

estableix un primer contacte amb els indigents. A més, som un centre obert, amb una mena de club on els sense sostre se senten acompanyats i els fem un seguiment personal, els guardem un paquet, es poden dutxar. D'altra banda, tenim un petit alberg on mitjançant l'allotjament els fem un pla de treball individualitzat. També comptem amb un equip de voluntaris que visita els sense sostre que han d'estar ingressats en un hospital.

—La reinserció és possible?

—És difícil tornar a tenir lligams familiars, feina, però si aconseguim que visquin en dignitat i tinguin un lloc on estar-s'hi ja és molt. És com un malalt greu que està a la UVI, si és possible, quan millori estarà en un habitatge, després anirà a consultes externes, etc., fins a l'alta. Si nosaltres aconseguim que un indigent surti de la seva UVI, ja és un èxit encara que no li puguem donar l'alta.

—És fàcil arribar a viure al carrer?

—Tots som vulnerables. És un repte fer que a la gent del nostre entorn no li passi.

Marta Puyol

Ramón Noró treballa a Arrels Fundació amb els sense sostre

Mig segle

És difícil comprimir mig segle de matrimoni, mig segle de família, en poques paraules. El festeig seriós sempre és com una mena d'estar de visita. Es té por d'obrir-se totalment a l'altre... Quan arriba el matrimoni i ha passat l'anomenada lluna de mel és quan s'entra a la realitat. Dit amb paraules de Chesterton, l'interès del matrimoni comença quan s'acaba la lluna de mel...

Diria que per a la bona convivència, no tot són flors i violes; perquè no es trenqui l'amor, sinó que creixi en fidelitat, cal saber o aprendre el joc de l'estira-i-arronsa, el saber dir i saber escoltar, pensant sempre que estimar no és posseir-se físicament, jugar amb el cos. Estimar és penetrar-se mútuament ànima endins, conèixer l'altre cada dia una mica més. Perquè la fidelitat, el veritable amor, és pròdiga en generositat.

Aquestes reflexions les feia, fa molt temps, en unes sessions prematrimonials a la parròquia. Avui, que amb la meua esposa hem complert els primers cinquanta anys de matrimoni, puc certificar amb ple coneixement de causa que són veritat.

Gràcies a Déu que hem pogut constatar-ho!

Oriol Camps

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Nosaltres i els francesos

Crida l'atenció la polèmica que té lloc a França, de fa mesos, sobre el projecte de llei pacs (pacte civil de solidaritat) que ha de regular les que aquí anomenem unions estables de parelles o parelles de fet. Ja vaig comentar en aquesta mateixa columna (22/10/1998) les diferències d'actitud, en aquest tema, entre els partits polítics francesos i els seus homòlegs espanyols. Però n'hi ha més, de diferències. Per exemple, en l'amplitud del debat que mantenen els nostres veïns. I en la seva durada: la llei va entrar a l'Assemblea francesa la tardor passada i no arribarà a la seva redacció definitiva fins a la primavera que ve. A Catalunya, en canvi, el debat social sobre la llei d'unions estables de parelles ha estat gairebé inexistent i la seva tramitació va ser rapidíssima.

Una altra diferència l'observem en les reaccions dels catòlics. La manifestació de París de l'últim dia de gener en defensa de la família i en oposició al pacs n'és una bona mostra, però no l'única. La Croix, un diari intel·ligent i sobri, ens n'ha informat a bastament. Va ser important: 160.000 participants, composició plural amb predomini dels joves, lemes i ambientació general no integristes.

«Quan tota manifestació —comenta un article editorial de l'esmentat diari— es proposa sempre de defensar les categories socials o professionals, els interessos, els privilegis i els avantatges adquirits..., com no celebrar que en aquest final de segle encara hi hagi lloc per a les manes d'idees?» No és que la manifestació respongués al sentiment de tots els catòlics, naturalment, però va ser exponent d'un ampli sector d'opinió.

Aquí, no ja les reaccions, sinó, fins i tot, l'interès, han estat minsos. Participo cada mes en unes deu trobades eclesials qualificades —consells pastorals arxiprestals i reunions de preveres— i puc dir que en cap no han sorgit intervencions espontànies al voltant d'aquesta qüestió. De manera més general, els suports explícits a les declaracions episcopals contràries a la llei han estat escassos. Per què? Potser, d'antuvi, a causa d'un cauteles arrelades a la mentalitat de molts, les quals actuen, en aquest i en altres casos, com un fre.

1. Cautela de no prioritzar la moral en detriment de l'anunci de la Bona Nova.

2. Cautela de no retrocedir cap a una imatge d'Església amb voluntat de domini sobre la societat.

3. Cautela, per tant, de no imposar la nostra doctrina, en perjudici de la llibertat religiosa.

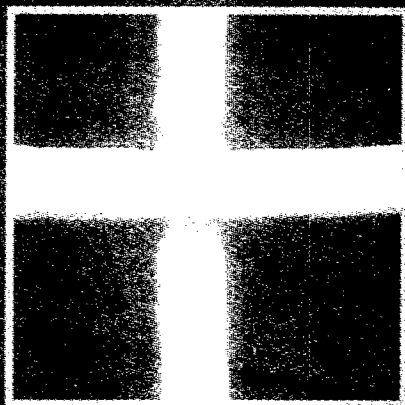
4. Cautela de no donar una resposta prou humana a determinades situacions personals.

Ara bé, alguna d'aquestes cauteles, com la primera, caldria prendre-la positivament: més que d'una moral, el matrimoni ha de ser anunci de la bona notícia de l'amor. Una altra, la quarta, no requereix una llei que dilueixi el referent superior de la família enmig d'altres unions: hi ha la possibilitat de mesures administratives igualment humanes i més clarificadores. Les altres dues no tenen prou present la dinàmica democràtica, potser a causa del record del passat. No parlem des del poder polític, sinó des del carrer, com tothom: sindicats, grups d'opinió, partits... I tothom —també els catòlics— tenim el dret i la responsabilitat d'aportar el nostre punt de vista a la societat, sobretot quan no estan en joc comportaments individuals, sinó lleis que connoten la comunitat.

Amb més tradició democràtica al darrere que nosaltres, el cardenal Eyt, arquebisbe de Bordeus, acaba de dir: «Si en nom del debat sobre la laïcitat, els catòlics no poden dir res sobre els immigrants o sobre el pacs, la laïcitat no passa de ser un principi teòric: jo prefereixo donar testimoni en nom de l'Evangeli.»

Impromptu

Aquest senzill símbol

fa comunicar un cristià amb un altre.

I amb un altre, i amb un altre, i amb un altre, i amb un altre.

Et convidem a formar part de la xarxa de Catalunya Cristiana. Una xarxa per a l'evangelització.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA
T'ajuda a evangelitzar